

De Anbragte

21 fortællinger af unge med
anbringelsesbaggrund

UNGDOMSBUREAUET

De Anbragte

21 fortællinger af unge med
anbringelsesbaggrund

De Anbragte

21 fortællinger af unge med anbringelsesbaggrund

© 2021 Første udgave

Udgiver: Ungdomsbureauet

Ansvarshavende redaktion: Christian Bay

Projektledelse: Markus Kleinbeck

Redaktion: Markus Kleinbeck, Nanna Gram Bentsen,
Victoria Dahl Understrup og Sisse Nedergaard Jensen

Oplag: 3.000 og netversion: www.deanbragte.dk

Omslag: Nikola Wulf-Andersen (nwadesign.dk)

Layout: Amalie Frimann Friis-Andersen (@frimann.studio)

Illustration/foto: Peyton Hunter (peytonhunter.dk), Ditte Shaw Petersen,
Lucie Svensson, Nicole Patell, Frederikke Frydenlund (freddyfryd.dk)

Korrektur: Tina Møller og Annie Stenderup

Trykkeri: Specialtrykkeriet Arco

ISBN: 978-87-997405-6-7

Finansieret af: Lauritzen Fonden

LauritzenFonden⁺

Samarbejdspartner: De Anbragtes Vilkår

De Anbragte – 21 fortællinger af unge med
anbringelsesbaggrund

UNGDOMSBUREAUET

Ungdomsbureauet er en nonprofitorganisation, der laver pop-up initiativer, som understøtter unges deltagelse i samfundet i forsøget på at skabe danmarkshistoriens mest samfundsengagerede ungdom. Det sker gennem bøger, konferencer, workshops, undervisning, analyser, festivaler og happenings om samfundsproblematikker, hvor unge bør inkluderes.

De Anbragte er 6. bog i Ungdomsbureauets *De-serie*, som giver ordet til stigmatiserede grupper af unge, der er underrepræsenterede i den offentlige debat. At sige "de" er et udtryk for den måde, vi kategoriserer unge på uden hensyntagen til den forskellighed og nuancerighed, der gemmer sig bag. *De-serien* er en kritik af den kategorisering.

Tidligere udgivelser i *De-serien*: *De Kronisk Syge*, *De Frafaldne*, *De Flygtede*, *De Engagerede* og *De Pengepressede*.

Læs mere på www.de-serien.dk.

Advarsel – Eksplicit indhold

Denne bog indeholder eksplicitte beskrivelser af selvskade og selvmordsforsøg. Vi opfordrer dig til at kontakte nedenstående, hvis bogens fortællinger giver anledning til selvskade eller selvmordsforsøg.

Kontakt Landsforeningen mod spiseforstyrrelser og selvskade på: tlf. 7010 1818 hvis du gør dig tanker om at gøre skade på dig selv.

Kontakt Livslinjen på tlf. 70 201 201, hvis du gør dig tanker om selvmord.

Indholdsfortegnelse

- 08 21 historier om at vokse op i en velfærdskonstruktion**
Forord af David Adrian Pedersen, De Anbragtes Vilkår
& Markus Kleinbeck, Ungdomsbureauet
- 11 Svær at elske**
Katja. Skrivemakker: Ida Routhe
- 17 Drejer det her sig om penge?**
Natasha Arnoldi. Skrivemakker: Karoline Krabbe
- 23 Måske vi alle bare troede, vi ku' glemme det**
Johnny Lyk Enemark. Skrivemakker: Rikke Lind
- 29 Gennem egne øjne**
Josebelle Lorentzen. Skrivemakker: Jacob Stenager
- 35 Anbringelsesbjerget**
Emma-Luna Löwe Jensen. Skrivemakker: Cæcilie Paarup Madsen
- 41 Hvor er der en voksen?**
Rikke Jørgensen. Skrivemakker: Maria-Cecilie Kristiansen
- 47 Betydningen af tillid**
Line Andreasen. Skrivemakker: Henriette Sofie Hansen
- 53 Ud og hjem igen**
Andreas Bendix Pedersen. Skrivemakker: Morten Ingemann Pedersen
- 59 LUCIE**
Lucie Svensson. Skrivemakker: Asta Handberg
- 65 Jeg er ikke en god historie**
Annmari Aalbæk Jensen. Skrivemakker: Magnus Harding Sørensen
- 71 Imellem paragraffer**
Ellen. Skrivemakker: Emmeli Maigaard

- 77 Som systemet har skabt mig**
Sophie Højvang Woode. Skrivemakker: Louise Bindseil
- 85 Kan jeg smide masken nu?**
Simone Emmelie Lund Rasmussen. Skrivemakker: Pernille Selch
- 91 Hjem**
Elisabeth Eyde. Skrivemakker: Anna Schjødt Larsen
- 97 Kontrol... eller mangel på samme**
Jeanet Schwartz. Skrivemakker: Laura Kastell
- 103 Tilblivelse**
Line Due Brinch. Skrivemakker: Luna Hurvig Møller
- 109 Ville du tro mig, hvis jeg sagde, at min anbringelse var god?**
Mads Rundstrøm. Skrivemakker: Matilde de Boer
- 115 Barndommen, som blev frataget**
Mitra Skov Bjerregaard. Skrivemakker: Frederik Scheuer
- 121 Opdraget eller opbevaret?**
Nicole Patell. Skrivemakker: Sofie Andersen
- 127 Caféen**
Marek Azoulay. Skrivemakker: Mads Malik Knudsen
- 133 Et mælkebøttebarn**
Sophie Jensen. Skrivemakker: Julie Toft-Nielsen
- 140 Voksen før tid**
Efterord af Geeti Amiri, lærerstuderende, debattør & forfatter
- 142 Taksigelser**

21 historier om at vokse op i en velfærdskonstruktion

*Forord af David Adrian Pedersen, De Anbragtes Vilkår
& Markus Kleinbeck, Ungdomsbureauet*

Du sidder her med 21 autentiske beretninger om livet som barn eller ung i anbringelse. Historier, der på godt og ondt fortæller, hvordan et børne- og ungdomsliv kan tage sig ud, når samfundet tildeler børn og unge et nyt hjem.

Formålet med bogen er at give forfatterne mulighed for at oplyse og nuancere billedet af, hvordan det er at være anbragt i Danmark. De er samfundets vigtigste kilde til viden på området, for de har set indervæggen af et opholdssted, haft plejeforældre eller pædagoger som deres primære omsorgspersoner, og har fortalt deres ønsker til et utal af forskellige sagsbehandlere. Hver og en bærer de på en historie, som kun de kan fortælle, og en evne til at formidle den gennem fortælle-mæssige og sproglige greb, der gør, at andre kan spejle sig i dem.

Det kræver plads at fortælle og tid at forstå. Derfor har hver forfatter fået 5 sider at boltre sig på. Vi har ikke rejst spørgsmål eller stillet krav; vi har givet dem frihed til at fortælle den historie, de gerne vil fortælle. Det er imidlertid en svær opgave at vælge sin

historie. For hvad er egentlig det vigtigste at få sagt? Og hvordan formidler man det på en relevant og dragende måde? For at hjælpe forfatterne med at besvare de spørgsmål har vi sat hver forfatter sammen med en skrivemakker. Sammen har de to mødtes digitalt eller analogt fra marts til juni 2021. Skrivemakkeren har været til rådighed på forfatterens præmisser enten som skribent eller redaktør, og alle har de understøttet, opmuntret og inspireret.

De Anbragte træder ind i en brandvarm debat, der med al tydelighed viser, at der ikke har været socialpolitisk eller -faglig konsensus om, hvilke sigtelinjer, der skal orienteres efter på området: Er en anbringelse en socialfaglig indsats eller et børneliv? Skal anbragte børn have et 'jeg elsker dig' og kys på kinden i hverdagen? Og hvad er et solidt afsæt at træde ind i et voksenliv på? Sådanne spørgsmål er hver enkelt beretning i bogen rundet af. Det kommer til udtryk, når Natasha spørger om hun må elske sine plejeforældre, når Andreas spørger, hvorfor han skulle adskilles fra sin søster i anbringel-

sen, eller når Emma-Luna spørger, hvorfor samfundet har lavere forventninger til ens fremtid, blot fordi man er vokset op på et opholdssted. De sigtelinjer (eller manglen på dem) har haft afgørende betydning for, hvordan forfatterne har opfattet anbringelsen, og hvilke muligheder den har medført.

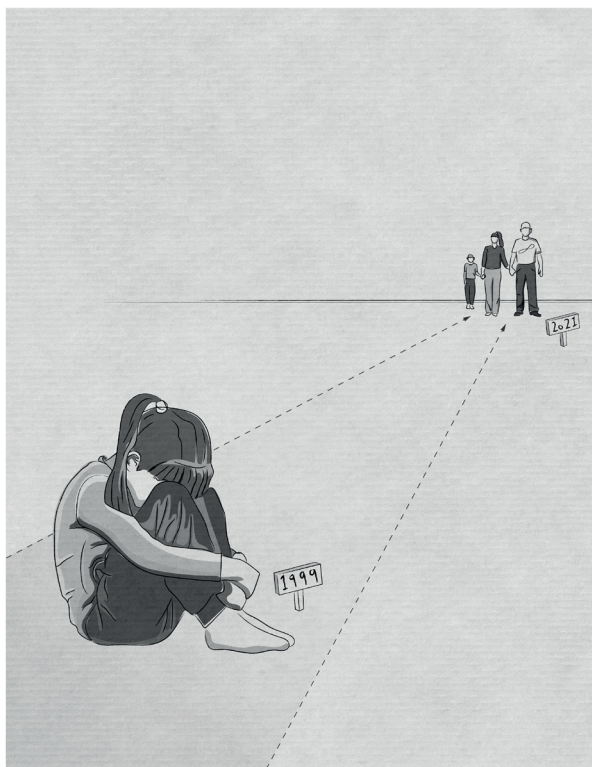
Anbringelser er blevet storpolitik, efter Mette Frederiksen i sin nytårstale på skellet til 2020 annoncerede, at hun ville sætte fokus på anbringelser af børn og unge. Holdningen om flere eller færre anbringelser er en debat for sig selv. Det samme gælder retorikken om forældrene til udsatte børn og unge. Men det politiske fokus, Mette Frederiksen satte, er helt afgørende. Det vil historierne her i bogen vise. De er karakteriseret af, at forfatternes barndom og ungdom har været rammesat af for mange forskellige interesser, logikker og forestillinger om, hvad de havde brug for, og hvad anbringelsen skulle være og føre til (eller af manglen på en plan om, hvad den skulle føre til). Lad os bruge hver fortælling i bogen til at forstå, hvorfor det ikke kan være den socialfaglige indsats, der organiserer børn og ungelivet i anbringelse. Det bør være børne- og ungelivet, der organiserer den socialfaglige indsats, hvis vi vil give børn og unge, som er anbragt i Danmark, de rette muligheder for deltagelse, kontinuitet og for et dannet og engageret ungdoms- og voksenliv.

Bogen er skrevet med mange forskellige mennesker for øje. Først og fremmest er den skrevet til dig, der selv er ung med en anbringelsesbaggrund. Forhåbentlig vil en eller flere af bogens fortællinger vinde genklang hos dig og forsikre dig om, at du ikke

er alene på den sti, du betræder. Den er relevant for personer, der professionelt eller personligt er engageret i anbragte børn og unges hverdag. Det kan være plejeforældre, sagsbehandlere og pædagoger på institutioner og opholdssteder for anbragte. Den kan også fint anvendes i dansk eller samfundsfag på ungdomsuddannelser eller på relevante videregående uddannelser såsom socialrådgiver- eller psykologiuddannelsen. Den er desuden relevant for dig, der er politiker på børne- og ungeområdet eller socialområdet. Fortællingerne viser med al tydelighed, hvorfor det er et svært emne at lovgive om. For ingen historie er ens – en tidlig anbringelse kan være den bedste løsning for én og den værste for en anden.

Alle historier, som anbragte børn og unge kan fortælle, er vigtige. De har betydelig samfundsmæssig interesse; et potentiale til at ændre vilkårene for kommende generationer af børn og unge, der anbringes. Derfor skal du læse De Anbragte.

God læselyst.

Svær at elske

Katja

I mine plejeforældres hus¹ kom man ind ad bagindgangen og derefter ind i køkkenet. I køkkenet var der en trappe op til plejebørnenes stue, og så var der en trappe ned til mine plejeforældres stue. Fra køkkenet var der også en dør ind til plejebørnenes afdeling, hvor der var en gang og fire værelser. Om morgenen blev der råbt "godmorgen" til os i gangen. Så gik vi ud og spiste morgenmad, mens min plejefar smurte vores madpakker.

Når vi kom hjem fra skole, så råbte vi "hej" til vores plejeforældre ned ad trappen til deres stue. De sad altid nede i deres stue, og man kunne ikke se dem; man råbte bare "hej", og så råbte de "hej" tilbage. Så gik vi ind på vores værelser, indtil der blev råbt, at der var aftensmad. Vi spiste sammen, og bagefter gik de ned i deres stue, og vi gik op i vores. Når vi skulle i seng, råbte vi "godnat" ned ad trappen.

Da vi blev lidt ældre, stod vi selv op og smurte madpakke, og dér så vi dem slet ikke om morgenen. Og når jeg for eksempel var væk til håndbold om aftenen, så havde de

spist, når jeg kom hjem, og stillet en tallerken med rester til mig, som jeg selv kunne varme. Der kunne derfor nogle gange være flere dage i træk, hvor jeg ikke fysisk så dem, men bare hørte det dér "hej".

Engang gik min plejemor ind på mit værelse og læste i min dagbog, hvor jeg havde skrevet, at jeg ikke følte, mine plejeforældre elskede mig. Det var meget grænseoverskridende for mig dengang at opdage, at ikke engang mit værelse var privat. At hun kunne finde på at gå ind og gennemrode mine ting, når jeg ikke var hjemme. Jeg kan huske, hun bagefter sagde til mig:

"Det er bare virkelig svært at elske sådan én som dig."

Jeg ved ikke, hvad hun mente med "*sådan én som mig*", men jeg ved, at det gjorde virkelig ondt at få at vide dengang. Den sætning sad i mig så mange år. Måske gør den det stadigvæk nogle gange på dårlige dage, selvom jeg godt ved, det ikke passer.

¹ Jeg har været anbragt på et lille, socialpædagogisk opholdssted, som blev drevet af et ægtepar. Min plejemor var sygehjælper, og min plejefar var boghandler. Da jeg boede der, vidste jeg ikke, det var et opholdssted. Det ved jeg først nu. Til daglig kaldte vi det nemlig altid bare for plejefamilie.

Et opdelt hjem

Jeg var ni år, og min søster var syv, da vi blev tvangsfjernet. Det første halve år boede vi på børnehjem, indtil kommunen fandt vores plejefamilie. Udover os boede der også en tredje pige hos dem. Mine plejeforældre var ret gamle og havde fire voksne børn, som var flyttet hjemmefra. De sidste par år af vores anbringelse fortalte de os ofte, at det var hårdt i deres alder at have teenagebørn. Det skulle vi virkelig høre meget på. Der var også mange mærkelige regler, som handlede om deres trivsel og ikke vores.

I weekenderne skulle vi stå op og spise morgenmad, inden de stod op. De fik blødkogte æg og rundstykker, og vi måtte kun få havregryn med mælk. Grunden til, vi ikke måtte spise med dem, var, at min plejemor ikke kunne holde lyden ud af vores skeer mod tallerkenerne. I køleskabet var der to hylder med pålæg. På deres hylde lå der skiveskåret pålæg fra slagteren, og på vores hylde var der budgetvarer. Det er ikke, fordi det er dårlig mad, men det er den dér opdeling.

Vi tog også på ferier sammen. De havde et sommerhus i Jylland, og der tog vi altid op to uger i sommerferien. Man kan jo tænke, at det er pissefedt at få et årskort til Djurs Sommerland, og så må man bare prøve alle karusseller alt det, man vil; det er bare ikke særlig sjovt efter fire dage igen at blive sendt alene derhen. For mine plejeforældre tog jo ikke med; de satte os på bussen med en madpakke og sagde, vi kunne tage sidste bus hjem.

Jeg synes ikke, mine biologiske forældre kunne gøre for, at de ikke kunne tage vare på mig og min søster – det skyldtes psykiske problemer, og det kognitive niveau de havde.

Men jeg synes, det er noget andet med mine plejeforældre, som jo blev ansat til at tage sig af os. Kan man kræve af plejeforældre, at de skal elske én? Det kan man måske ikke. Men jeg kan næsten ikke forlige mig med, at mine plejeforældre i dag lever af de penge, de fik for at behandle os, som de gjorde.

Skulle se pænt ud

Min plejefar var sådan én, der ikke sagde ret meget; mest når vi skulle have skæld ud for noget, vi ikke måtte. Min plejemor var et meget frygtindgydende menneske, og der var ingen, der turde sige hende imod. Jeg kan stadig få mareridt om den måde, hun kunne kigge på mig med sine stikkende øjne og en pegefinger rettet mod mig. Mine plejeforældre var generelt meget fraværende, på nær når der skulle opdrages. Det var vigtigt for dem, at vi havde pænt tøj på, og vi blev instrueret i at vinke til alle naboerne, når vi cyklede i skole, så de kunne se, hvor godt vi havde det. Det skulle se pænt ud.

Da jeg boede hos mine plejeforældre, havde jeg altid en grundlæggende følelse af frygt i maven. En frygt for at gøre noget, der var forkert, og få skældud. En frygt for at komme til at overtræde deres regler – sagte som usagte. En frygt for at blive ignoreret i dagevis som straf for overtrædelse af reglerne. En frygt for ikke at kunne regne ud, hvad de usagte regler var. En frygt for ikke at gøre, som de gerne ville have; smile på det rigtige tidspunkt, snakke på det rigtige tidspunkt, give dem ret i det, de sagde, på det rigtige tidspunkt, være charmerende på det rigtige tidspunkt. En frygt for ikke at have det tøj på, de gerne ville have, veje det, de gerne ville have, have en ren hud, som de gerne ville have. En frygt for

ikke at have den personlighed, de gerne ville have. En frygt for aldrig at være god nok. Aldrig at være perfekt nok. En frygt for ikke at leve op til den måde, de ønskede, jeg var på.

Mine plejeforældre var indimellem på kurser om det at være plejefamilie. Engang kom min plejemor hjem efter et kursus og havde hørt om en klassisk "fejl", mange anbragte lavede, nemlig ofte at gå i de samme to sæt tøj. Ikke på den måde, at man ikke vasker det, men fordi man finder en trykthed og kontrol i det. Begrebet hedder "uniformen", og min plejemor kom så hjem og sagde: *"Det er sådan noget, du gør."* Hun hørte eller forstod ligesom ikke den del, der handlede om, hvorfor man som plejebarn gør det, og hvordan man som plejeforældre kan hjælpe. Der var i det hele taget ingen refleksioner over, hvad vi udtrykte, med det vi gjorde. For eksempel sagde min plejemor, at jeg var klam, når jeg bed negle, og at jeg var dum at se på, når jeg havde tics. I stedet for at prøve at forstå, hvad min adfærd var udtryk for.

Jeg havde en periode, hvor jeg havde det meget dårligt og skar i mig selv. Da min plejemor opdagede det, sagde hun til mig, at jeg gjorde det helt forkert. Hvis jeg ville gøre det rigtigt, så skulle jeg skære mig med en stor kniv i pulsåren. Det var hendes kommentar til, at jeg skar i mig selv. Jeg tror, hun forstod det sådan, at jeg gjorde det for at få opmærksomhed. Hun forstod nok ikke, at jeg gjorde det, fordi jeg havde det dårligt.

Det er så vigtigt, at plejeforældre forstår, hvorfor omsorgssvigtede børn reagerer, som de gør, og at man ikke skal bruge det imod dem, men til at hjælpe dem.

Som barn forstod jeg meget hurtigt, at jeg lige så godt kunne lade være med at sige noget om mine oplevelser, fordi det var mig, der var den anbragte. Ingen ville alligevel tro på mig, og samtidig var jeg bange for min plejemors reaktion, hvis hun fandt ud af, jeg havde sladret. I min barndom har jeg dog indimellem forsøgt at fortælle lærere eller sagsbehandlere om, hvordan det var derhjemme hos min plejefamilie, og dér er jeg tit blevet mødt med reaktionen, at der jo er forskellige måder at opdrage på. Når jeg hører andre anbragtes fortællinger, er der et mønster med, at der ikke er nogen, der tror på anbragte børn, for vi er sådan nogle, der er skadede, underudviklede og utilregnelige. Anbragte selv bliver gjort til problemet, og de voksne ser ikke den uhensigtsmæssige adfærd som et udtryk for, at de har det svært og har en masse voldsomme oplevelser med i bagagen.

Jeg betroede mig engang til en folkeskolelærer, som gerne ville hjælpe mig, men jeg turde simpelthen ikke, så jeg sagde, at hun ikke måtte sige det til nogen. Dengang var det vigtigste at bevare barnets tillid, hvor man i dag har skærpet underretningspligt, så der skulle hun jo have reageret. Men det gjorde hun altså ikke. Dengang var jeg egentlig glad for, at hun ikke gjorde det, for jeg var bange for, hvad der ville ske, hvis hun sagde det til kommunen. Men det var jo en voksen, der skulle have taget ansvaret for, at jeg ikke gik med den frygt. I dag ville jeg ønske, at hun havde gjort noget.

Ret til omsorg

Jeg ønsker ikke at fremstille mig selv som et offer, og jeg kan tit blive bange for, om folk vil tro på mig, når jeg fortæller om min anbringelse. Frygten for at andre vil have mistillid til det, jeg siger, sidder dybt i mig. Jeg har som voksen oplevet, at folk har været skeptiske over for min fortælling og har sat spørgsmålstejn ved, om jeg husker lidt forkert. En psykolog spurgte mig engang, hvad min søster husker, og hun husker præcist det samme. Så det var nok ikke bare mig. Når jeg alligevel fortæller om mine oplevelser som anbragt, er det fordi jeg håber, at andre nuværende og tidligere anbragte kan spejle sig i min fortælling og ikke føle sig alene.

I dag er jeg 31 år, og jeg er stadig bange for mine plejeforældre, selvom jeg ikke har set dem, siden jeg flyttede derfra som 18-årig. Bange for de følelser, de kunne vække i mig dengang: underdanighed, utryghed og magtesløshed. De følelser er jeg bange for at mærke igen, nu hvor jeg er kommet på afstand af dem.

Da jeg kom i gymnasiet begyndte jeg at få det rigtig godt. Jeg blev ikke mobbet som i folkeskolen, jeg fik gode veninder og en kæreste, og jeg var god til det faglige. Jeg har senere taget en kandidatuddannelse, har et fuldtidsjob og har fået min egen familie. Alligevel kan jeg godt have det mærkeligt med, når folk siger, at jeg har klaret det godt. For indeni mig er der i lange perioder meget, der er svært. Jeg er ikke færdig med at bearbejde de følelser, min barndom og anbringelse har forårsaget.

Dengang jeg flyttede fra mine plejeforældre, var jeg lettet over, at jeg ikke skulle bo der mere, men på en eller anden syg måde,

så var det jo også mit hjem. Nogle måneder efter flytningen skrev jeg til dem, fordi min plejemor havde fødselsdag. Jeg skrev tillykke og spurgte, om de ville komme og se mit nye hjem. Et halvt års tid efter skrev jeg igen, da min plejefar havde fødselsdag, og der spurgte jeg, om jeg måtte få de billeder, de tog, dengang jeg blev student. De svarede aldrig på mine breve. Det gør så ondt, at jeg ikke har de billeder fra den dag, jeg blev student. Og jeg kan tænke: Hvorfor tog de overhovedet billederne dengang, hvis jeg ikke må få dem? Det var en kæmpe ting for mig at få den studenterhue, og jeg synes, jeg har ret til at få de billeder.

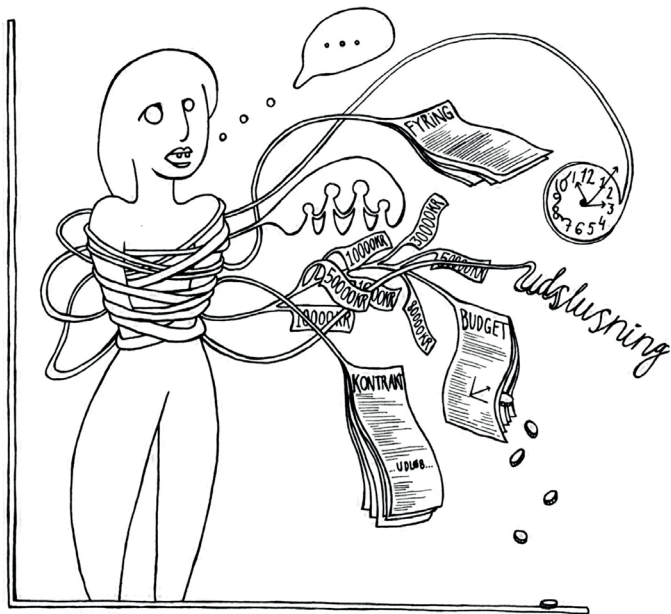
Mens jeg boede hos mine plejeforældre, troede jeg, det var min egen skyld, at de behandlede mig, som de gjorde. Jeg troede, at det var mig, der ikke formåede at gøre og være, som de gerne ville have, og at jeg derfor fortjente den behandling, jeg fik. Jeg troede også, at de godt måtte behandle os sådan, fordi vi var deres plejebørn og ikke deres egne. I dag ved jeg, at det ikke var min skyld, og at også anbragte børn har ret til at blive respekteret og holdt af, for dem de er. Den erkendelse håber jeg, at andre anbragte også vil få, så ingen skal tro, at det er svært at elske én som dem.

Forfatteren har ønsket at optræde anonymt.

Redaktionen er bekendt med forfatterens identitet.

Skrivemakker: Ida Routhe

Svær at elske

Drejer det her sig om penge?

Natasha Arnoldi

Min biologiske far elskede musik og lyrik. Der var aldrig stille omkring ham. Han havde et stort mellemrum mellem sine fortænder. Han var ikke bange for at smile og blotte sit mellemrum. Når han besøgte mig, var hans tennissokker altid grå af snavs. Ofte havde han en hvid t-shirt på med blå syninger. På brystet stod der "Vaskeriet, Psykiatrisk Afdeling." Han kunne ryge tyve smøger og drikke to kander kaffe på sådan et besøg. Han fik altid kaffekoppen til at klirre på bordet. Jeg forstod ikke, hvorfor han fik bordet til at ryste sådan. I perioder kiggede jeg ikke ind i min biologiske fars øjne. Jeg var bange for at blive slugt af hans mørke. Min biologiske far sendte mange breve til mig. Nogle var skrevet på bagsiden af en rudekuvert. De var altid gule og lugtede af tobak. Han havde ofte brændt en CD og sendt med. Det var ikke altid, at jeg forstod, hvad min biologiske far skrev. Han betragtede alt fra en verden, jeg ikke kendte til.

Som for alle andre børn var mine biologiske forældre fundamentet for mit liv. De var grunden til, at jeg kom til verden og spil-

lede en afgørende rolle i mine første leveår. Men i modsætning til mange børn var mit fundament fyldt med revner. Mine biologiske forældre mødte hinanden på psykiatrisk afdeling i Nordvest og fik mig nogle år efter. Vi flyttede en del rundt og boede mange steder. Min biologiske mor ville hellere føjte og feste end at passe sit barn. Derfor tog min biologiske far sig af mig. Han gjorde alt, hvad han kunne. Med tiden indså han, at han ikke magtede at være far til et barn. Han traf derfor sit livs sværeste, mest hjerteskrærende og afgørende beslutning: At skille os fra hinanden, for at give mig det stærkeste fundament og de bedste forudsætninger for et godt liv. Jeg blev derfor anbragt frivilligt på børnehjem, da jeg var 3,5 år. Når min biologiske far besøgte mig på børnehjemmet, forstod jeg ikke, hvorfor han ikke tog mig med hjem. Jeg trykkede min næse mod ruden, når han gik. Han vinkede altid til han blev helt lille og forsvandt.

1997

Vi sidder i bilen på vej til gården i Holme Olstrup. Jeg er spændt fast i autostolen og vipper med mine tæer. På mine lår ligger en stor kattebamse, jeg har fået af dem. Den hedder Møs. Jeg piller den på næsen og ruller halen rundt om min hånd. Biler flyver forbi os som små fugle. Jeg har mødt hende flere gange på børnehjemmet. Hun kigger på mig i bakspejlet og smiler. Jeg har ikke lyst til at smile tilbage. Jeg er irriteret over, at hun har taget sin mand med. Jeg gemte mig på børnehjemmets legeplads, da jeg så dem komme ind ad døren. Det var hyggeligt, da det kun var hende, der besøgte mig. Jeg vil ikke have nogen anden far. Jeg lover mig selv, at min biologiske far nok skal komme og hente mig og tage mig med hjem.

Da jeg flyttede hjem til mine forældre, var min børneverden farvet af angst. Jeg nåede at bo på børnehjemmet i et år. Der var dejligt på gården i Holme Olstrup med udsigt til natur så langt øjet rakte, men jeg var i konstant alarmberedskab, og savnet til mine biologiske forældre sad tungt i mig. Jeg havde et behov for at være omkring mine forældre konstant. Hvis de rykkede sig en smule, blev jeg bange, gik i panik og begyndte at lede efter dem. Min mor og far lærte hurtigt, at de skulle fortælle mig, hvis de gik udenfor eller i kælderen for at hænge vasketøj op. Jeg glemte det, lige så hurtigt døren lukkede i og begyndte at lede efter dem. Særligt om natten blev jeg bange. Det blev en rutine for mig at vågne om natten og liste mig ind i mine forældres soveværelse og tjekke, om de stadig var der. Jeg ville kalde på dem, indtil de svarede. Det meste af min barndom sov jeg på en madras i mine forældres soveværelse eller i smørhullet mellem

dem. Søvnens har aldrig været et trygt sted for mig. Jeg er et lille barn, når mørket faldet på. Hvis jeg sover ved siden af en anden, har jeg stadig et behov for at tjekke, om vedkommende er der. Enten holder jeg min ven helt tæt, ellers kommer jeg til at daske med benene, indtil de rømmer sig. Så ved jeg, at de ikke er gået fra mig. Det er efterhånden blevet en kærlig joke i min omgangskreds, at jeg ikke er nem at sove sammen med.

Professionelt moderskab

*Græder du også, inden du falder i søvn, mor?
Hvad ser du, når du tager dine kontaktlinser ud
briller på og går op ad trappen
lukker døren til soveværelset
åbner døren på klem,
for du kender rutinen
du ved, at jeg lister mig ind for at se, om I
stadig er der
er jeg det barn, du håbede på at hente?
Jeg var aldrig dit spædbarn
mit sprog er fra en verden, du ikke kender
hvem holder dine hænder og aer dine kinder,
når du bliver ked af det?
De vil have, at du skal være så professionel
hele tiden
trivselsrapporter
plejevederlag
biologiske besøgstider
sagsbehandlere skal helst have
hjemmebagt kringler
med perlesukker på
jeg vil have dit uprofessionelle moderskab
intet andet
jeg tænker på sagsbehandlere, der kløjes
i kringlen med perlesukker på,
så der er fred til at være en uprofessionel familie*

Der blev hurtigt etableret et stærkt bånd mellem min mor og mig. Jeg åd hendes moderskab råt. Min biologiske mor var erstattelig. Navlestrengen var kappet for længe siden, og nogle gange er jeg i tvivl, om den overhovedet var der. Jeg havde det bedst, når jeg sad hos min mor i timevis som en koalaunge. Her kunne jeg føle mig lille og tryk. Jeg tog tidlig afstand til min biologiske mor. Hun var aldrig den samme, når hun besøgte mig og lovede altid noget, hun aldrig kunne holde. Hun havde ofte fråde om munden ved besøg og duftede aldrig som en mor. Men hun havde jo krav på at se mig. Jeg var tidlig klar over, at det biologiske samvær havde højere prioritering end barnets trivsel.

Det var ikke det samme at få en ny far. Hans faderlige og milde væsen skulle vokse længe på mig, før jeg lukkede ham ind i mit univers. Med tiden vidste jeg ikke noget bedre end at få læst Askepot som godnathistorie, indtil en af os faldt i søvn.

I 1998 fik mine forældre et barn mere. Ligesom mig kom hun til verden hos biologiske forældre, der ikke kunne passe på hende. Jeg var så heldig, at hun havnede hos os. Vi var to forskellige børn med forskellige behov, men det tog os ikke lang tid at blive søstre. Vi har altid været ved at revne af grin og stolthed, når nogen har sagt til os ”hvor kan man bare godt se, at I er søstre.”

2002

Afstanden og sorgen mellem min biologiske far og jeg voksede. Der var de gode besøg, og så var der de dårlige. Der var besøg, hvor han var glad, velbalanceret og fløjtede.

Besøg, hvor vi tog på udflugter, holdt hinanden i hånden, og hvor jeg viste ham mine skolebøger, og han snakkede kærligt og interesseret til mig og mine forældre. Og så var der besøg, der i lange perioder aldrig blev til noget, fordi han var indlagt og ødelagt – og hvis de blev til noget, var han tungsindig, havde mørke rander under øjnene og var vred på både mig og min familie. Jeg kunne altid se på ham med det samme, om det blev et godt eller et dårligt besøg. Når han var syg, brokkede han sig over besøgsaftalerne, sagsbehandlerne, sagde ting, der ikke hang sammen med virkeligheden og skrev mærkelige breve. Han kunne finde på at skrive, at mine forældre have stjålet mig fra ham, og Bruce Willis havde spurgt, om han ville være med i den næste Die Hard film. I disse perioder holdt jeg ham ikke hånden. Jeg blev bange for ham og havde lyst til at kravle under køkkenbordet og gemme mig for ham. Men jeg ville ikke svigte min biologiske far, når han endelig besøgte mig. Lige meget hvor tosset min biologiske far opførte sig, kunne han eller jeg ikke slukke for drømmen i mit barnesind. Drømmen om, at han en dag ville blive rask, og vi med tiden ville blive forenet igen.

I skolen spurgte mine klassekammerater, hvorfor jeg ikke lignede mine forældre. Jeg løj og fortalte, at mine biologiske forældre var døde, og jeg derfor havde fået en ny familie. Jeg begyndte at smile mindre, så man ikke kunne se mellemrummet mellem mine fortænder.

Må vi elske hinanden?

Jeg har haft mange gode sagsbehandlere. Men det er aldrig godt at have en sagsbehandler involveret i ens familiære liv. Når jeg vidste de kom, cyklede jeg langsomt hjem fra skolen, mens jeg planlagde, hvad jeg skulle sige. Jeg øvede mig på samme måde, som jeg øvede replikker, da jeg gik til teater. ”Jeg har det rigtigt godt.” Jeg turde ikke fortælle dem sandheden: At der også var konflikter, og jeg var usikker, vred og bange. Jeg turde ikke fortælle dem, hvordan jeg egentlig havde det af frygt for, at de ville fjerne mig fra mine forældre.

Sagsbehandleren snakkede altid med mine forældre, inden vi alle skulle tale sammen. Jeg lyttede aldrig helt efter, hvad der blev sagt. Jeg var mere opslugt af at studere måden, som hun spiste kringler på. Hvordan hun med tungen skubbede perlesukkeret fra mundvigen ind i munden, når vi talte om regler, som jeg skulle overholde hos mine forældre. Det irriterede mig, at hun ikke spiste hele kringlen, som min mor havde brugt lang tid på at bage. Men når sagsbehandleren kørte hjem, råbte og skreg jeg i afmagt og vrede. ”I er ikke mine fucking forældre, I får penge for at have mig, jeg er bare et arbejde.” Jeg var træt af, at kommunen skulle komme og blande sig. I alle de år var jeg så bange for at blive fjernet fra mine forældre. Det lå som en bagtanke i alt, hvad jeg foretog mig. Jeg var bange for, at jeg var for besværlig til at være hos en familie. At jeg havde ødelagt min biologiske familie og nu var i gang med at ødelægge min nye. Jeg vidste ikke, om det var i orden, at jeg elskede mine forældre så højt, når vi var ført sammen professionelt af en kommune. Det var der aldrig nogen, der havde hjulpet os til

at tale om. Tværtimod havde mine forældre fået at vide, at de ikke skulle knytte sig til os. Jeg frygtede den dag, jeg ville blive 18 år. Ville jeg stadig have min familie, når jeg blev myndig? Den konstante frygt og de bekymrede tanker holdt mig vågen og gjorde mig til sidst syg. Så syg, at det nu var mig, der sad i en hvid t-shirt med blå syninger, hvor der på brystet stod ”Vaskeriet, Psykiatrisk Afdeling.”

Flyvehavre og fugtige øjne 2011

*Far
den plejende
har fugtige øjne
huden omkring øjnene slår flere og flere skår
han går i marken for at samle flyvehavre
hiver dem op af jorden med lange rødder
jeg betragter ham, når han træder i de bløde spor
fra vinduet i køkkenet
er plejebørnene pengene værd?
Hans fødder glider op og ned ad træskoene
har de sagt, at dine fugtige øjne er uprofessionelle?
Det ville ikke være første gang
tænker på, om vi har gjort noget ulovligt,
om kommunen skal vide, at vi elsker hinanden
skal vi blive ved at med at lyve,
for at plejebørnene
ikke bliver slået hjem til det biologiske som
små ludobrikker
på gården i Holme Olstrup
kærlighedens mine
kommunen ser ikke de fugtige øjne,
de ser det biologiske og vender hver en mønt
barnet har skudt sit værelse ned med
en splatterpistol
har skudt skår i sit fjernsyn og
sin tyggegummimaskine,
der drysser lyserødt støv ned fra loftet*

*jeg vil gerne tage pistolen fra dig,
men jeg er lige så bange for fugtige øjne som dig
al den smerte, plejebarnet har givet mig,
gror i mig som flyvehavre
ingen hiver op*

Jeg sætter mig i stolen, som jeg altid sætter mig i ved disse møder. Sagsbehandleren skubber et stykke papir hen til os. Jeg er blevet vant til disse møder, hvor jeg er degraderet til at være et af systemets børn. Min mor sidder ved siden af mig. Jeg går i 3.G og har festlige nætter på Sepps, for meget fravær, og forestående eksaminer sidder i mig. Sagsbehandleren kigger i sine noter og klikker med sin kuglepen. "Udslusning" står der på papiret. Ved sådanne møder bliver jeg et barn igen. Et barn, der tier stille og lader de voksne tale. "Det er flot, at du går i gymnasiet og snart er færdig," siger sagsbehandleren. "Vi ser ingen grund til at forlænge dit efterværn. Det går jo godt med dig. Vi kan tilbyde dig en værge fra kommunen og hjælp til at flytte i en lejlighed." Jeg synker ned i stolen. "Bliver jeg forladt nu?" Kan et udslusningspapir ødelægge vores familie? "Det vil jeg ikke." Tårerne sidder fast bag øjenhulerne; man græder ikke på kommunen. Min mor har aldrig været bange for sagsbehandlere og siger: "At få en studentereksamen er ikke ensbetydende med, at man kan mestre livet alene. Der må være et alternativ?" Sagsbehandleren kigger længe på min mor. Hun ser forfjamsket ud og smiler, som var hendes tænder lavet af plastik, og siger så: "Drejer det her sig om penge?"

2021

Det er snart 10 år siden, at mine forældre blev fyret af kommunen. Selvom opsigelsen landede i postkassen kort efter, at jeg blev student, har de aldrig forladt mig. Det handlede aldrig om penge. Det handlede om to forældre, der ønskede at give to børn den bedste opvækst.

Vi er meget mere end en plejefamilie. Jeg blev ikke bare plejet. Vi er en familie. En familie, der tillod os at elske hinanden på trods af sagsbehandlere, regler, plejevederlag og biologiske besøgstider. Og hvis der var noget min biologiske far lærte mig, så var det at passe på sin familie.

Skrivemakker: Karoline Krabbe

Måske vi alle bare troede, vi ku' glemme det

Johnny Lyk Enemark

Det har været nogle travle dage på arbejde. Det hjælper ikke, at jeg har haft migræne i tre dage, sådan med opkast og næseblod. Det er ellers længe siden sidst. Jeg arbejder på et botilbud for unge med fysiske handikaps og psykiske lidelser. Der kan virkelig være tryk på i perioder, men i dag skal jeg bare sidde på kontoret med min kollega. Jeg har kendt hende, siden jeg var i praktik her under mit studie. Hun støttede mig under praktikforløbet og gav mig flere chancer end de fleste; så igennem fingre med mit svingende overskud og min fraværsprocent, som var højere, end hvad man normalt ville acceptere. Uden hende havde jeg ikke klareret mig igennem studiet. Da jeg blev færdig som SOSU-assistent, var det også hende, der talte for at få oprettet et job til mig her.

Vi tager en kop kaffe. I baggrunden kører radioen med Noah: Og livet er ikk' altid, ligesom man drømmer det. Måske vi alle bare troede, vi ku' glemme det. Sangen giver mig gåsehud. Min kollega spørger, hvordan det går med migrænen. Jeg svarer, at det ikke går skidegodt. "Kan det være noget psykisk?"

spørger hun. "Er der noget, der trigger anfaldende?" Hendes stemme har en snert af bekymring i sig uden at være omklamrende. Hun har sådan en moderlighed over sig, som gør mig tryk. Og måske er det dét. Måske er det, fordi jeg kan mærke, at hun ikke mistror mig og ikke kræver noget af mig, at jeg begynder at fortælle min historie.

Da jeg kom i skole den dag, vidste jeg på en eller anden måde, at det var sidste gang. Jeg var otte år gammel. Mor og far var ved at blive skilt, fordi mor havde fundet en yngre fyr. Far var meget ked af det. De ville begge to have forældremyndigheden, men satte mig i midten, mens de kæmpede deres kamp for at få mig. Far ville have mig til at vidne i retten mod mor, men det nåede aldrig så langt. Han var ellers normalt en stille og rolig mand, som dog ikke ville kunne koge et æg. Mor var typen, som altid ignorerede de problemer, der opstod. Hun var mest optaget af sin nye kæreste, som tog stoffer og røg hash. Så hverken mor eller far virkede helt kompetente til forældreopgaven.

Da mor hentede mig efter skole, kørte vi ud til et stort hus i Nørre Aaby. Vi blev taget imod af nogle pædagoger, som vi sad lidt med, mens vi fik kaffe og saftvand. Og så kørte mor derfra.

Billedet af min mor, der efterlader mig, står enormt stærkt i min erindring. Jeg får en klump i halsen, når jeg tænker på det. Hun kørte uden forklaring og efterlod mig det her fremmede sted.

I dag ved jeg stadig ikke præcis, hvorfor jeg blev anbragt. Jeg tror, det havde noget at gøre med en psykolog, som mor tog mig med til midt under skilsmisken. Psykologen var en høj, korthåret kvinde med solglødende hud, som bad mig udføre forskellige opgaver: putte ting i kasser, lægge puslespil og sådan. Jeg havde en klar fornemmelse af at blive vurderet, mens jeg var der, men jeg vidste ikke rigtigt hvorfor. Måske hang anbringelsen også sammen med mine to storebrødre: Den ene har Downs syndrom, og den anden var ude i et misbrug dengang. Måske havde mine forældre simpelthen mere at bære på, end de havde kræfter til?

I dag ved jeg, at anbringelsen var "frivillig". Min mor blev dog fortalt, at den ville blive med tvang, hvis ikke hun gik med til det. Hvis nogen nævner det for min far i dag, lukker han helt af. Han mener, at det var min mors valg. Men han må jo have givet sin accept på en eller anden måde.

Efter min mor var kørt fra Nørre Aaby, viste pædagogerne mig rundt i det enorme hus: stuer efter stuer, værelser efter værelser. Det virkede helt uoverskueligt. Den første nat græd og græd jeg. Jeg blev ved i næsten tre dage; jeg fik ikke lov at ringe hjem og sige godnat, for jeg skulle vænne mig til at være i huset.

Jeg boede i Nørre Aaby i to år. Det var sjældent, at mine forældre kom på besøg. Min far kom til min fødselsdag, min mor lidt oftere – men aldrig sammen. De andre børn i huset savnede også deres forældre. Så en dag stak jeg af sammen med to andre drenge for at besøge dem. Så cyklede vi hjem til vores forældre i Harndrup, Nørre Aaby og helt i Middelfart. Det var virkelig mange kilometer på små børnecykler. I Middelfart kom politiet og tog os med tilbage til institutionen. Det var tydeligt, at pædagogerne ikke var glade for, at vi var taget hjem. De mente vel, at vi skulle fri af livet hos vores forældre, ikke besøge dem.

Jeg havde en værelseskammerat – ja, det lyder helt fængselsagtigt – men jeg havde en værelseskammerat, som pludselig blev flyttet fra bostedet. Ikke så længe efter fik jeg at vide, at jeg skulle pakke mine ting, for jeg skulle ud og overnatte et sted sammen med min yndlingspædagog. Vi kørte i lang tid, helt til Nørre Nebel i Vestjylland. Til sidst kom vi til en lang grusvejsallé, som førte op til en kæmpe firlænget gård, nærmest en herregård. Den lignede noget fra en Morten Korch-film: rødmalet med stråtag og hvide bondegårdsvinduer. Rundt om gården var der haver med frugttræer. Et ældre ægtepar kom ud og sagde hej og bar mine ting ind.

Idét jeg trådte indenfor, så jeg min gamle værelseskammerat fra Nørre Aaby. Jeg fik med det samme en følelse af, at noget var galt, for han var jo ikke kommet tilbage.

Så kom jeg ind på et værelse, som var fyldt med mine egne tusser, malebøger og min lyseblå skoletaske. På væggene havde de endda hængt mine dyreplakater op. Mens jeg gik rundt og kiggede på tingene,

hørte jeg en bilmotor blive tændt. Lyden af dæk, der drejede, forsvandt i gruset. Det var pædagogen fra Nørre Aaby, der kørte.

Da begyndte jeg at græde fuldstændig hysterisk. Jeg råbte og skreg og begyndte at smadre mine ting. Ægteparret kom ind og trak mig over på sengen, hvor de satte sig på mig og holdt mine arme og ben fast, mens jeg blev ved med at prøve at slå ud efter ting. Det gik der mange timer med. Jeg blev på værelset i flere dage, hvor jeg ikke havde lyst til noget, og raserianfaldene fortsatte i mange måneder efter.

Jeg ved ikke præcis, hvorfor jeg blev flyttet helt til Vestjylland. Jeg går ud fra, at det havde noget at gøre med, at jeg var flygtet fra institutionen i Nørre Aaby. Nu var jeg så langt fra mine forældre, at jeg ikke uden videre kunne stikke af for at besøge dem. Jeg var den yngste af fire børn, som var blevet anbragt her. Vi kom alle fra Fyn. Efterhånden forenede vi os med stedet og vores plejeforældre, og det blev hverdag.

Jeg startede i skole og fik en veninde, Lene, som jeg stadigvæk er venner med i dag. Jeg kunne mærke, at hun var noget særligt, at hun lyttede til mig på en særlig måde. For hende betød det ikke noget, at jeg boede hos en plejefamilie. Lene kom fra en kernefamilie, som der var mange af i Vestjylland. De var søde overfor mig, men det var også hårdt, fordi det mindede mig om, at jeg kun havde min plejefamilie.

Det var ikke, fordi mine plejeforældre ikke behandlede mig godt. Vi fik økologisk mad og skulle altid spise sammen. Vi fik pænt tøj, og hvert år var vi med dem ude at rejse. Jeg tror, at de holdt af os, men på en

lidt anden måde end vores forældre. De passede på os, men der var ikke egentlig kærlighed. Mange år efter min anbringelse har jeg forsøgt at få kontakt til dem igen, men uden held. Jeg har endda været forbi gården, men den er revet ned, og grunden er solgt til nogle andre. Så de har nok mest opfattet os som et arbejde.

Da jeg blev teenager, begyndte jeg at hænge ud med mine venner, drikke øl og høre musik. Du ved, sådan nogle ting som teenagere gør, når de løsriver sig. Jeg begyndte at ryge cigaretter, og til sidst kunne jeg være væk i flere dage, hvor mine plejeforældre kørte rundt og ledte efter mig. Det blev for meget for dem. Så da jeg var 16, smed de mig ud. De har jo nok talt med kommunen om det, men jeg oplevede det ikke sådan. Jeg oplevede bare, at jeg nu blev ladt i stikken igen.

Angsten for at blive forladt fylder meget i mit voksenliv. Jeg har jo lært, at mennesker kommer og pludselig forsvinder. Hvis mine venner drikker lidt for meget og udtrykker deres omsorg for mig, kan jeg ikke tage det ind. Hvis jeg mærker, at en relation er på vej et dårligt sted hen eller føles omklamrende, er jeg ikke bange for at cutte den. Hellere forlade end selv at blive forladt.

Efter at være blevet smidt ud af mine plejeforældre, flyttede jeg hjem til min mor på Fyn. Her skulle vi finde ud af, hvad der nu skulle ske med mig. Der kom et brev fra kommunen om, at jeg skulle starte i skole, men der var ikke nogen, der kom og tjekkede op på, hvordan det ellers gik. Ingen som tænkte: "Hvordan mon det går nu, hvor han er flyttet hjem til sin mor, som han ikke hav-

de boet hos i otte-ni år?” Det var meget mærkeligt. Havde de bare glemmt mig? Det er lidt vildt at tænke på, at man anbringer et barn væk fra sine forældre i så mange år og så bare... ingenting?

Det var en turbulent tid hos min mor. Jeg begyndte at tage på weekend hos mine venner i Jylland, og når jeg kom hjem igen, skændtes min mor og jeg i flere uger. Jeg ville jo tilbage til Jylland og bo. Det tog hårdt på vores forhold. Min mor overkompenserede ved at købe ting til mig, som jeg gerne ville have. Det præger stadig vores relation i dag: Hun hjælper mig med praktiske ting, og efter halvanden time sammen har jeg fået nok. For ikke så længe siden boede jeg hos hende i et par måneder. Vi skændtes meget, og jeg ved præcis, hvilke knapper jeg skal trykke på for at gøre hende ondt. Det er jo ikke meningen, men når bølgerne går højt, er det dét, der sker. Og i stedet for at snakke om det, kører hun sin vej. Så vi får aldrig talt ud om det.

Jeg startede i folkeskolen på Fyn, men det tog lang tid at falde bare en lille smule til. Det var jo bare midlertidigt, tænkte jeg – mit rigtige hjem var i Jylland. Men efterhånden fandt jeg ud af, at de andre i klassen var ligesindede og også godt kunne lide at hænge ud sammen og drikke øl. Her mødte jeg Jonas, som er min bedste ven i dag. Han stiller ikke for mange spørgsmål; jeg kan slappe helt af i hans selskab. Jonas og Lene har været der for mig; de har støttet mig, når det har været svært, og de har fejret mine succeser med mig, f.eks. dengang det lykkedes mig at bestå HF. De er nærmest blevet en slags familie for mig.

Nu er jeg så her. Det lykkedes mig, som du ved, at få min uddannelse til SOSU-assistent, og jeg har endda søgt ind på uddannelsen til socialrådgiver og uddannelsen til sygeplejerske. Det virker som et godt næste skridt. Jeg er glad for mit arbejde og bruger mig selv meget i det – og jeg vil gerne fortsætte inden for det socialpsykiatriske område med bosteder, døgninstitutioner og også gerne plejefamilier. Jeg ved jo, hvordan det er at bo sådan nogle steder. Jeg vil ikke sige, jeg føler mig hjemme her, men jeg føler mig på hjemmebane. Selv om de unge ikke kender min historie, kan de mærke, at jeg er nærværende. De har også forældre, som glemmer deres aftaler eller kommer for sent. Og så er det pludselig mig, der står tilbage og skal give mig selv helt til dem. Fortælle dem, at dagen nok skal blive god alligevel, og at vi bare laver noget andet sammen. Så tager jeg med dem til fodbold og deler deres succesoplevelser med dem. Eller jeg hjælper dem med vasketøj og med at få dagligdagen til at fungere.

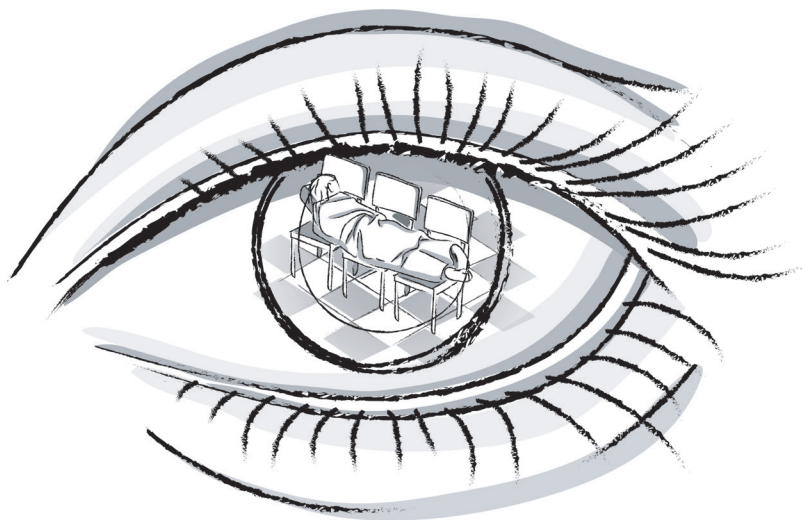
Min barndom og opvækst fylder stadig rigtig meget i mig. Men jeg håber, at jeg med mine erfaringer kan hjælpe de unge til at se, at hvis de tager imod de muligheder, der er, og støtter sig til de mennesker, der virkelig vil dem, så skal det nok gå. Så er der også en vej for dem.

Kaffen er blevet kold, mens jeg har fortalt. Min kollega har lyttet hele tiden. Som en mor, tænker jeg igen. Hun siger, at hun er glad for, at jeg delte min historie, og foreslår, at jeg tager fat i konsulenten, en slags terapeut, som er tilknyttet vores afdeling. Måske vil det hjælpe på migrænen, hvis jeg får bearbejdet bare nogle af de traumer,

Måske vi alle bare troede, vi ku' glemme det

jeg bærer rundt på. Jeg ved ikke helt med konsulenten, det føles grænseoverskridende. Men jeg kan godt lide, at hun har sagt det.

Skrivemakker: Rikke Lind

Gennem egne øjne

Josebelle Abuyo

Jeg oplever hele tiden ikke at kunne stole på nogen. Ikke kun én enkelt gang eller to, men hele mit liv. Jeg har altid fået flere forskellige versioner at vide af den samme historie. Et eksempel er, da jeg var fem år og blev jeg sendt op til min biologiske far på Grønland i et halvt år. Alle sagde noget forskelligt.

Mor sagde:

“Vi sendte dig derop, fordi jeg skulle føde din søster.”

Stedfar Lars sagde:

“Din biologiske far ville ikke give dig tilbage igen. Du kom hjem med utallige blå mærker.”

Moster sagde:

“De glemte dig deroppe. Jeg spurgte dem, hvorfor du ikke var med på julepostkortet. De svarede blot, at de skulle skabe et bånd med din søster uden dig.”

Resultatet: Jeg var et spørgsmålstegn.

Min livshistorie og fortid er en blanding af

løgne spundet af en mesterlig manipulator og mine egne opfattelser. Det har efterladt mig med en følelse af, at jeg ikke kan stole på nogen. Hvad er op og ned? Jeg kan ikke stole på mine egne minder. Det er både skræmmende, men også rart intet at kunne huske. Om jeg nogensinde vil få mine minder tilbage, er der ingen, der ved. Det er, som om der bare er sort. Slukket...

Min version starter her. Det eneste, jeg ved med sikkerhed, kan tælles på to hænder:

1. Jeg har PTSD.
2. Jeg har en form for vedvarende depression.
3. Jeg er sluppet væk fra min mor og stedfar Lars.
4. Jeg har hukommelsestab.
5. Jeg kan, hvad jeg vil?
6. Jeg har forsøgt at begå selvmord, da jeg var 15. Der gik over 24 timer, før jeg sagde det til nogen.
7. Jeg har været anbragt i fem år.
8. Jeg har boet på to bosteder.
9. Jeg er blevet voldtaget flere gange.
10. Mine arme er overtegnet med ar.

Nu vælger jeg at tage kontrol over mit liv. Det gør jeg ved at fortælle min historie, set gennem mine egne øjne. Den begynder hos Lars og mor i Danmark.

Episode: MIN BARNESENG

I nat er min soveplads endnu engang de tre røde køkkenstole. Sætter jeg dem sammen, kan de med lidt fantasi forestille en seng. Her sover jeg på natten til min 10-års fødselsdag.

For det meste sover jeg på det kolde, ternede køkkengulv. Sådan er det i Lars' hus. De eneste redskaber, jeg har til at varme mig med, er et enkelt tæppe, og en pude jeg stjæler fra stuen. De nætter er dem, som føles længst.

De allerværste nætter, vil jeg dog sige, er de nætter, hvor min soveplads er på badeværelset. Når de andre skal på wc om natten, må jeg bare holde mig for næsen.

MODERNE ASKEPOT

Jeg har altid elsket historien om Askepot. Jeg følte mig lidt selv som en nymoderne version af hende, da jeg boede hos Lars. Det var mig, der stod for hovedrengøring i Lars' hus.

Jeg fejede både
indkørsel,

lyskasser,

trappe,

fortov,

vejen

og gården. ikke høres?"

Om sommeren klippede jeg hæk og ryddede grene og blade væk. Når det havde været tørt i lang tid, sprøjtede jeg med gift på ukrudtet. Altså planterne... (desværre findes der ikke noget ukrudtsgift imod giftige mennesker).

Efter maden vaskede jeg op.

Efter det gik jeg tur med hunden.

Efter gåturen masserede jeg Lars,

gav ham fodbad,

og smurte hans fødder ind i creme.

Når jeg var færdig med alle mine pligter, kunne jeg endelig gå i seng. Ligesom Askepot var mit sociale liv ikkeeksisterende.

Episode: "Jamen det jo kærligt ment"

Jeg står med ryggen til Lars. Ude på badeværelset. Jeg mærker, hvordan han nærmer sig. Mærker hans hånd klemme om min pigenumse. Jeg vender mig om.

"Stop! Det dér er sgu ikke i orden! Det gør man ikke mod sine børn!" råber jeg vredt.

"Jamen det jo kærligt ment," svarer han bare, uden nogen form medfølelse.

DJÆVLEN UDEN HORN

Jeg skammer mig over, hvorfor jeg ikke kæmpede mere imod hans handlinger. Jeg kan blive helt vred ved tanken om, at jeg ikke gjorde mere; jeg skulle have anmeldt ham eller råbt højere. Jeg føler mig ydmyget og såret. Jeg føler ikke, at jeg bliver hørt eller respekteret, men hvad havde jeg forventet, når hans motto var "børn skal ses, og gården.

Jeg undrer mig over, hvordan min mor har accepteret, at hendes egen mand tager på hendes børn? Og ikke kun det. Hvor-

dan kunne min mor acceptere, at hun skulle betale ham penge hver måned, for at jeg kunne bo der, fordi jeg ikke var hans kød og blod - hvilket jeg er taknemlig for.

Min mor betalte aflad, men jeg brændte alligevel i h.e.l.v.e.d.e.

Episode: HØRER DU?

Jeg er bange for, at mit øre skal falde af.

“Gå ad helvede til!” råber Lars og trækker mig i øreflippen hen ad gulvet. Jeg forsøger at følge med, men er konstant ved at snuble, fordi Lars med alle sine kræfter river mig igennem stuen.

Han åbner døren og kaster mig, så jeg flyver ud ad hoveddøren.

PTSD

Lars hev mig engang med ud på badeværelset. Hans stramme greb om min krop gjorde det umuligt at stritte imod. Han tvang min mund åben og fyldte den med flydende håndsæbe. Jeg blinker hårdt gentagne gange for at få scenen væk fra mit hoved.

Livet med:

P

T

rA

uM

aTiC

SSSSSSSSTTTTTTRRRRRRRRRRRRRREEEEEEEEEEEEEEEESSSSS

D i s or de r

Episode: PARADIS?

Jeg rækker op efter bøtten med panodilerne. Jeg kan ikke mere, tænker jeg. Jeg vil gerne dø.

Jeg er klar i hovedet. Mine hænder ryster, men jeg er ligeglad. Jeg føler mig helt rolig indeni. Fredfyldt.

Hvis det her er mit liv, så vil jeg ikke have det.

Hvis det her er prisen for at slippe for Lars, så er jeg villig til at betale den. Intet på den anden side kan være værre end det her... i det mindste vil jeg få fred.

Resten af dagen lader jeg som ingenting.

Vente...

Vente...

Vente...

24 timer skulle der gå, før jeg sagde det til nogen.

Da ambulancen kommer for at hente mig, ryster jeg igen. Min mor tager med. Og jeg takker Gud for, at Lars ikke er med i ambulancen.

De 6 timer, jeg var på hospitalet under overvågning, var de lykkeligste timer af mit

ost

liv. Jeg måtte se fjernsyn og selv vælge min morgenmad. Fri for første gang.

BLÅBÆR

Mig:

*"Mor, jeg er syg. Jeg har depression
og PTSD."*

Mor:

*"Du skal bare spise nødder, skat. Det er godt
for dig. Også blåbær. Så bliver du rask."*

Min mor er ikke ligefrem personen med mest medfølelse i verden. Hun tror, at depression kureres med en omgang blåbær og nødder. Nu har jeg lært, at det er løgn. Dengang, jeg forsøgte at dræbe mig selv, mente hun, at vi lige skulle spise aftensmad først, inden vi ringede til ambulancen – fordi den havde hun jo brugt lang tid på. Hun har også taget sine sko og slået mig på munden gentagne gange, fordi jeg græd. Jeg husker tit, hvordan hun gav både mig og min søster den stærke Tabasco, hvis vi havde været lidt forkert på den. Så fik vi bare en spiseske af det.

Episode: FRAVALGT

Jeg står ude foran min hoveddør og ser gennem det farvede glas til det, der burde føles som et hjem.

Min storetå stikker ud gennem den revnede, sorte sok, så jeg kan mærke de rød-brune klinker på stentrappen.

Mit lange, sorte, bølgede hår klistrer til mit våde ansigt. Mine store, brune øjne føles hævet efter at have grædt, i hvad der føltes som timer. Jeg lægger armene omkring min lille krop og beder til, at jeg ikke dør ude i kulden. Men på den anden side, hvis jeg ikke længere eksisterede, ville jeg slippe for at se Lars igen.

Jeg banker hårdt mod trædøren, til mine knoer bliver røde.

Døren låses op, og min mors ansigt kommer til syne. Hendes hår er kruset og sat op i en knold. Hendes brune øjne er kolde. Hendes ansigt er stenhårdt. Hendes mund er formet som en tynd streg. Hun ser på mig med et drømmende blik. Jeg kan mærke, hvordan hun misbilliger mine handlinger. Hun siger ikke et ord, men kaster blot min grønne, korte jakke og mine beskidte, hvide kondisko i hovedet på mig.

UØNSKET

Nu er det slut.

Hun har taget sit valg,

og det er min tur.

Jeg vælger dem fra.

Episode: ET KIG IND I ET HJEM

Jeg står ude foran min venindes hus og banker på. Min venindes mor åbner døren med et forvirret udtryk.

"Er Karina hjemme?" spørger jeg med en grådkvalt stemme. Ordene kan næsten ikke komme frem.

"Hun er på værelset. Bare gå ind. Men brug bagdøren næste gang."

Jeg træder ind over den hvide dørkarm og ind i deres smalle gang. Deres sorte labradorhund kommer løbende imod mig. Jeg tænker et øjeblik over, hvordan min venindes hjem føles mere som et hjem end mit eget. Jeg kigger rundt på de forskellige billeder, som hænger på væggen, og jeg mærker et stik af jalousi.

Tager man et kig ind i mit eget "hjem", finder man kun billeder af Lars og min mor, Gud og Jesus selvfølgelig og, ja, selv den afdøde hund er på væggene. Men ikke mig.

Kladde til kronik:

ONDSKABENS NEDARVNING

af Josebelle

Jeg er bange for at få børn. Jeg ønsker selvfølgelig at få børn. Men for at være helt ærlig er jeg bange. Jeg er bange for, at ondskab er et gen, man kan arve. Jeg er bange for, at det forfølger én resten af livet.

Hvad hvis jeg ender med at behandle mine børn, som min såkaldte familie har behandlet mig? Jeg ønsker ikke, at mit barn på nogen måde bliver drevet til at gøre sig selv fortræd. Der er ingen, der nogensinde fortjener at føle hver eneste dag, at de ikke er dét værd. Ingen fortjener at gå i seng om aftenen og føle, de ikke har noget at leve for. Ingen fortjener at føle, de har fortjent ondskab. Ingen fortjener at blive forrådt af sin egen familie. At blive forrådt er noget, der sidder så dybt i én, at man husker det for altid.

Når jeg engang får børn, skal jeg sørge for at gøre det modsatte af min barndom. Det betyder, at ingen børn skal sendes væk i et halvt år til en far, de ikke kender. Ingen børn skal kidnappes af deres egen far. Og absolut ingen skal føle, de ikke fortjener at blive elsket.

Og ingen skal føle, de ikke er værdige nok til at have et godt og lykkeligt liv.

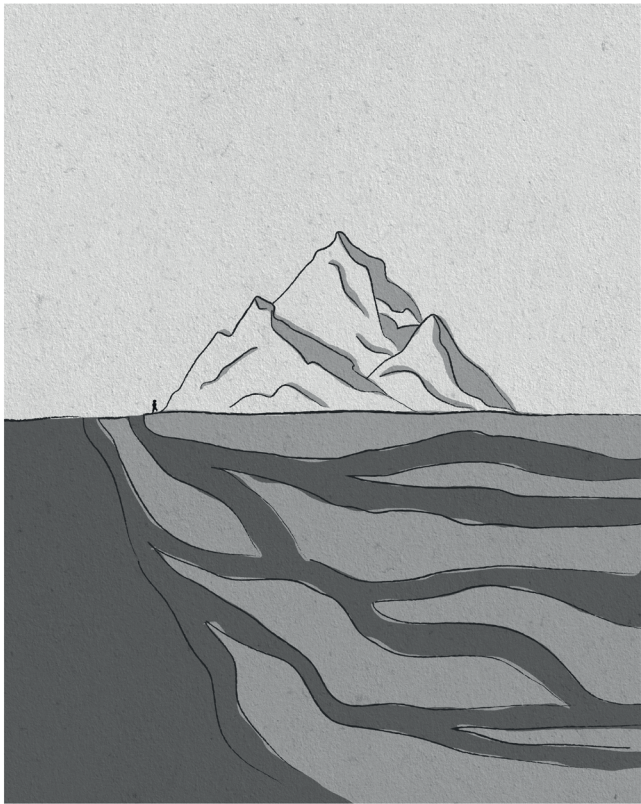
Jeg er ved at lære, hvad et godt hjem er.

Spurgte man mig som barn, ville mit svar være "*ingen idé*".

Spurgte man mig som teenager, ville mit svar være, at et godt hjem er alt det modsatte af Lars og min mor.

Spørger man mig nu, vil jeg svare, at et godt hjem er et sted, hvor man føler sig tryk. Et hjem for mig betyder ubetinget kærlighed mellem mig, min kæreste og min kat. Det er den familie, jeg selv har valgt.

Skrivemakker: Jacob Stenager

Anbringelsesbjerget

Emma-Luna Löwe Jensen

Da jeg fik at vide, at jeg skulle anbringes, var det første gang, jeg stiftede bekendtskab med det bjerg, jeg skulle bruge årevis på at bestige. Uden varsel stod anbringelsesbjerget foran mine fødder og spærrede den eneste vej til det liv, jeg havde forestillet mig, at jeg skulle leve. Der var ingen vej udenom, så jeg stod over for et valg: Jeg kunne kravle over eller under. Det letteste ville være at lade mig synke nedad i mørket; give op og give slip på mine ambitioner, præcis som hele samfundet forventer det af én, der er anbragt. Det er den vej, de fleste vælger. Den lette vej, hvor man møder høje fraværspcenter, manglende uddannelse og ofte en hang til misbrug.

...

Jeg truede med at springe ud af vinduet fra anden sal, da nyheden blev præsenteret for mig. Jeg var otte år gammel og sikker på, at det var jordens undergang. Min familie betød alt for mig, men jeg skulle ikke længere se

dem hver dag. Jeg skulle anbringes hos fremmede mennesker, bo på *børnehjem* med en masse nye voksne og være en del af systemet.

I begyndelsen var jeg vred. Vred på systemet, vred på de voksne, vred på min mor. Da jeg sad i min bedstemors vindueskarm på anden sal og truede med at springe, var det ikke et forsøg på at vælge døden over anbringelsen, men et forsøg på at få de voksne omkring mig til at lytte. Til at forstå, hvor hjerteknust jeg var over at skulle forlade min familie, mit hjem og de kendte rammer til fordel for et *børnehjem*. Jeg ville have dem til at forstå, hvor ondt det gjorde, og til at trække det hele tilbage. Sige, at det hele var for sjov, og at de ikke mente det. Men sådan blev det ikke.

Da jeg stod foran bjerget for første gang, vidste jeg ikke, hvordan jeg skulle komme over på den anden side. Hvordan skulle jeg nogensinde kunne bestige det helt alene? Hvem skulle gribe mig, hvis jeg faldt? Skulle jeg bare give op på forhånd og tage den lette vej nedenunder? Jeg var fortabt. Jeg følte

mig hjælpeløs. Overset. Ubetydelig. Det var svært at acceptere, at det var virkeligt. Men virkeligheden var, at jeg var anbragt.

...

Det første stykke tid på *børnehjemmet* var jeg ikke interesseret i at have noget med de andre børn at gøre. Min lillebror og jeg delte det mindste værelse på "Basen" – afdelingen, hvor de mindste børn boede. Selvom vores mor ikke længere var en fast del af hverdagen, havde vi stadig hinanden, og det var godt nok. Vi behøvede ikke de andre, hverken børn eller voksne, for hvis ikke de voksne ville være der for os, måtte jeg være den voksne for os begge. Vi skulle nok komme igennem det sammen, ham og jeg. Jeg havde endnu ikke accepteret, at det her var min tilværelse; jeg var ikke klar til at klatre over bjerget.

Som tiden gik, begyndte jeg at tø op. Det viste sig, at det slet ikke var så slemt at bo på *børnehjem*, som jeg havde forestillet mig. Om morgenen vågnede vi til duften af friskbagte boller, og hvis man spurgte pænt, ville Pia også sørge for, at vi fik alle vores yndlingsfrugter til morgenmad. Hvis man var rigtig heldig, blev der lavet smoothie til morgenmaden, og når man kom hjem fra skole, lå der engang imellem små, søde nipsting på ens pude, som Pia havde købt, da hun var ude og handle og var kommet til at tænke på dig. Langsomt blev *børnehjemmet* til mit hjem. Et hjem, hvor hele min familie var samlet under ét tag – alle mine tanter og onkler, fætre og kusiner. Vi var alle én stor familie, der passede på hinanden.

Jeg glædede mig altid til tirsdag, når tante Bolette kom, og vi skulle ordne negle. Jeg glædede mig til onsdag, når tante Heidi kom og puttede mig med massage og dybe snakke om alt mellem himmel og jord. Jeg glædede mig til fredag, ikke kun fordi det var weekend, men fordi onkel Anders kom, og vi alle skulle spille PlayStation sammen. Vi tog på udflugter, hvor vi fik taget familie billeder, og pludselig var jeg også afspejlet i hjemmet. Der hang billeder af os alle sammen på væggene – bevis på, at vi var en stor, broget, men kærlig, familie, og jeg var en del af den. Det havde taget lang tid at åbne op, men efter jeg gjorde det, var vejen op ad bjergsiden slet ikke så hård endda, og snart ville jeg nå toppen. Det troede jeg i hvert fald.

Med "anbragt" som den nye tilføjelse til min identitet fulgte også et ansvar. På mange måder var jeg ikke længere blot et barn – jeg var også anbragt. Jeg skulle pludselig forholde mig til mennesker på måder, jeg aldrig før havde gjort. Jeg fik papirer, en mappe og en "sagsbehandler" (hende fra kommunen). Jeg måtte lære at læse mennesker, rum og situationer, så jeg kunne tjekke bokse af på hende fra kommunens liste, når hun var på besøg. Jeg kunne ikke længere lytte til mine følelser eller have en mening, blot fordi jeg følte noget, men skulle i stedet argumentere sagligt for et standpunkt, hvis jeg ville tages seriøst.

Det var mange ting at forholde sig til som otteårig. Heldigvis lærte jeg det hurtigt; jeg blev endda god til det. Jeg lærte at tilpasse mig alle tænkelige situationer. Jeg lærte, at det var hende fra kommunen, der tog alle beslutningerne. Og jeg lærte, at det var vigtigere, at kommunen var glad, end at jeg selv var det.

På mange måder var jeg god til at være anbragt. Jeg regnede den ud – hvordan jeg skulle opføre mig, og hvad hende fra kommunen prioriterede. Så snart jeg blev god til det, gik turen op ad bjerget meget lettere. Til trods for omverdenens forventninger til mig – eller mangel på samme – stod jeg nu på toppen af bjerget. Jeg kunne nyde udsigten; jeg havde klaret det. Men netop da brast det hele sammen under mig.

...

Mit hjem fik ny ledelse, og langsomt, én efter én, faldt mine tanter og onkler fra. Nogle blev afskediget; andre valgte selv at flytte ud, og pludselig var det ikke onkel Anders eller tante Bolette, der lagde mig i seng om aftenen, men en fuldstændig fremmed. Forestil dig at aflevere ét barn i børnehaven og komme hjem med et andet – eller komme hjem og finde ud af, at der ligger en anden person end din kæreste i din seng. Og når du brokker dig, får du at vide, at “det er jo et barn!” eller “det er jo en kæreste!”, så hvad mere vil du have? Er det for meget at bede om at få sit eget barn, sin egen kæreste – eller i mit tilfælde, mine tanter og mine onkler?

Afsatsen, jeg havde stået på, gav efter, og jeg faldt, indtil bjerget, jeg havde brugt årevis på at bestige, mens min familie heppede på mig, tårnede sig op over mig endnu engang. Jeg skulle lære at navigere i et landskab med skarpe kanter, eller med andre ord: regler. Pga. GDPR måtte jeg ikke længere have billeder på væggen. Flyeren, hvor der stod, at jeg skulle optræde, skulle tages ned, for ellers brød vi med persondataloven.

Opvisningen hørte desuden til i min egen sagsmappe, så der var ingen grund til at flage med den foran de andre børn. Billeder fra vores ture og arrangementer skulle pakkes i kasser og gemmes væk, for hvis tilsynet kom og så, at der hang personlige dokumenter rundt omkring på væggene, ville ledelsen få ballade.

Der skulle udfyldes skemaer og overholdes stramme procedurer – og vi skulle huske at tænke på økonomien! Vi kunne vinke farvel til spontane isture på en glohed sommerdag, for der skulle altid være to voksne i huset, og der kunne ikke hyres én mere, for vi skulle huske at tænke på økonomien. De vågne nattetimer var den helt store trussel mod det i forvejen stramme budget. Vågne nattetimer er til for at passe på børnene; der skal altid være en voksen at gå til, hvis der sker noget, men den nye ledelse så hellere, at børnene lå bange og grædende i deres senge og tænkte sig om en ekstra gang, før de vækkede en voksen, end at de voksne skulle betales ekstra for de timer, de var vågne om natten.

Hele fundamentet, som jeg havde bygget op sammen med min familie over de sidste par år, var kollapsede under mig, og jeg stod nu atter for foden af bjerget og kunne se op på dér, hvor jeg netop havde stået. Det ville være et passende tidspunkt at give op på. Droppe at klatre over og i stedet synke ned under bjerget og bare blive dér, præcis som alle forventede, at jeg gjorde. Jeg var nogle gange fristet, fordi tanken om at skulle klatre over det samme bjerg endnu engang – og denne gang uden støtten fra mine tanter og onkler – var næsten ubærlig.

Jeg fik ikke lov til at komme på efterskole, selvom jeg gerne ville; jeg var erklæret "uddannelsesparat" og fik gode karakterer, så jeg skulle direkte videre i gymnasiet, også selvom jeg kun ville være 17 år, når jeg blev student. Det var ikke grund nok i sig selv, at det var mit brændende ønske at komme på efterskole. Alt så godt ud på papirerne, så derfor kunne hende fra kommunen ikke se nogen grund til, at jeg ikke skulle direkte i gymnasiet – og det var jo hende, der havde magten.

I sidste ende kom jeg af sted på efterskole, men det var ikke med kommunens hjælp. Jeg kendte systemet og var god til at navigere i det, og selvom jeg ikke havde mine onkler og tanter, havde jeg mine fætre og kusiner, som stadig boede i hjemmet sammen med mig. Familie, som jeg kunne betroe mig til, når det var svært, og som støttede mig. Det var takket været dem, at jeg kom afsted, for de forstod, hvor vigtigt det var for mig. Ikke fordi de havde læst papirerne i min sagsmappe, men fordi de kendte mig.

Det kommer nok ikke som en overraskelse, at jeg gerne ville flytte hjemmefra, da jeg kom tilbage fra efterskole. Mit hjem var blevet en institution, og selvom jeg måske ikke var helt klar til at stå på egne ben som 16-årig, så jeg det som den eneste mulighed. Selvfølgelig var det ikke nok at give udtryk for, at jeg havde lyst til at flytte. Jeg skulle igen tjekke lister af og vise, at jeg kunne overholde budgetter, stå op om morgenen og gå i skole, før det overhovedet kunne komme på tale. Heldigvis var jeg jo en god anbragt, så jeg fik lov i sidste ende. Jeg havde bestegt bjerget for anden gang.

...

I dag er jeg flyttet hjemmefra i en lejlighed sammen med en veninde, ikke en ungdomsbolig anvist af kommunen. Når jeg nu er flyttet helt ud af systemet, kan jeg sætte det hele lidt i perspektiv, og jeg er begyndt at overveje, om det hele måske i virkeligheden ikke er ét stort bjerg, men en hel bjergkæde. Jeg har bestegt det største af bjergene og er stolt af den rejse, jeg har været på. Men bare fordi jeg har bestegt det første, betyder det ikke, at vejen fremad er flad. Der vil altid være bjerge og bakker, som jeg må bestige. Og de udspringer allesammen af det første: anbringelsesbjerget. Sådan er det med livet. Alle har deres bjerge, og hver gang vi møder ét, står vi over for et valg: Vi kan klatre over eller synke ned i mørket.

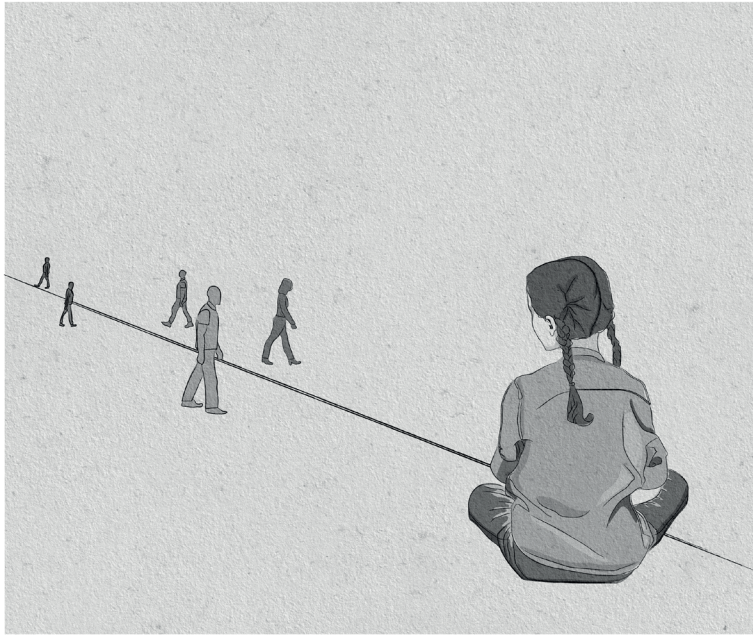
Det at være anbragt var mit bedste lod i livet, og det har gjort mig til den, jeg er i dag, klichéfyldt som det lyder. Dengang jeg stod for foden af bjerget for første gang, virkede det som en uoverkommelig opgave, men alligevel tog jeg et valg om ikke at glide ned i mørket og i stedet tage den lange vej op over. Jeg skulle vise omverdenen, at jeg ikke ville være en af dem, der gav op og sank ned i et hul. Når min sagsbehandler spurgte, om jeg var begyndt at ryge, da jeg var tolv år gammel, gav det mig endnu mere mod til at klatre over bjerget og vise dem, at der findes andre måder at være anbragt på, end den statistikkerne viser. At man som anbragt godt kan få succes i livet. Når jeg gav udtryk for mine håb og drømme til dem fra kommunen, blev jeg kaldt "ressourcestærk" og "særlig" og "den gode anbragte" – men hvorfor det? Kan det være rigtigt, at samfundet ikke forventer, at vi kan blive til noget, bare fordi vi er vokset

op på et *børnehjem*, og sætter barren så lavt, at man ikke engang forventer, at vi har håb og drømme og ambitioner?

Hvis det er standarden, forstår jeg godt, at der er så mange, der ender med at synke ned i et hul, de ikke kommer op af igen. Jeg har flere gange selv været fristet til at gøre det samme. De første mange år havde jeg heldigvis et solidt fundament i min familie, og da det brast sammen, var jeg heldig stadig at have en masse fætre og kusiner, der hjalp mig igennem det. Jeg havde brug for det fundament, for uden dem er jeg sikker på, at jeg ikke ville være her i dag. Men vi skal sørge for, at alle har et fundament – mennesker omkring dem, der tror på dem og ikke blot forventer, at de tager den lette vej ned i hullet og farer vild i mørket.

Som samfund er vi nødt til at indse, at dét at være anbragt blot er en alternativ barndom. Der skal være de samme forventninger til én, der er anbragt, som til alle andre børn, for hvis vi sætter forventningerne for lavt, ender vi med at bidrage til, at folk lader sig synke ned i hullet, frem for at hjælpe dem med at klatre over. Det skal ikke være okay at synke ned i hullet under bjerget, blot fordi man er anbragt. Det skal blot udløse en forståelse for, hvorfor det måske tager længere tid at klatre over.

Skrivemakker: Cæcilie Paarup Madsen

Hvor er der en voksen?

Rikke Amalie Brinck

Jeg havde barrikaderet min dør, så ingen kunne komme ind til mig. Jeg var panisk angst og rakte ud til præsten i telefonen. Han forsøgte at berolige mig, men jeg var fjern og utrøstelig. Lige indtil han stod på den anden side af min dør og bønfoldt mig om åbne. Han var, uden jeg vidste det, kommet hen til mig. Han var kommet så hurtigt ud ad døren, at han ikke havde fået sko på, så da han kørte mig på psykiatrisk skadestue, fik han lov at låne et par sandaler af min mor.

Som de fleste i en almindelig 7. klasse skulle jeg konfirmeres. Det ændrede mit liv. Det reddede mit liv. Sognets nye præst så mig. Tidligt fandt jeg ud af, at hvis jeg sørgede for kun at omtale hemmelighederne i datid, måtte præsten ikke gå til myndighederne grundet sit virke som præst. Langt om længe fik jeg et frirum: En fortrolig voksen. Det må have været svært for ham. Mine hemmeligheder blev hans hemmeligheder.

En i min nære familie havde lært mig følgende: *"Tale er sølv. Tavshed er guld"*.

Hans ord runger stadig i mit hoved. Lydigt forblev jeg stille. Hemmelighederne var ved at flå mig fra hinanden og tog langsomt livet af mig.

Afsløret

Nogle måneder efter bad min lærer mig følge med op på rektors kontor. Derinde blev jeg taget imod af en vildt fremmed kvinde og en mand bærende på en pistol. Virkeligheden indtraf; hemmelighederne var afsløret. Præsten havde røbet mine hemmeligheder, og nu kendte kommunen og politiet til dem. Hele min verden brød sammen. Det værste og bedste var sket, hvilket jeg slet ikke var forberedt på.

Inde i et mødelokale blev jeg efterladt med fremmede mennesker. De ville have mig til at udlevere hemmelighederne. Politibetjenten ville have mig til at bruge alle de rigtige ord om overgrebene, men jeg havde intet sprog for dét, der var sket. Min loyalitet lå stadig ved ham. Ligesom jeg ikke ønskede at ødelægge eller splitte familien ad.

Socialrådgiverens tålmodighed blev sat på prøve, og hendes frustrationer kom til udtryk: *"Det er din skyld, hvis der fortsat sker dine søskende noget"*.

Det næste, jeg husker, er, at jeg sidder på bagsædet i en bil på vej ud til kommunens døgninstitution for børn og unge, hvor jeg skulle overnatte. Min telefon ringede og på displayet viste hans navn og nummer. Jeg var rædselsslagen. Ville jeg være i sikkerhed?

Mit andet hjem

Socialrådgiverne ville kun give mig én enkelt nat på døgninstitutionen. Dagen efter forlængede de det med endnu en overnatning. Og så en uge. Så to uger mere. Så en måned. Sådan fortsatte det i et halvt år, hvor jeg ikke vidste, om jeg kunne blive på døgninstitutionen.

Først efter et halvt år og et skift af sagsbehandler fik jeg lov til at blive på døgninstitutionen. Nu kunne jeg endelig begynde at flytte mit tøj i skabene og hænge mine billeder op. Genskabe det værelse, som han i vrede havde samlet i en affaldspose, da jeg blev anbragt.

På døgninstitutionen græd jeg meget, og jeg var så angst om natten, at jeg lå foran døren og sov. Jeg begyndte at få behandling for de snitsår, jeg lavede på mig selv. Virkeligheden er, at jeg kom et sted hen, hvor jeg blev set. Jeg kom et sted hen, hvor jeg kunne reagere.

Det gjorde mig også farlig for mig selv. To dage før min 15-års fødselsdag blev jeg indlagt med tvang på lukket psykiatrisk afdeling. Der fik jeg lov at fejre dagen.

I dag har jeg mere end 100 indlæggelser bag mig - rigtig mange af dem på tvang. Ikke så sært, at den psykiatriske afdeling blev mit andet hjem.

Voldtægten

Drengen var sød, så jeg havde gjort mig fin. Vi var begge 16 år og havde et godt øje til hinanden. Det skulle have været en hyggelig aften. Jeg var begyndt at få en stille tro på, at ikke alle mænd er farlige, men jeg kom hjem fra den aften med det modsatte bevis.

Drengens lugt hang fast på trods af flere bade og masser af sæbe. Den sad fast i huden, håret og tøjet. Drengen efterlod usynlige mærker på min krop, hvor hans hænder havde rørt mig. Drengen overskred mine grænser; han voldtog mig.

På døgninstitution kunne jeg hverken græde eller sove. Jeg ville skribe af smerte, men jeg var lammet. Jeg så med længsel frem til, at min kontaktperson kom næste dag. Hende ville jeg kunne betro mig til. Troede jeg.

Min kontaktperson brugte 22 ord til at beskrive den voldtægt, jeg havde været udsat for dagen før. Det er alt.

"23. marts 2014 22:48

Udvikling og adfærd.

Skrevet af kontaktperson.

Rikke kommer og giver mig noget, jeg skal læse.

Det handler om drengen, der har overskredet hendes grænser. Det har vi snakket om."

Min kontaktperson valgte at slå det hen som ingenting. Hendes handlinger, eller mangel på samme, siger alt. Hvis hun havde troet på mig, havde hun kørt sit 16-årige kontakt-

barn på sygehuset eller kontaktet politiet. Havde hun ment, der var sandhed bag mine ord, så havde hun handlet.

Jeg husker ikke, hvordan vi kom ind på emnet, men jeg husker følelserne. Jeg husker den enorme skam. Min kontaktperson sagde til mig, at jeg flirtede med alle de mandlige medarbejdere, men at det selvfølgelig gav god mening, fordi jeg jo var vant til, at det var sådan, jeg fik hans opmærksomhed derhjemme. Jeg følte, at hun gav mig ansvaret for, at overgrebene havde fundet sted. Hvis JEG ikke havde flirtet, havde han ikke misbrugt mig. Jeg troede på hende. Jeg troede på, at det var min egen skyld. Aldrig nogensinde igen vil jeg gøre det.

Tilbage sidder jeg med en enorm vrede. Min kontaktperson svigtede mig. Hun svigtede et ødelagt barn. Jeg stolede blindt på hende. Hun var det voksne menneske, jeg havde allermest tillid til. Alt det gode, som min kontaktperson har gjort for mig, falmer i lyset af alle de frygtelige episoder.

18-års fødselsdag

Der var intet anderledes udover, at jeg nu på papiret var voksen. Jeg forventede at føle en ændring; et tegn på, at jeg nu var voksen, men der var intet anderledes. Jeg var stadig et ødelagt barn, men nu i en voksen krop.

Ligesom de havde lovet, dukkede mor og lillesøster op og sang fødselsdagssang for mig sammen med de andre unge i huset. Min mor hyggede om mig indtil om eftermiddagen, hvor hun sagde farvel, inden hun kom igen om aftenen. Det bankede på min dør kort tid efter. Ude foran stod min kontaktperson. Jeg gav hende et kæmpe kram,

og jeg havde ikke lyst til nogensinde at give slip på hende igen. Hun havde ferie, men hun var mødt ind for at fejre mig. Hun havde gaver med til mig - gaver kun fra hende. Under gavepapiret gemte der sig to krus fra et smukt, blåt stel. Hendes tanke var, at vi kunne bruge dem, når jeg om kort tid flyttede fra døgninstitutionen. Hun ville komme på besøg, og hun lovede, at hun ikke forsvandt ud af mit liv, bare fordi jeg flyttede hjemmefra. Følelsen af ikke kun at være et arbejde for hende var fantastisk.

Drabsforsøget på min yndlingspædagog

Der findes to versioner af denne fortælling. Der er den version, som blev overleveret fra min døgninstitution til mit bosted, som udelukkende tager udgangspunkt i min kontaktpersons oplevelser. Det er den korte version, som gør mig til et frygteligt menneske, for ifølge den forsøgte jeg at slå min yndlingspædagog ihjel.

Lederen på døgninstitutionen har aldrig ville høre min side af historien. Den har aldrig virket vigtig, men jeg vil ikke længere være tavs:

Endnu en gang var jeg blevet indlagt på den lukkede psykiatriske afdeling. Min kontaktperson hentede mig på afdelingen, så jeg kunne komme på hjemmebesøg i nogle timer. Jeg lovede alle medarbejderne, at jeg ikke ville gøre noget ondt ved mig selv derhjemme, og at jeg nok skulle følge med ind på afdelingen igen. Efter aftensmaden var spist, kørte min kontaktperson og jeg mod afdelingen. Som lovet gik jeg med ind på afdelingen. Jeg nåede kun inden for porten, og så løb jeg. Da jeg nåede ud til vejen, stop-

pede jeg med at løbe. Bag mig gik min kontaktperson og to medarbejdere fra psykiatrisk afdeling. Nogen forsøgte flere gange at tage fat i min arm, men jeg vristede mig fri hver gang. Det var min kontaktperson, der havde forsøgt at lave en magtanvendelse på mig, men det blev personalet fra psykiatrisk afdeling, der fik mig tilbage på afdelingen.

Jeg har læst min aktindsigt igennem for at finde ud af, hvordan dette blev til et drabsforsøg, og jeg ved det stadig ikke. Der er ikke meget at læse. Første gang, der er noteret noget om episoden, er 20 dage efter. Det er en samtale, jeg har med lederen. Jeg husker, at jeg gik fra samtalen med følelsen af at være det værste menneske nogensinde. Når jeg læser notatet igennem, som lederen har skrevet ang. samtalen, så forstår jeg godt min følelse. Hun skriver bl.a.: *"Jeg fortæller, at jeg har talt med kommunens arbejdsmiljøkonsulent, som har fortalt mig, at sådan nogle episoder skal politianmeldelse (det er ikke helt sandt)."*

Det i parentes er i min aktindsigt streget over med sort, med argumentet, at det er en pædagogisk overvejelse. Heldigvis er det streget så dårligt over, at jeg stadig kan læse, hvad hun ikke vil have, jeg skal vide. I dag ville jeg have ønsket, hun havde politianmeldt det. Jeg er ikke i tvivl om, at jeg har loven på min side. Min kontaktperson valgte i stedet at kontakte min mor, efter jeg var flyttet fra døgninstitutionen. Hun ville have erstatning, og det skulle min mor skaffe hende. Forsikringsselskabet afviste det.

Endnu en gang oplevede jeg et stort svigt fra en voksen i mit liv. Igen var det et voksent menneske, som jeg troede, der ville mig det bedste.

Nu

På papiret er jeg voksen, men jeg kæmper stadig med at finde og samle stykkerne af et ødelagt barn, der ingen ansvarlige voksne havde i sin barndom. Kun præsten. Det var godt, jeg kom hjemmefra, og det er jeg præsten evigt taknemmelig for. Menneskene omkring mig skal ofte minde mig om, at tiden ikke heler alle sår. Det kræver hårdt arbejde og en masse tålmodighed. Jeg skal genopbygge et ødelagt barn, så jeg må trække vejret dybt endnu en gang og gå endnu en dag i møde. Det skal nok blive godt én dag, siger de professionelle mennesker, men jeg er for evigt bundet fast til en frygtelig barndom. Heldigvis har jeg en kommune, der har fundet en glemt paragraf, som gør, at jeg kan fortsætte mit arbejde med min chok-traume behandler.

Jeg troede, at det levende mareridt stoppede, når jeg kom væk hjemmefra, og de seksuelle overgreb stoppede. Jeg havde aldrig troet, at jeg her ni år efter sidste overgreb stadig ville lide, som jeg gør det.

Så her sidder jeg på 5. år på kommunens bedst bemandede botilbud for voksne med psykiatriske lidelser. Siden jeg blev fjernet hjemmefra som 14-årig, har jeg gået mange millioner af skridt. Min arrede krop er vidne om det levende helvede, jeg har gennemlevet. Når alt har mistet sin mening, og jeg har stået i flammer, så har jeg tyet til voldsomme metoder. Jeg har ladet skarpe genstande åbne min krop og lade det blod, jeg opfatter som beskidt, flyde ud.

Jeg vil så meget, men jeg kan så lidt. Hvis jeg kunne, erobrede jeg hele verden, men jeg har mine begrænsninger. Jeg er stærk og skrøbelig på samme tid. Selvom jeg falder fra hinanden, så bliver jeg også mere samlet.

Sandheden

Min søvn har i mange år været besværet. Det er ikke længe siden mor omsorgsfuldt spurgte i en telefonsamtale, hvorfor jeg ikke sov for tiden. Det var svært at svare hende. Jeg vil gerne være ærlig, men hun kan ikke holde til at høre sandheden. Det vil være for voldsomt. Det kan jeg ikke gøre imod hende. Mine flashbacks er i forvejen altødelæggende for mig selv. De behøver ikke også ødelægge hende. Jeg kan ikke fortælle hende, hvordan hele min krop husker hver en detalje. Jeg kan ikke fortælle, hvordan han med magt trængte ind i et lille barns underliv, imens hun selv lå nedenunder og sov. Jeg kan ikke fortælle hende, hvordan jeg stadig kan mærke hans hænder på min krop. Eller hvordan jeg hiver efter vejret midt i et angstanfald, fordi han ikke tillader at lade luft trænge ned i mine lunger. I stedet for at fortælle hende den fulde, dybe og dystre sandhed, giver jeg hende stikord. Mareridt. Angst. Flashbacks. Og min PTSD, der virkelig piner mig.

Og så bliver mor helt stille. Jeg bliver i tvivl, om hun stadig er i den anden ende af røret. Hun fumler med ordene, og vi skifter emne. Hvor er der en voksen?

Skrivemakker: Maria-Cecilie Kristiansen

Betydningen af tillid

Line Andreassen

Jeg var 17 år, da jeg blev anbragt på en døgninstitution. Jeg følte, at jeg var gået i stykker indeni. Jeg troede, at jeg var anderledes end alle andre; at verden i virkeligheden ikke havde plads til sådan én som mig. Jeg var en smule spiseforstyrreret, selvskadende og selvmordstruet – og så skulle jeg i hvert fald ikke bo på institution med en flok halv-kriminelle ballademagere. Fordomsfuld var jeg tydeligvis også. Virkeligheden er, at man bliver anbragt, fordi man ikke længere kan bo hjemme hos sine forældre.

Min barndom gjorde, at jeg tidligt i mit liv lærte at afkode andre ret hurtigt. Selvom pædagoger senere påstod, at jeg var dårlig til at aflæse andre. På daværende tidspunkt var jeg ikke bevidst om, hvor meget energi jeg brugte på at mærke andres stemninger og følelser. Til sidst var jeg overbevist om, at jeg havde socialangst, fordi jeg fik det dårligt i selskab med mange nye mennesker på én gang.

Derfor var min helt store udfordring ved at bo på institution, at jeg skulle lære forskellige pædagoger at kende, med hver

deres holdninger og grænser. Samtidig med, at jeg skulle forholde mig til de andre unge og deres til tider konfliktfulde liv.

At plante et tillidsfrø

Efter den første nat på institutionen var jeg overbevist om, at jeg ikke skulle være der. Jeg havde sovet ekstremt dårligt; sengen var som et cementgulv, og nattevagten begyndte tidligt at jonglere med glas, tallerkener og bestik. Pædagogen, som skulle køre mig i skole, tidsberegne skævt, og jeg kom for sent. Jeg var ulykkelig, knust og ville ikke tilbage. Men jeg havde ingen andre steder at tage hen.

Da jeg havde fri fra skole, kørte en minibus ind på parkeringspladsen, og en pædagog rullede vinduet ned og præsenterede sig som min kontaktperson. En skaldet mand med briller og en passion for heste. Det er ingen underdrivelse at sige, at vores verdener lå langt fra hinanden. Alligevel fik jeg hurtigt tillid til ham – hvorfor, ved jeg ikke. Måske havde jeg fået tillid til enhver, der havde givet sig tiden til at lytte?

Det krævede tålmodighed at lytte til mig, for jeg havde ikke et sprog for følelser og tanker. Vidste ikke, hvordan man satte ord på det, som foregik indeni. Vi fandt en måde at snakke om tingene på, som fungerede. Han ville nok sige, at det tog timer for mig at formulere, hvad jeg havde på hjerte. Jeg havde følt mig anderledes og forkert i årevis, så det relativt lange tilløb, jeg tog, var måske ikke så underligt endda.

Dem mod os

På døgninstitutionen fandt jeg hurtigt ud af, at der var en usagt kamp mellem de voksne og de unge. Nogle af pædagogerne ville sikkert mene, at de unge rottede sig sammen mod dem, så det blev børnene mod de voksne. Men det omvendte skete i lige så høj grad; pædagogerne rottede sig også sammen mod enkelte unge – en noget mere uretfærdig kamp.

Det kom tydeligt til udtryk i måden, som et vagtskifte foregik på. Pædagogerne afløste hinanden tre gange om dagen. Når de gik ind ad døren, var de som oftest i fint humør. Herefter gik de ind på kontoret til "overlap". Selvom jeg ikke vidste, hvad de snakkede om, stod det malet i deres ansigter, når de trådte ud ad døren. En konflikt om morgenen eller dagen i forvejen medførte en solidaritetsvrede eller irritation hos pædagogerne, der nu skulle være ved os unge. Det gik sjældent direkte ud over mig, men jeg oplevede alligevel de skift i pædagogernes humør som voldsomme.

Man kan spørge sig selv, om det er et problem: Skal man ikke mærke konsekvensen af, at man har gjort noget forkert? Men prøv at sæt det i perspektiv til en velfungerende

familie; mor og datter er lidt oppe at toppes om morgenen, inden de tager i skole og på arbejde. De kommer hjem, og begge parter er som udgangspunkt faldet ned igen; måske giver de hinanden et kram, hvis der alligevel er lidt spændinger i luften. Den tilgivelse, der opstår i det øjeblik, mærker anbragte ikke. Tværtimod får konflikten ny energi, når den videregives under overlappet.

At afsøge grænser

En dag var jeg taget ud at bade med en af de andre unge, og bagefter spiste vi hos min far. På vejen hjem faldt vi i snak med nogle unge drenge på en båd og kom derfor for sent hjem. Drenge var ikke noget, jeg kunne overskue at gå op i. Jeg var ret utryg i situationen, men hende, jeg var sammen med, virkede afslappet, så jeg fulgte bare med. De drak alkohol og viste stolt frem, hvor mange g-strengede de havde scoret i forskellige byer. Hvilket havde en tydelig seksuel tone, som jeg ikke brød mig om.

Der var en del kaos på institutionen, da vi kom hjem, som nok kan sammenlignes med natterend på efterskoler. Jeg blev, forståeligt nok, mødt med en irriteret mine fra pædagogerne, da jeg kom hjem, som provokerede mig - jeg var trods alt teenager.

Morgenen efter nattens festligheder blev jeg vækket gentagende gange af vikaren på en yderst irriterende og skinger måde. I mine papirer kan jeg læse:

Efter nattens udskejelser har jeg siden kl. 8.30 vækket Line og de andre hvert 15. minut, da jeg tænker de ikke skal ligge og sove hele dagen, så de ikke kan sove om natten. Kl. 11.15 stod Line op. Vikarens note kan som sådan lyde fornuftig nok, men

det virkede ikke på mig, og jeg blev i trods liggende i sengen, længere tid end jeg ellers havde villet. Da jeg endelig stod op, snakkede vi hverken om, at jeg var kommet for sent hjem eller om natterend.

I sidste ende har man kun sig selv

Om eftermiddagen mødte min hesteglade kontaktperson ind, som jeg havde en god relation til. Samtidig var han én af dem, som var god til at være sur på sine kollegaers vegne, når det handlede om den udadretagerende ballade. Han var bedre til at håndtere min mere selvdestruktive og indadretagerende adfærd.

Derfor gjorde det ekstra ondt, at han blev så tydeligt vred efter overlappet. Jeg kunne med det samme mærke, at jeg ikke skulle være i nærheden af ham den dag. Han var så langt væk fra episoderne, at jeg ville ønske, at han havde været i stand til at se igennem fingre med solidaritetsvreden og i stedet være den voksne, der spurgte ind til mit syn på sagen, fordomsfrit og interesseret.

Det valg tog han ikke. Nattevagten og vikaren om morgenen havde stået for rigeligt dårlig stemning, og han valgte at være på de voksnes side og køre ad samme spor. Han dokumenterede om dagen:

Line har i dag ikke ville snakke med mig, og alligevel var det vigtigt for hende at vide, kl. 22.58, hvornår jeg kom igen. Jeg tænker hun har været flov over sin opførsel i nat, og alligevel. Så er jeg i tvivl om hvor meget hun tænker over det. Far er orienteret om den unge dames opførsel i nat. Han kunne fortælle at de kørte fra ham kl. 22 i mandags, han undre sig hvordan pigerne kunne bruge så lang tid på at cykle hjem..!!

I kæden af overlap og solidaritetsvrede pædagogerne imellem var der ingen, der spurgte mig, hvorfor vi var kommet for sent hjem den aften, og hvor vi havde været henne. Det er heller ikke sikkert, at jeg ville have fortalt det. Muligheden for at tale om den ubehagelige oplevelse på båden fik jeg aldrig. Jeg skulle forstå, at jeg havde gjort noget forkert ved at komme for sent hjem, og så var årsagen ligegyldig. Jeg følte mig dobbelt skyldig, og jeg følte mig alene. Min kontaktperson faldt ned igen, og han var heldigvis ikke sur flere vagter i træk. På overfladen lagde jeg oplevelsen bag mig, men den satte alligevel sine spor.

Det er først mange år efter, jeg har læst, hvad der blev skrevet om mig. At blive beskrevet som "den unge dame" virker for mig ret nedsættende og negativt. Han har først dokumenteret, lige inden han tog hjem, og det kan derfor virke overraskende for mig, at der stadig var en vrede, som kom så tydeligt til udtryk.

I øjenhøjde

Jeg havde også en kvindelig kontaktperson, som skulle komme til at betyde rigtig meget for mig. Det tog lidt længere tid, før jeg kunne finde ud af, hvilken person hun var. Hun virkede en lille smule skrap, og det skræmte mig lidt. Jeg så undrende til, hvordan en af de unge engang råbte til hende, at hun skulle falde lidt ned og gå ud og ryge en smøg. De havde en relation, der kunne bære, at han sagde sådan, og det virkede tilsyneladende. Andre pædagoger havde nok taget den kommentar ilde op, men hun gik rent faktisk ud og røg. Hun var ikke fejlfri,

det er ingen, men én af hendes styrker var, at hun turde anerkende, når hun havde gjort noget forkert. Det gjorde hende menneskelig.

Vi havde mange gode snakke og grundlæggende gav mange af de samtaler, vi havde, mig en følelse af at være menneskelig. Hun talte med mig ligeværdigt. Hun virkede oprigtigt interesseret i, hvad jeg havde at sige, og hvordan jeg så på forskellige ting. Vi snakkede blandt andet om de udfordringer, der kan være i at blive voksen og kvinde. De samtaler, man måske ville have haft med sin mor, havde jeg med hende.

Engang, da vi var ude at gå en tur, bare hende og jeg, spurgte hun mig noget i retning af, om jeg følte mig syg. Jeg havde en del selvmordsforsøg igennem min anbringelse, og jeg havde en følelse af ikke rigtig at høre til. Samtalen kan jeg ikke huske særlig meget af, men det fik mig til at tænke over det at være syg i forhold til at være udfordret og belastet. Selvom jeg senere fik det noget dårligere, end jeg havde det på det tidspunkt, holdt jeg fast i den samtale. Jeg var ikke syg, selvom det var sådan, systemet senere skulle beskrive mig – jeg havde det bare rigtig svært.

Baresso-torsdag

Hun var også god til at gøre de små ting, som gav mig følelsen af at høre til. Hun var altid på arbejde torsdag aften, og samme dag fik vi lommepenge. I en periode, hvor der ikke boede så mange på institutionen, tog vi altid på Baresso og købte to go-iskaffe. Torsdag blev omdøbt til "Baresso-torsdag". For mig blev det et lille, hyggeligt ritual, og noget vi gjorde sammen, fordi vi begge havde lyst – men det var ikke en lukket tur; alle, der

havde lyst, kunne tage med.

Selvom det blev en tradition, var det ikke planlagt; det var mere en uformel aftale, der lå i luften. Det var bare noget, vi gjorde. Det kan virke underligt at betone betydningen af det, men mange andre ting på institutionen var planlagte på forhånd og virkede derfor mindre ægte. Hun tog med på Baresso hver torsdag, fordi hun også elskede iskaffe og syntes, det var hyggeligt – ikke fordi hendes ansættelse som pædagog gjorde, at hun skulle.

På et tidspunkt sad vi i sofaen og så TV. Der kørte en reklame for Anders Mattesens comedy show "Anders", og jeg ville vildt gerne ind og se det. Det ville min kontaktperson også gerne, så vi aftalte at tage afsted sammen. Vi fik bestilt billetter, og på dagen, hvor vi skulle ind og se det, kom hun og hentede mig, selvom hun havde fri.

Det betød uendeligt meget for mig, at hun brugte sin fritid på at tage med mig ind og se et comedy show. Ganske vist fordi hun også gerne selv ville se det, men hun kunne have taget afsted med andre i sit eget private netværk. Alligevel valgte hun at bruge en aften sammen med mig, uden at en arbejdstitel "tvang" hende til det. I det øjeblik følte jeg mig som et helt menneske – og ikke som et problembarn, som var ved at drukne i systemet.

Betydningen af vigtige relationer

De relationer, jeg fik med begge mine kontaktpersoner, har haft en enorm betydning for mig. Selvom jeg til tider følte mig rigtig alene, gav de mig en følelse af at betyde noget. I betragtning af, hvor svært jeg havde det, var det værdifuldt, at jeg aldrig følte, at de gav op.

Min mandlige kontaktperson sagde ofte, at hvis jeg holdt op med at tro på mig selv, så ville han gøre det for mig. I min kritiske overgang til voksenlivet var jeg alligevel heldig at møde nogle, som holdt mig oven vande, når livet blev for svært. De var med til at plante en tro på mig selv, som har givet mig viljen til at kæmpe, når livet indimellem bliver svært.

Skrivemakker: Henriette Sofie Hansen

Ud og hjem igen

Andreas Bendix Pedersen

Jeg blev født hjemme i Ternehaven i Roskilde af en frisindet mor. Moderkagen blev begravet under et piletræ i nærheden. Jeg voksede op med min mor og lillesøster. Mine storesøskende flyttede hjemmefra, da jeg stadig var lille, min far var fraværende. Vi levede et ægte, kaotisk nomadeliv fra den ene ustabile bopæl til den anden. Vi flyttede ind, når min mor havde fundet en ny fyr, og vi flyttede ud igen, når hun gik fra ham. Til sidst endte vi på Lolland.

Vi flyttede ind hos min storesøster og hendes familie ca. 10 km fra Nakskov. Vi skulle bo på overretagen i deres store hus, men selv et slot havde ikke været stort nok, for min mor og storesøster kunne slet ikke sammen. Deres måde at leve livet på var så milevidt fra hinanden. Min mor sagde altid tingene lige ud af posen, røg hash og levede på sin egen frie og afslappede måde, mens min søster og hendes mand var mere strikse og havde brug for mere orden i hverdagen. De satte store spørgsmålstejn ved hinandens livsvalg, og til sidst måtte vi flytte igen.

Vi flyttede dog kun nogle hundrede meter væk, så spændingerne forblev. Min storesøster forsøgte at overbevise min lillesøster og mig om, at hendes måde at gøre tingene på var den rigtige. Det kulminerede, da min storesøster skrev et langt brev til kommunen, hvori hun udtrykte sin bekymring for vores ve og vel. Min storesøster fangede mig en dag, hvor jeg var vred på min mor; hun viste mig brevet og fortalte i korte træk, hvad der stod. Hun fortalte dog ikke om de konsekvenser, brevet kunne have, eller om det billede hun tegnede af vores mor som en bindegale, voldelig person, der helt havde mistet fatningen.

Jeg lod mig overtale til at underskrive brevet uden at have læst det. Min underskrift var vigtig, for jeg var gammel nok til, at min mening havde juridisk vægt. Kort efter blev brevet indgivet til kommunen, der tog det meget seriøst og indkaldte min mor og mig til et møde. Inden mødet blev jeg sat sammen med en SSP'er, der lod mig forstå, at mit liv havde været meget skidt, men at det snart ville blive bedre. Det eneste, det krævede, var at fortælle til mødet, at jeg havde haft det hårdt.

Og det gjorde jeg så. Jeg aflagde rapport foran et panel af voksenpersoner, forklarede, at andre børn nok havde det nemmere end mig, bekræftede, at min mor havde et hash-misbrug og fortalte om, hvordan hun ved sjældne tilfælde havde givet mig en flad. De besluttede, at min søster og jeg skulle fjernes med øjeblikkelig virkning.

Jeg husker, hvordan min mor løb hen til mig efter mødet. Hun knugede mig ind til sig og forsikrede mig om, hvor meget hun altid ville og altid havde elsket mig, og hvordan det her aldrig kunne være min skyld. Stammen og fortvivlet hviskede jeg undskyld igen og igen, mens tårerne trillede ned ad kinderne på mig. Jeg tror ikke, at mennesker er skabt til at græde sådan ret mange gange i livet.

Som i et eventyr var alt forandret ved et trylleslag. Men mit liv er ikke et eventyr og i stedet for et trylleslag, lukkede et anonymt system sig om mig med sit kolde greb. I det øjeblik blev jeg voksen. Jeg var 12.

Børne- og ungecentret i Nakskov

På institutionen var der ingen andre børn. Jeg trådte ind på et værelse. Bag mig lukkede døren, og jeg kollapsede på gulvet. Konsekvenserne af mine handlinger overrumpede mig; jeg følte mig som en fjer i en tornado. For det gik ikke kun udover mig; jeg var også skyld i, at min lillesøster blev fjernet. Erkendelsen var et ubærligt fald ned i et kælderdyb af skyld og ensomhed.

Døren til værelset åbnede sig igen og forstyrrede mig i min tankestrøm. Jeg skulle møde den pædagog, der var min go to, hvis der var noget. Jeg siger ikke, at han var et dårligt menneske, men som pædagog var han lige til at lukke op og skide i. Forkvaklet for-

talte han, at min søster var på vej, og forsikrede mig om, at alt ville blive godt igen. Jeg knugede mig ind til ham og lod, som om han kunne trøste mig, mens han lod, som om han forsøgte.

Min lillesøster havde været hjemme under mødet med kommunen. Min mor havde efterfølgende skyndt sig hjem i et desperat forsøg på at holde hende derhjemme, så politiet måtte tilkaldes. Da de ankom, smed de straks min mor i håndjern og gjorde det så aggressivt, at min søster hoppede ud ad vinduet, løb igennem hækken og udover marken, hvor de til sidst fik fat i hende, for derefter at køre hende hen til samme institution som mig.

Her blev vi anbragt på hver vores afdeling. Pædagogerne fortalte, at vi skulle lære at være adskilt. Jeg nægtede at lade glasfacader og vægge stå i vejen for os, så jeg gjorde det eneste, jeg kunne og fik fat på en pige, der var anbragt på min lillesøsters afdeling. Jeg havde mødt hende første dag på institutionen, og vi kikkede med det samme. Jeg bad hende viderebringe en besked til min søster. "Hendes bror elsker hende, vi nok skal klare den." I lange perioder var det vores eneste kontakt.

Børne- og ungecentret var ikke særligt stort, og de to afdelinger, vi boede på, var kun adskilt af én enkelt dør. En dør, som var låst, fra den dag vi blev anbragt, og til den dag jeg blev fjernet. De andre anbragte måtte gerne vandre imellem afdelingerne, reglen gjaldt kun for os. Vi skulle lære at være adskilt.

Vi fik dog undtagelsesvist lov til at se hinanden. Første gang var efter den første nat på stedet. En nat, hvor jeg havde siddet i mørket og lyttet til min lillesøsters krampegråd på den anden side af væggen. Indimellem for-

svandt den for kun at vende mere tyngende og hjerteskrænkende tilbage. Om dagen blev vi bragt sammen, og vi kastede os grædende om hinanden. Det føltes, som om det var os to mod resten af verden.

Det var snarere os mod pædagogerne, der kørte en form for sandwichteknik, hvor de først hakkede på os, derefter roste os, og til sidst rev os midt over med tilsvindel og trusler.

Breve, som vi fik fra vores mor, var altid forsinkede, når vi havde pisset en pædagog af, og dagligt skulle vi høre på, hvor dårlig en familie vi kom fra, og hvordan ingen ville have os. Med jævne mellemrum oplevede jeg magtanvendelser, såsom pædagoger, der slog børn og låste dem inde på værelserne, og værelser, der blev endevendt med en undskyldning om, at der kunne være gemt stoffer, stjålne genstande eller andet vi ikke burde have. Efter et stykke tid på den måde blev vi helt i tvivl om, hvem vi var, og hvad vi var værd. Vi blev set som kriminelle, der var skyldige, til det modsatte var bevist.

Hverken min søster eller jeg havde nogensinde været voldelige eller synderligt besværlige. Nærmest tværtimod. Vi opførte os ordentligt og gjorde ikke det store for at få opmærksomhed. Men pludselig var vi mistænkeliggjorte problem børn, der skulle adskilles, udskammes og afrettes. Et produkt til udstilling for fremtidige plejefamilier, så vi skulle opføre os pænt, når de kom og så os an.

Alt det til trods vænnede jeg mig til dagligdagen på institutionen. Dagene gik og blev hurtigt til måneder, og efter et halvt års tid havde jeg mistet kontakten til de fleste af de venner, som jeg havde, før jeg blev anbragt. Nu hængte jeg kun ud med dem, jeg boede sammen med. De anbragte.

Efter et års tid kom jeg op at slås med én, der havde slået min søster. Jeg blev nu flyttet over i kassen "besværlig anbragt" og blev derfor rykket til ungdomspensionen, UP, der lå en kilometer fra BUC, med forbud mod at være på BUCs matrikel og dermed også mod at se min søster.

UP Nakskov

UP var for de ældre unge, 17 år og opefter. Jeg var 13. Til første aftensmad sad alle pædagoger og anbragte og fulgte mine bevægelser med øjnene, mens jeg gik igennem lokalet. Da jeg havde sat mig, henvendte en pædagog sig til mig og sagde, at hvis jeg kom op og slås med nogen, imens jeg boede der, ville jeg få en gevaldig røvfuld! De andre i lokalet istemte nikkende i ophøjet accept af hans ord.

Jeg var målløs. Lige da jeg troede, jeg havde ramt bunden, viste det sig, at der var et niveau under.

Jeg blev holdt ude af de andre og følte mig fuldstændigt alene, jeg måtte ikke se min søster, og retten til at ses med min mor under opsyn blev udskudt på ubestemt tid.

Det var et forfærdeligt sted, med nye pædagoger, som på alle måder mindede om de gamle, men som bare var trætte af at have en knægt som mig rendende der og forstyrre. Jeg flygtede ofte derfra, men jeg blev igen og igen hentet tilbage dertil, for jeg havde intet andet sted at være - bortset fra hos min mor, hvilket altid var det første sted, de ledte.

Jeg havde dog én støtte. En kvindelig familierapeut, som jeg skulle snakke med én gang om ugen. Hun var også terapeut for min mor og kunne derfor fortælle mig, hvordan det gik med hende. Jeg opbyggede hurtigt en

tillid til hende, og hun blev ved med at holde fast i mig. Hun fortalte mig, at det nok skulle blive bedre, og at jeg ville komme hjem igen, men at sådan nogle ting tog tid. Det gav mig håb. For første gang i lang tid, følte det som om, at jeg blev set, som den jeg var.

Men kort efter fik jeg at vide, at de havde fundet en plejefamilie til mig. De boede midt på Lolland, langt fra min søster, min mor og alle jeg kendte. Jeg gjorde alt, hvad jeg kunne for at sætte mig imod, men der var intet at gøre; beslutningen var taget.

Plejefamilien

Plejefamilien, jeg ankom til, bestod af et par, deres lille dreng på 6, en søn på 20, en plejebor på 17 og en plejesøster på 16. Plejeforældrene havde fået en pose penge af kommunen, så de havde været i JYSK for at finde møbler, vi kunne samle sammen, som en form for ryeste-sammen-aktivitet. Det var mærkeligt at sidde der og samle møblerne, der skulle skabe rammerne om mit privatliv på ubestemt tid, med en mand, som jeg ingen relation havde til, men som ikke desto skulle være min plejefar. Han spurgte lidt ind til mig, sagde, at jeg ikke behøvede at kalde ham far, og fortalte, at han godt vidste, at det var en svær situation for mig, da han selv arbejdede på en institution for vanskelige unge. "Vanskelige unge".

Man vurderede, at mine besøgstider med min mor igen skulle begrænses, da der nu var et nyt sted, jeg skulle "vænnest" til. Så de første par uger måtte jeg kun snakke med hende over telefonen. Jeg så heller ikke min søster, som på nogenlunde samme tid selv blev flyttet til en plejefamilie. Socialrådgiverens vurdering var, at det nok var bedst, at vi havde noget tid hver for sig.

Den tid måtte jeg bruge på at lære min nye familie at kende, men de andre anbragte virkede deprimerede og holdt sig mest for sig selv. Forældrenes lille dreng blev overset, fordi vi plejebørn var vigtigere, mens deres ældste søn nærmest så ned på os og holdt sig så langt væk som muligt. Moren gik og selvynkede over sine rygsmerter, mens faren kørte med modeltog og hørte jodle musik. Han elskede også at spise stærke oste og være sur, hvilket især gik udover min plejemor og deres børn.

Vi boede omgivet af marmor, armaturer i guld, en hall, en kæmpe have og tre biler, men det var ikke vores hjem; vi plejebørn oplevede mere os selv som tilskuere til nogle andres liv. En dag, jeg var alene hjemme, rodede jeg alle deres papirer igennem og fandt min sagsmappe. Det viste sig, at plejeforældrene fik 34.000 kr. om måneden for mig. Et beløb, der kom en del bag på mig, da jeg aldrig fik nogen af pengene at se, men jeg forstod med ét de fornemme omgivelser, jeg boede i.

Forbistret og indebrændt snagede jeg videre; jeg var simpelthen nødt til at vide, hvad de fik for hele flokken. En hel del skulle det vise sig. Næsten halvanden million om året. Det blev dråben! Jeg gjorde, hvad jeg kunne for at samle mig selv, satte alt på plads igen og forberedte mig på at mødes med kommunen igen. Jeg ville overraske alle med min viden om den enorme sum, som plejefamilien fik, og derefter kræve, at jeg kom hjem til min mor igen. Jeg havde mentalt bygget mig selv op. Jeg skulle være en enmandshær!

Til min forbavselse var mødet kort, og inden jeg overhovedet havde fået ordet, blev det besluttet, at jeg med øjeblikkelig virkning skulle hjem og bo hos min mor igen. Det var

tydeligvis besluttet på forhånd. Men det brokkede jeg mig ikke over, for mareridtet var slut, og jeg kunne endelig komme hjem. Hvad der havde ligget til grund for deres beslutning, fandt jeg aldrig ud af; jeg var kommet ind og igennem systemet, uden at det nogensinde havde spurgt mig om noget, og da det syntes, det var tid, spyttede det mig også ud igen uden at spørge om lov. Men jeg var også lige glad. Jeg var hjemme igen.

Skrivemakker: Morten Ingemann Pedersen

LUCIE

Lucie Svensson

Mine adoptivforældre skulle slet ikke have været adoptivforældre. De slog mig, sultede mig og brugte psykisk vold mod mig. Da jeg var 14 år, blev de dovne og dårlige til at skjule det. Og en dag kom jeg i skole med et stort, rødt mærke i panden. Det opdagede en lærer, og hun indberettede det. Det var langt fra første gang, nogen havde lavet en indberetning på mig, men den her gang sagde jeg, at hvis de ikke tog det alvorligt, så ville jeg begå selvmord.

Sådan gik det til, at jeg blev anbragt på et opholdssted i udkanten af Bramming.

I starten føltes det helt vildt. Det var helt anderledes end hjemme hos mine adoptivforældre. Jeg kan huske, at første dag, da jeg kom tilbage fra skole, var jeg nærmest overlykkelig. Jeg vidste, at der var nogen, der ville give mig opmærksomhed, når jeg kom hjem. Jeg vidste, at når jeg gik ind ad døren til opholdsstedet, så var der voksne, der ville byde mig velkommen. Det var helt overvældende. Jeg skulle ikke være bange for, at der var nogen, der slog mig, og jeg skulle ikke

være i konstant beredskab. Når vi skulle spise aftensmad, skulle jeg ikke længere kæmpe for maden. Jeg kunne rent faktisk blive mæt. Det var den vildeste oplevelse.

Jeg husker specielt én aften kort tid efter, at jeg var blevet anbragt. Jeg blev kaldt ud i køkkenet af en af de voksne, der arbejdede på opholdsstedet. Wauw! På køkkenbordet stod et stort fad med jordbærgrød, og den voksne sagde til mig, at jeg måtte spise lige så meget, som jeg havde brug for. Jeg tog en ekstra portion, bare fordi jeg kunne. Når jeg tænker tilbage på det i dag, så husker jeg det, som om der var overvældende meget mad til os på bostedet, men rationelt set så ved jeg godt, at den mængde mad, vi måtte tage og spise, var helt normal. Men min forståelse af, hvad der var normalt, var bare helt ude af trit med virkeligheden.

Det allerbedste ved opholdsstedet var, at jeg fik lov til at fortsætte med at synge. Jeg har sunget, siden jeg var 13 år, og sang betyder rigtig meget for mig. I den sidste tid, inden jeg blev fjernet fra mine adoptivforæl-

dre, var især min adoptivmor meget imod, at jeg skulle fortsætte med at synge. Jeg tror, det handlede om, at jeg fik en masse succesoplevelser i koret, som hun ikke brød sig om, at jeg fik.

Det var min adoptivfarmor, der opdagede mit talent for sang. Hun var den eneste i min adoptivfamilie, som holdt af mig. Hun betalte min sangundervisning og insisterede på at sidde på forreste række, når mit kor holdt koncert. Når jeg var hjemme hos hende, gav hun mig altid noget at spise. Jeg tror, hun både kunne se og fornemme, hvad der var på færde derhjemme, for når hun havde mig på besøg, serverede hun ikke hyggemad og slik, som andre farmødre plejer at gøre; hun serverede havregrød og æg, som mættede og var fyldt med nærring. Min adoptivfarmor var det første menneske, som lærte mig, hvad omsorg var. Hun reddede mit liv. Og for mig er sang og opera lig med den omsorg, som hun gav mig.

Lykken varer ikke evigt

Men efter et par måneder på opholdsstedet falmende mit lykkelige glansbillede. Jeg fandt så småt ud af, at opholdsstedet også var et utrygt sted at være. Det var bare utrygt på en anden måde, end det havde været hjemme hos mine adoptivforældre. Det er svært for mig at slå ned på et specifikt tidspunkt, hvor det begyndte at ændre sig. Men jeg husker svagt en episode, hvor jeg efterfølgende tænkte: "Sådan burde det ikke være." Vi sad og spiste aftensmad på opholdsstedet, og under maden kom en af de voksne med en spydig kommentar til en af børnene. Jeg kan ikke huske, hvad kommentaren handlede om, eller hvordan den lød, men jeg kan

huske, at jeg efterfølgende sad og tænkte: "Det må man da ikke sige til andre mennesker."

I starten studsede jeg over, at der foregik nogle ting, som ikke føltes helt okay. Så fandt jeg ud af, at mange af tingene skete gentagende gange, og så begyndte det at føles utrygt. Vi børn talte også indbyrdes meget om, at der var nogle af de voksne, som var gode, og andre, der var dårlige. Når det var de dårlige, der var på arbejde, var det ikke rart at være hjemme.

Da jeg havde boet på opholdsstedet i ét år, flyttede der en dreng ind, der var lidt yngre end mig. Han var som min lillebror – det er han faktisk stadigvæk. Vi lærte sammen, at vi ikke blev passet på af de voksne på stedet, så vi passede på hinanden. Vi blev hinandens advokater, og det var den måde, vi overlevede på.

Som om vi var tilskuere til deres familiebegivenheder

De voksne på opholdsstedet tog ofte deres børn med, både når vi var på ferie, og når der var højtider, som juleaften og nytår. Jeg tror ikke, at de voksne tænkte over det, men det var så hårdt for os, der boede på opholdsstedet. Vi var der jo, fordi vi ikke havde vel fungerende familier, så når medarbejdernes børn lige pludselig var med, blev det så tydeligt for os, hvad det var, vi gik glip af.

Vi havde ikke forældre, der tog os med på arbejde, og vi havde ikke forældre, som forkælede os og gav os is, når vi var på ferie. Det føltes, som om de viftede os om næsen, med det vi aldrig kunne få. Jeg tror ikke, at det er noget, som pædagoger på opholdssteder er særligt opmærksomme på. De tænker

nok nærmere, at det er hyggeligt, og at det måske skaber mere familiestemning. Men for mange af os børn skabte det bare en endnu større kløft mellem os og det 'almindelige' familieliv, som ingen af os havde.

Der var især én ferietur, hvor en af pædagogerne havde sin søn med. Han var en del yngre end os, og det føltes hele tiden, som om vi skulle tage hensyn til ham. Som om vi havde fået lov til at komme med på hans ferie og ikke omvendt. Det var en forfærdelig oplevelse. Fordi det bare endnu engang mindede mig og de andre om, hvad vi ikke havde. Jeg ville ønske, at de pædagoger, der tog deres børn med, ville have tænkt mere over, hvordan det føltes for os. Hvor ondt det egentligt gjorde at se de voksne, der skulle tage sig af os og give os tryghed og kærlighed, rette deres opmærksomhed mod deres egne børn i stedet.

Hvorfor var der ikke nogen, der gjorde noget?

Ikke så længe efter, jeg flyttede ind på opholdsstedet, mødte jeg en seks år ældre mand over nettet. Vi blev ret hurtigt kæresten. I dag kan jeg godt se, at det langt fra var kærlighed, men dengang vidste jeg ikke bedre. Det var et ulige forhold, hvor han groomede mig, og dengang var jeg alt for ung og sårbar til at kunne se det. Manden, som var 21 år, kom på besøg på opholdsstedet, og pædagogerne gav ham lov til at overnatte, ofte flere nætter i træk. Han slog mig og voldtog mig. Når han havde været på besøg, havde jeg ofte synlige blå mærker på kroppen. Det talte de andre børn tit om. De sagde det også til de voksne, men de rystede bare på hovedet eller sagde til dem, at de var ligeglade.

Jeg tror, at de voksne vidste, at vi havde en form for sex. De formanede mig i hvert fald om, at vi skulle bruge kondom. Men de sagde aldrig noget til, at han var 21 år, og jeg stadig kun var et barn. På det tidspunkt havde jeg endnu ikke fået min menstruation, og det var noget, de voksne var meget opmærksomme på, fordi min pubertet ikke var helt som andres. Derfor forstår jeg ikke, at de ikke reagerede, når de så blodpletter på mit lagen, efter han havde overnattet hos mig. Når jeg tænker tilbage på det i dag, føler jeg, at det var soleklart, at der foregik noget, der ikke skulle foregå. Men ingen reagerede.

En dag gik det helt galt. Han tog mig med ud på en strand. I dag ved jeg stadig ikke, hvilken strand det er. På stranden voldtog han mig i flere timer. Jeg var helt følelsesløs, da vi kom tilbage til opholdsstedet. Pædagogerne gav ham lov til at blive og overnatte igen om aftenen.

Da jeg endelig "slog op" med manden, gik jeg ned og sagde det til en af de voksne. Jeg fortalte hende, at han havde slået mig. Hun reagerede med chok. Det synes jeg var så åndssvagt. ALLE børnene på stedet vidste, at jeg blev slået af ham, så selvfølgelig vidste de voksne det også.

I flere år bagefter gav de voksne mig skylden for, at jeg havde været sammen med ham. De talte om, hvor besværlig jeg havde været i den periode, og hvordan jeg havde gjort både dem og de andre børn kede af det ved at invitere ham ind på opholdsstedet. Når de ikke gav mig skylden, så snakkede de om ham som en sjov historie. Noget underholdende, som de kunne fortælle de andre børn, så de kunne se, hvor udadreagerende

og umulig jeg var. De så det som én stor joke.

Jeg var et let offer for en 21-årig mand, som kunne udnytte mig, som han havde lyst til. Jeg var let at manipulere og nedbryde, fordi jeg allerede var skrøbelig og nedbrudt i forvejen. Han vidste godt, at jeg ikke havde forældre, der ville gå ind og stoppe overgrebene. Han vidste, han kunne vade direkte ind og ud ad hoveddøren, som det passede ham, og det gjorde han. Mine oplevelser med den voksne mand er det største traume, jeg har.

Det er også det traume, som har gjort, at jeg, da jeg blev lidt ældre og flyttede fra opholdsstedet, fik det rigtigt dårligt og blev hjemløs. Når man oplever noget, der er så traumatisk, som den vold og de overgreb jeg oplevede, så fylder det ALT. Da jeg flyttede for mig selv og væk fra opholdsstedet, kunne jeg ikke klare alle de praktiske ting, der fulgte med. Derfor endte jeg på gaden. Når jeg tænker på det i dag, tror jeg meget af det kunne være undgået, hvis han bare ikke havde fået lov til at komme med ind på opholdsstedet. Hvis nogen havde påtaget sig ansvaret for mig og sagt fra på mine vegne. Sådan har jeg dog ikke altid set på det. I lang tid troede jeg, at det var min skyld, at jeg blev voldtaget, fordi de på opholdsstedet havde sagt til mig, at det var min skyld. Det var først, da jeg startede i et traumecenter for kvinder, at jeg fik øjnene op for, at meget måske kunne være undgået, hvis de havde passet bedre på mig.

Det føles så underligt at tænke på, at jeg kom dér på opholdsstedet, fordi jeg allerede havde fået en masse traumer i min barndom, og fordi de skulle passe på mig og lave nogle trygge rammer for mig. Men så skete det modsatte bare.

Du arbejder på opholdsstedet for at give børnene omsorg og tryghed

I dag går jeg stadigvæk i traumeforløb. Jeg har haft tre sygdomsmeldinger med depression, men lige nu er mit liv stille og roligt – ret normalt, vil jeg faktisk sige. Jeg er blevet ansat ved Aarhus opera, hvor jeg er i gang med prøverne til en stor opsætning.

Meget af min barndom sidder stadig i mig. Min kæreste og mine kammerater må nærmest dagligt minde mig om, at jeg ikke er en løgner, en bedrager, uelsket og uønsket af alle, men derimod en helt almindelig kvinde på 23 år.

Jeg har valgt at fortælle min historie, fordi jeg håber, at jeg på en pæn, men bestemt måde kan råbe politikere og fagfolk op. Når man er barn i systemet, har man ikke en stemme. Så er det meningen, at opholdsstedet skal være den stemme. Opholdsstedet skulle have givet mig og de andre børn den samme stemme, som forældre giver deres børn.

Jeg har oplevet igen og igen, at dem, der arbejder på opholdssteder som mit eget, kommer med undskyldninger for, hvorfor de ikke gør mere for børnene. ”Du er en svær teenager.” ”Du gør det umuligt for mig at hjælpe dig.” Men det kan ikke være barnets skyld, at det er svært. Det må være den voksnes ansvar at passe på barnet, selv når det ikke er nemt og ligetil.

Jeg ved, hvor skuffet og ensom man føler sig, når man bliver svigtet igen, når man lige havde troet, at man var færdig med at blive svigtet. Jeg har brug for, at folk forstår, at det ér sådan. Fordi ellers bliver vi aldrig bedre til at hjælpe børn.

Så til jer, der arbejder på opholdssteder: Barnet er aldrig på opholdsstedet, fordi de har gjort noget forkert. De er på opholdsstedet, fordi deres familie eller omsorgspersoner har gjort noget forkert mod dem. Derfor er det dit ansvar at give dem den stemme og den omsorg og tryghed, de ikke kunne få fra deres forældre.

Det her er en kærlig, men bestemt opsang. Børn har et værd; de er også mennesker, og ingen har retten til at tage det værd fra dem.

Skrivemakker: Asta Handberg

Jeg er ikke en god historie

Annemari Aalbæk Jensen

”Du burde jo gøre noget? Du kunne jo skrive et brev til statsministeren. Du burde kunne få lov til at komme ind og tale for dem og fortælle din historie! Du har klarer dig så flot.” Jeg har lige fortalt om mit liv til nogle familieplejere på kursus. Jeg havde 45 minutter, nok til lige at skrabe overfladen af min historie. Den ender godt set i lyset af statistikker for anbragte og samfundets forventninger. Men jeg er træt af at være en god historie. At være noget på trods. Når kursisterne finder ud af, at jeg som 16 måneder gammel blev anbragt i plejefamilie første gang, så kan jeg se i deres ansigtsudtryk, at de opfatter mig som dét; anbragt - en god historie. Et mirakuløst produkt, fordi jeg udefra set i dag har det godt, ikke andet. Men det er ikke hele sandheden; jeg føler ikke, at jeg hører til nogen steder.

Hos Kirsten

Min mave gør ondt. Jeg føler en snor snøre sig sammen, slå knuder indeni mig. Kirstens stemme ryster. Hun står i gangen og siger til politiet: ”Han kan bare komme og

stikke en kniv i ryggen på mig, hvis det er dét, han vil!” Konsulenten sidder i køkkenet; han hedder Per og er den voksne, som kommunen har bevilget, efter jeg spurgte mine forældre, om der ikke kunne være en voksen til stede, når der var samvær. Overfor køkkenet er mit værelse, mellem konsulenten og mig står Kirsten og politiet. Jeg sidder tæt på døren, kigger ikke direkte på hverken politimændene eller på Kirsten. Jeg sidder og leger en leg. Forsøger at ligne én, som er helt upåvirket af situationen. Kirsten fortæller, at der var en mand, som stod udenfor og råbte op til hende. Jeg tror, hun skylder ham penge. Det er ikke sikkert, det er mange penge, men det har ikke så stor betydning, hvis man har dårlig økonomi og er misbruger. Kirsten begynder at råbe ad politiet; de forstår hende ikke, mener hun. Jeg ser op mod dem. Hverken konsulenten eller politimændene har på noget tidspunkt henvendt sig til mig. Måske er jeg ni år gammel. Jeg ville ønske, jeg kunne gå ud af lejligheden. Jeg ville ønske, at jeg ikke behøvede at se eller høre hende. De siger, det er for bar-

nets skyld; at det er godt for barnet at kende sin biologiske mor. De lytter, men hører mig ikke, når jeg fortæller, at jeg ikke har lyst til at se hende. Kirsten gentager, hvad hun indledte med at sige: "Han kan bare komme og stikke en kniv i ryggen på mig, hvis det er det, han vil!"

Hvem ryger ristet tobak?

Kirsten er flyttet. Hun bor nu i et rækkehus, som er indrettet til et menneske med fysisk handicap. Måske var det kommunen, der havde bestemt, at hun skulle flytte fra det dårlige og stofbefængte miljø, hun boede i, inde i byen. Kirsten har bagt pølsehorn, og man skulle næsten tro, at hun havde overskud. Per sidder inde i stuen, det er ham, konsulenten. Egentligt sidder han bare og snakker Kirsten efter munden, mens jeg ser fjernsyn. Sådan er det hver gang. I dag skal vi også lave lektier, det blev understreget af min mor. Vi glemte det nemlig sidste gang. Da jeg fik overtalt Kirsten til, at mine lektier var færdige og gode nok, fik jeg lov til at se fjernsyn igen. Så nu ligger jeg her på sofaen i Kirstens lille, beskyttede rækkehus og gemmer mig i skærmen. Kirsten tager en slurk af en sodavand. Jeg spørger, om jeg må få en tår. Det må jeg ikke. Jeg synes, hun opfører sig underligt; det er jo bare en sodavand. Bagefter går hun ud i køkkenet. Jeg tager dåsen op. Den lugter af øl, og jeg får ondt i maven ved tanken om, at jeg ikke kan fortælle det til nogen. Jeg ved, at hun ville blive rigtig sur på mig, hvis jeg sagde noget. Kirsten og Per sidder og snakker, jeg lytter ikke til, hvad de taler om, ser "Phineas og Ferb" på Disney Channel og piller lidt ved nogle ting på bordet. Kirsten begynder at bruge nogle af de ting, som ligger på bordet

foran hende. Jeg tror, hun skal til at lave en cigaret til sig selv; hun ryger altid lige ved siden af mig i sofaen. Hun åbner tobaksbotten, tager noget tobak, som hun placerer på noget sølvpapir. Derefter tænder hun et stearinlys og med en tang holder hun sølvpapiret over lyset. Jeg forstår det ikke rigtigt. Men jeg forstår ikke noget. Men da jeg som teenager første gang så nogen lave en joint, forstod jeg. Det var for vigtigt for hende at gøre jointen klar, mens jeg var til stede, fordi hun, det sekund jeg var ude af døren, ville sætte jointen for munden. Hun kunne ikke engang være tilstede i tre timer, være sammen med mig, hendes datter, uden at være et andet sted.

Spark til skraldespanden Ann-Mari

De andre i klassen sidder inde i klasselokalet og har dansk med Karin. Hun er vores klasselærer. Men jeg er ikke med til undervisningen. Jeg sidder ude på gangen i et lille rum, som er bygget op af en stor bestandig træreol og de der store opslagstavler, som man kan bruge til at dele rum op med. Det er mit rum og mine tegninger, der hænger på indersiden af opslagstavlerne. Rummet er så stort, at der er plads til et tomandsbord og stole til. Den ene stol er min, og den anden stol er Solvejs. Solvej er min støttekontaktperson; det har hun været, siden jeg startede i skole. Og nu sidder vi altså her igen, ved bordet i min lille aflukkede verden og tegner. Mine øjne svier lidt, og jeg knuger mine hænder. Det er meningen, jeg skal tegne trolde. Trolde, ligesom dem på tegningerne, som hænger på hele indersiden af opslagstavlen. Nogle af dem er sparketrolde, nogle af dem er nivetrolde, og andre er slå-trolde. Det er de trolde, jeg har indeni mig,

når jeg bliver utryg, når jeg slår eller sparker de andre børn. Lige nu vil Solvej gerne have mig til at tegne sparketrolden. Jeg sparkede en af de andre fra min klasse, fordi jeg ikke kunne finde ud af at fortælle, at jeg havde det dårligt og var ked af det. Så jeg lod det gå ud over den første, som stod i vejen for mig. Jeg tegner sparketrolden, men jeg har stadig en ubehagelig følelse i kroppen. Det er meningen, at jeg skal tegne trolden for at få den ud af kroppen. Bagefter får jeg af vide, at jeg skal sparke til skraldespanden, vi har stående ovre i hjørnet. "Spark til skraldespanden Ann-Mari," siger Solvej, og jeg sparker, alt hvad jeg kan. Det hjælper at sparke trolden ud. Ude på gangen kan jeg høre en dreng gentage, hvad Solvej lige har sagt til mig. "Spark til skraldespanden Ann-Mari," siger han med en flabet stemme, imens han selv står og sparker til skraldespanden. Det hører Solvej også, og hun går ud og skælder drengen ud, som helt befippet skynder sig væk. Det er nemlig kun mig, der må sparke til skraldespande her. Jeg er ikke med til dansk i dag, fordi det ifølge Solvej ikke er det vigtigste lige nu. Jeg kan godt lide Solvej; jeg føler, hun forstår mig, så jeg tror på hende. Dansk er ikke det vigtigste lige nu.

Telefonsamtalen

Jeg føler mig drænet for energi, føler en stikkende og sviende fornemmelse under mine øjne. Min psykolog har fået prikket hul på nogle ting i min fortid omkring min biologiske familie, og nu er jeg blevet nysgerrig. Jeg åbner kontaktbogen på min mobiltelefon og søger på Anne Katrines navn. Det er min biologiske halvsøster. Vi har samme alkoholmente mor, Kirsten, som jeg har

besluttet mig for ikke længere at have kontakt med. Jeg ringer Anne Katrine op. Hun lyder chokeret, da hun tager telefonen, og befippet, men vil gerne tale. Hun fortæller mig om slagsmål, om druk, om incest i Kirstens familie. Hun siger: "Jeg synes, du skulle have været bortadopteret ved fødslen, så ville jeg have vidst, at du ikke skulle igennem det, jeg har været igennem, og selvom jeg godt ved, det ville betyde, at vi aldrig ville have kendt hinanden, så ville jeg vide, at du havde haft et bedre liv, end det liv som mor gav dig." Da samtalen er slut, sidder jeg alene tilbage i min lejlighed. Jeg har lidt kvalme. Rejser mig og går over i skuffen for at rode efter cigaretter. Det begynder at dunke inde i mit hoved. Jeg går ud, sætter mig på terrassen, trækker benene op - en form for forsvarsmekanisme, tror jeg. Nu føler jeg, at ingen kan røre mig, men det er jo lige meget, for her er ingen. Jeg tænder cigaretten, og den knitrende ild lyser nat-ten op. Jeg inhalerer og forsøger at danne mig et billede af, hvordan mit liv ville have været, hvis jeg var blevet bortadopteret. Jeg puster røgen ud, og så begynder de varme tårer at trille lydløst ned ad mine kinder; det mærkes, som om januarkulden fryser dem fast til huden. Spørgsmålene kører rundt inde i mit hoved: Var Kirsten virkelig udsat for incest og overgreb? Hvorfor blev hun aldrig fjernet fra sit eget hjem? Hvorfor blev jeg ikke bortadopteret ved fødslen? Hvad nu hvis jeg var blevet bortadopteret dengang?

Annmari Aalbæk Jensen

Det er min 18-års fødselsdag i dag. Jeg står i spisestuen i mit barndomshjem. Det er her, jeg har boet stort set hele mit liv. Hos min

mor og min far, Poul og Signe. Jeg læner mig en smule ind over vores spisebord, kigger ind i computeren sammen med min mor. Hun smiler, har sit dankort i hånden. Det koster penge at ændre sit navn uden særlige omstændigheder, som hvis nu jeg var blevet gift. Mine forældre vil gerne betale. Jeg kan mærke spændingen i min krop, og mine muskler i ansigtet slapper ikke af; de danner et kæmpestort smil. Jeg indtaster mit nye mellemnavn: Aalbæk, og mit nye efternavn: Jensen, og fordi jeg synes, det bliver pænere, så fjerner jeg også bindestregen i mit fornavn. Jeg hedder ikke længere Ann-Mari Christensen. Nu hedder jeg Annmari Aalbæk Jensen. Ligesom min mor. Det har jeg ønsket at hedde i mange år, men det var ikke noget, min biologiske mor syntes godt om. Men i dag er jeg 18 år gammel og må selv bestemme. Det føles kraftfuldt at kunne tage situationen i egen hånd. Det er, som om jeg ikke har haft muligheden før, og da vi trykker "indsend ansøgning" på Borger.dk, er det, som om der er en klump i halsen, som forsvinder. Jeg er helt sikker på, det nok skal blive godkendt. Min mor og mig omfavner hinanden. Min far er her også, han hedder ikke Aalbæk Jensen. Det gør mine to storebrødre heller ikke. De har min fars efternavn. Derfor har det krævet mig mange tanker om, hvad jeg gerne ville hedde. Jeg elsker min far og mine brødre, men det er okay, at vi ikke deler efternavn. Jeg identificerer mig som en Aalbæk'er. På min mors side af familien skraldgriner de fleste lige en oktav for højt, og det gør jeg også. Alle blander sig i hinandens liv, og der er både lange krammere og lange samtaler. Det er en stor familie, og når vi ses, er det meget intenst. Min tilknytning til dem er så enorm, at det

er en ubehagelig følelse at være en Christensen blandt alle Aalbæk'erne. Derfor ændrede jeg også mit efternavn på Facebook for flere år siden.

Jeg sidder i bussen. Det er ikke længere min 18-års fødselsdag. Jeg skal snart stige af og gå det stykke til gymnasiet. Der tikker en sms ind på min telefon. Den er fra Borger.dk. Mit navn er nu blevet godkendt. Jeg hedder Annmari Aalbæk Jensen. Jeg får en flad fornemmelse. Jeg føler mig ikke anderledes. Jeg er ikke blevet en anden. Min mor har stadig ikke født mig.

Terapi

Jeg sidder i Sydhavnen og ser ud på vandet, som glimter i solens stråler. Henrik spørger mig, hvordan jeg har haft det, siden vi sidst snakkede sammen. Det er næsten et år, siden vi havde vores sidste samtale. Det var for hårdt for mig dengang. Jeg holdt mange oplysninger tilbage i vores sessioner; jeg havde opretholdt en facade, så terapien hjalp ikke. Jeg spildte vores tid og stak af. Jeg fortæller ham, at det har været hårdt; at jeg stoppede, fordi det kom for tæt på. Han spørger mig, hvorfor jeg kom tilbage igen. Jeg fortæller ham, at det nu er blevet for svært at være alene med det hele. Jeg har flere mén fra min barndom, end jeg havde forestillet mig. Vi taler om, hvordan det, jeg har oplevet, har indvirket på min måde at se verden og reagere på det, jeg oplever. Om hvordan jeg har tendens til at knytte mig meget hurtigt til andre mennesker, fordi jeg er rædselsslagen for at være alene. Jeg kæmper med et behov for at høre til, at høre til et sted. Henrik siger: "Men du gjorde det jo Annmari, du definerede dig selv, skiftede

navn, stoppede med at se Kirsten og skabte din egen familie. Du er ikke din biologi, men de valg du træffer. Du valgte selv stedet, hvor du hører hjemme.”

Skrivemakker: Magnus Harding Sørensen

Imellem paragraffer

Ellen

Jeg har ikke været anbragt, men det ville jeg ønske, at jeg havde været. Jeg ville ønske, at jeg havde nogen at kalde min familie, men det har jeg ikke. Jeg er alene. Jeg er alene med min skam. Jeg skammer mig over, at jeg ikke blev anbragt, da jeg gik til kommunen og bad om hjælp. Jeg skammer mig over ikke at kunne forklare mig godt nok og over ikke at kunne sætte ord på, hvad der skete derhjemme, så de forstod, at jeg burde være blevet anbragt. Oplevelserne inde i mig var så store, men virkede så små, når de blev modtaget af de ansatte på kommunen. Jeg skammer mig over den sorg og frustration, jeg oplevede, som ifølge sagsbehandlerne var så ubetydelige og uberettigede, at jeg sagtens kunne tage hjem og lade som ingenting.

Som 16-årig gik jeg til kommunen. Jeg havde min veninde med som bisidder, og vi tog bussen i skoletiden til kommunen. Vi gik sammen gennem de mange mørke, klinkebeklædte gange. Jeg kom med et stykke papir, der listede alle de ting op, jeg var ked af derhjemme, fordi jeg vidste, at det var vigtigt, at jeg fik forklaret mig ordentligt for at

blive taget alvorligt. Jeg var bange, mens vi gik på de lange gange og sad i de kolde venteværelser. Jeg var bange for det hele, men allermest bange for, at der ville ske det, der senere skete.

På et af kommunens kontorer fortalte jeg det hele til en af kommunens sagsbehandlere. Jeg fortalte, at min mors mand onanerede på mit værelse. Flere gange fandt jeg hans porno DVD'er i min afspiller. Jeg fortalte, at jeg var blevet flyttet ud i et lille hus ved siden af hovedhuset, en slags anneks. Jeg var ikke længere velkommen i det hus, hvor de levede, spiste og sov. Jeg fortalte, at jeg skulle tisse i nogle buske bag annekset omme bag i haven, og jeg kun nogle aftener fik lov til at hente en tallerken med mad, men jeg måtte ikke spise sammen med min mor, hendes mand og min lillebror ved spisebordet. Tallerkenen afleverede jeg dagen efter, når jeg hentede en ny. Jeg fortalte, at de holdt øje med mig, og de befalede, at jeg slukkede lyset kl 21. Var lyset ikke slukket, slukkede de al elektricitet, så jeg kunne sove i fugt og frost. Hvis jeg havde trådt ved siden

af, fik jeg taget mit overtøj som straf, uanset vind og vejr. Hver evig eneste dag blev jeg råbt ad, skældt ud, truet på livet og fik forklaret hvor dum, grim og uduelig jeg var, at jeg ikke var værd at behandle ordentligt.

Jeg var det barn, der ikke kom med til børnefødselsdage. Det barn, der ikke fik madpakke med i skole, så lærerne måtte spørge mine klassekammerater, om nogen kunne undvære en håndmad. Jeg var det barn, der blev glemt på skolen, når jeg en sjælden gang var der. Mine forældre var ligeglade med, at jeg pjækkede, og lærerne reagerede tilsyneladende heller ikke på, at jeg gemte mig bag min migræne.

Min far var der heller ikke. Ham og min mor gik fra hinanden, da jeg var tre år gammel - mest af alt, fordi han drak for meget og aldrig kom hjem. Da jeg var spæd, kørte han rundt med mig i sin bil, selvom han var alt for fuld, og hvis han skulle passe mig, rullede han joints med mig på skødet eller tog mig med på værtshus. Min far havde dengang, hvor sagen med kommunen kørte, en meget voldsom depression, som han aldrig rigtig er kommet ud af. Han bor i en sovepose med cigarethuller over det hele. Men min far ringer aldrig til mig for at høre, hvordan jeg har det. Min far ringer til mig for at fortælle, hvordan han har det, hvordan livet har været ondt ved ham, og hvorfor jeg skal have ondt af ham.

Jeg fortalte alt til Bente, min sagsbehandler. Vi talte om de ting, jeg havde skrevet ned på min liste, og efter få møder vurderede Bente, at min mor skulle inddrages. Det var der, det gik galt. I første omgang fordi hendes mand også blev inviteret med, på trods af han ikke havde nogen forældremyndighed.

Fra møderne skulle der lægges en handleplan. Enten skulle der gennemføres en paragraf 11 eller en paragraf 50. Altså om vi skulle modtage familierapi ved en familiekonsulent, der besøger hjemmet, eller om jeg skulle fjernes fra hjemmet.

Jeg har fornyligt søgt og fået aktindsigt i mine papirer her mange år senere. Det har jeg gjort som en del af min helingsproces, men et plaster på såret er det næppe. Der er mange ting, jeg har glemt. De dukker pludseligt op som sorte huller, som jeg ikke kan styre udenom eller undgå at blive suget ind i, og bare bliver ved med at falde længere og længere ned i. Med årene er jeg blevet mere bevidst om, hvor lidt jeg faktisk kan huske. Det betyder, at jeg ikke kan tegne streger eller skabe sammenhængende mening fra dengang til nu. Jeg kan ikke dække de sorte huller, der bliver ved med at opstå i min bevidsthed og i mit liv.

I sagspapirerne kunne jeg se, at kommunen var indstillet på, at der skulle gennemføres en paragraf 50 undersøgelse - altså en undersøgelse af hvorvidt jeg skulle fjernes fra hjemmet eller ej. Men så snart min mor blev inddraget, ændrede man mening og vurderede nu, at konflikterne i hjemmet kunne løses ved en paragraf 11 (familierapi). Det var, hvad der ville være bedst - for min mor og hendes mand, men ikke hvad der ville være bedst for mig.

I starten nægtede min mors mand at dukke op til samtalerne. Han var ikke min far, og derfor var det ikke hans ansvar, mente han. På et senere tidspunkt valgte han dog at deltage. I sagspapirerne læser jeg, at de erklærer ham "samarbejdsvillig", fordi han alligevel dukkede op til sidst. Jeg ved, at

han var tavs under møderne, men det nævnes ikke, og det, at han, efter familiekonsulenten var gået, sagde, at kommunen var latterlig, hvis de troede, at han ville ændre sig, nævnes af gode grunde heller ikke. Han ville ikke ændre sig. Det var mig, den var gal med. Jeg var dum, grim, ubrugelig, uduelig og doven. Jeg var syg, sagde han. Det var mig, der skulle ændre mig.

"Du skal være glad for, at du ikke gjorde det her for et par år siden," sagde min mors mand til mig, efter jeg havde været ved kommunen. "Så havde jeg fandeme slået dig ihjel."

Det var tydeligt, at han selv tænkte, at dødstruslen blev ved at være en trussel og et tegn på, at han var nådig; en slags ros til ham selv over, at han kunne beherske sig. For nogle år siden ville han have slået mig ihjel.

Til: bente@kbhkommune.dk

Emne: (Intet emne)

Dato: 27. september 2012

"Min mors mand udøver psykisk terror på mig, jeg kan ikke klare det mere, jeg er desperat og ved ikke hvad jeg skal gøre, jeg sidder og overvejer at ringe til politiet fordi jeg er så bange. Jeg ved ikke hvem jeg skal kontakte eller hvem jeg skal snakke med for at blive taget seriøst, jeg vil have at der skal ske noget nu for jeg kan ikke klare det mere. Han giver mig dødstrusler. Lige nu går han rundt udenfor min dør, jeg ved ikke hvad han laver. Jeg er bange, vil du ikke godt hjælpe mig ud af det hus?"

Bente fra kommunen bookede en samtale fem dage senere med min mor og mig. Jeg håbede, at frygten i min mail kunne stå

alene, men jeg kunne ikke forklare mig. Det var som om, at det eneste kommunen hæftede sig ved, var det med DVD'erne, men det var slet ikke det, som gjorde mest ondt. At jeg altid var bange for, at min mors mand ville slå mig ihjel, reagerede kommunen ikke på. Jeg skammede mig over, at jeg ikke kunne forklare mig, så de forstod, hvor stor den frygt der boede i mig var. At jeg hver dag var bange for, at jeg skulle dø. At han ville dræbe mig i det hus, vi boede i. Jeg skammede mig over, at de kun hæftede sig ved, at han onanerede på mit værelse.

Min mor brugte mere tid på at beskytte hendes mand mod kommunen, end hun gjorde på at beskytte mig mod ham. Til møderne fortalte hun kommunen, at jeg var et svært barn, som de håndterede så godt, som de kunne. Hun fortalte også, at hendes mand havde haft en svær opvækst og derfor kunne have svært ved at håndtere mig. Men alligevel mente hun og fortalte, at problemerne kom sig af, at jeg ikke kunne lide ham, og jeg havde svært ved at følge reglerne – og det måtte jo have konsekvenser.

Der blev skemalagt individuelle samtaler mellem min sagsbehandler og mig, men de blev alle aflyst pga. sygdom eller andre belejligheder. Det blev faktisk kun til en enkelt samtale, og til sidst var min eneste kontakt med kommunen, når min mor og hendes mand også var med. Jeg fik mundkurv på. Hvad ville du sige om en mand, der ville slå dig ihjel, hvis han sad lige ved siden af?

Det var grænseoverskridende dengang, og jeg gennemlever det endnu en gang, som jeg læser min sag. Det var grænseoverskridende at aflevere DVD'erne til min mor

i tavshed; kun at blive talt til når jeg havde trådt ved siden af og blive behandlet som et dyr. Jeg havde fortalt det hele til kommunen så mange gange – men igen og igen med en følelse af, at kommunen hverken forstod, lyttede eller hjalp. De sidste mange år har jeg skammet mig over, at jeg dengang ikke kunne sætte de rigtige ord på. De ord, der skulle få dem til at forstå, hvor alvorligt det var. Nu, da jeg har læst min aktindsigt igen, kan jeg se, at jeg ikke var problemet. Jeg forklarede mig, men de lyttede ikke.

Der er mange ting, der lyder ondskabsfulde, når jeg fortæller min historie i dag. Dengang kunne jeg mærke ydmygelsen, og hvor ondt det gjorde. I dag kan jeg se, hvor ondt det var. Det skulle systemet også have set.

Fra den dag, min mor og hendes mand blev involveret, var der ikke plads til min historie længere. Jeg talte kun med min mor og hendes mand under familieterapi, og her var jeg iført mundkurv. I hverdagen i vores hjem talte vi ikke med hinanden.

Min mor sagde aldrig fra over for hendes mand. Hun sagde ingenting, men jeg hørte hendes budskab klart og tydeligt i hendes stilhed: jeg var umulig, jeg var dum og grim. For dum og grim til at elske og måske derfor mente hun heller ikke, at det var hendes pligt at passe på mig. Det mente kommunen heller ikke. De bekræftede mig i alt det, min mor og hendes mand havde sagt til mig; at jeg var et besværligt barn, et barn man ikke kunne vise omsorg for. Jeg tror ikke, at det var deres intention, men det var den konsekvens, det fik. Jeg havde tillid til, at kommunen ville give mig et nyt hjem og fjerne mig fra dem, der ikke ønskede mig. Men de vurderede i stedet, at det var ufarligt og for mit

bedste fortsat at blive behandlet som et dyr og truet på livet i det, man kaldte mit hjem.

Håbet om at blive fjernet fra hjemmet blev til en ny virkelighed af at blive smidt ud hjemmefra. En eftermiddag, jeg husker så klart, som havde jeg set det på en film, sad jeg på McDonald's med en veninde, da jeg modtog en SMS fra min mor, der sagde, at det var bedst, jeg ikke kom hjem. Jeg kunne ikke bo hos dem længere, og jeg måtte selv finde ud af, hvad jeg så ville gøre. Jeg husker ikke, at der havde været en særlig konflikt, der kunne have udløst den melding, men den kom samtidig med, at kommunen havde spurgt min mor, om jeg måtte modtage økonomisk støtte og klare mig selv. Det sagde hun nej til. Hun sagde nej, fordi hende og hendes mand svindlede med pengene på deres arbejde, og derfor ikke ville lade kommunen få indsigt i deres økonomi. Jeg undrer mig over, at kommunen ikke lavede en faglig vurdering af, at en mor med så dysfunktionelt et forhold til sin datter kan bedømme, hvad der var bedst for mig på det tidspunkt. Jeg havde tre jobs, jeg tjente mine egne penge, jeg prøvede virkelig. Jeg prøvede virkelig at vise, at jeg kunne være uafhængig af min familie, som smed mig ud og ikke ville have mig, men som stadig ikke ville opgive den kontrol af mig, som de har haft hele livet. Det næste stykke tid, efter jeg blev smidt ud, boede jeg først hos min venindes familie og sidst hos min mormor, hvor jeg også blev smidt ud herfra og fik derefter til-delt et kollegieværelse.

Når jeg hører anbringelseshistorier fra personer, der blev anbragt i deres barndom, stikker de i mange retninger. Nogle har haft fantastiske anbringelser, der har givet dem

et nyt liv og en ny chance. Andre historier er voldsomme, nogle umenneskelige. Jeg kan have svært ved at tale om, at jeg gerne ville have været anbragt, fordi jeg ved, at disse anbringelser også findes. De, der ikke bare gik galt, men gik helt galt. Alligevel var en anbringelse det eneste, jeg kunne drømme om. Det var den eneste vej ud af den familie, jeg var født i.

Jeg går i terapi i dag, jeg har kompleks PTSD og svær angst. Jeg tænker, om det ville have hjulpet mig dengang at tale med nogen. Om det ville have fjernet noget af tvivlen, som jeg gik rundt med dengang og stadig bærer rundt på i mit voksne liv.

Jeg har ikke været anbragt, men det burde jeg være blevet. Jeg satsede og tabte alt, da jeg gik til kommunen. Jeg ved i dag, at noget var helt galt dengang i "mit hjem", men jeg kan blive i tvivl om, hvad der var op og ned – og om det var det rigtige at gå til kommunen. Det ødelagde mere end det gav. Selvom jeg skammer mig over at være gået til kommunen, fordi det betød, at jeg selv var skyld i, at alting blev værre i dag, så ved jeg godt, at ingen burde blive behandlet, som jeg blev, men når ingen tager din historie alvorligt, kan det være svært selv at se alvoren til sidst. Jeg ved, at min historie er alvorlig, men ligesom troen på mig selv og min egen historie, mit hjem og min familie, blev den taget fra mig. Jeg blev ikke anbragt, men det burde jeg være blevet.

Ellen er et pseudonym. Redaktionen er bekendt med forfatterens identitet.

Skrivemakker: Emmeli Maigaard

Som systemet har skabt mig

Sophie Højvang Woode

Flytte. Noget man *uptivupti* lige kan gøre i et snuptag, som hvis man flytter små ting. Men at flytte store ting af værdi eller personer er ofte ikke et snuptag.

*Efter en beslutning. På et møde.
I en Familieafdeling.*

Jeg tørstede efter en god begrundelse for, hvorfor jeg og mit liv blev flyttet, som var det en lille ting. Og jeg følte mig som den mindste, ubetydelige ting i Familieafdelingens magtfulde næve, hvor jeg over de seneste år havde udleveret alt af værdi. Alt hvad jeg kunne forhandle med. Jeg havde foldet alt ud, men nu skulle alt pakkes ned igen.

Flytter det er noget, man gør, når et tidligere hjem bliver til et nyt, og jeg havde prøvet det med mine forældre og søskende seks gange forinden, men altid i samme by. Det her var ikke en flytning, det var tvang. Og jeg var tvunget 125 kilometer væk fra alt og alle, jeg elskede.

Kunne jeg blot pakke mig selv ned i en kasse.

For første gang i mit 13-årige liv havde jeg lyst til at dø.

Smide sten i kassen og tape den til.

Jeg kan stadig nå at hoppe i søen, inden jeg flytter, tænkte jeg.

Smid kassen i søen.

Den dag, vi blev akut anbragt, min søster og jeg, var det, fordi vi selv ringede ind til Familieafdelingen. Min søster var netop vendt hjem fra en forlist familieplejeanbringelse. Vi forlangte at få et møde og derfra blive fjernet. Jeg havde været 'enebarn' en kort stund, men nu var vi de sidste to ud af en søskendeflok på fem, der boede hjemme.

Når jeg normalt var til et møde i Familieafdelingen, var det for at lave en underretning. "Spy Kid," der videregav oplysninger til kommunen om situationen på hjemmefronten, hvor jeg vidste, at sandsynligheden for at få skæld ud for det, når jeg kom hjem, var stor. Faktisk uundgåelig.

Det her møde var ikke en underretning. Det her møde havde et helt andet formål. Vi ville væk hjemmefra. Selvom det ville koste dobbelt op på endeløse knuder i maven af skyld og skam. Men sandsynligheden for at tingene ville blive værre, hvis situationen derhjemme forblev uændret, var større.

Idet jeg forrådte min mor og gav afkald på min ellers uknækkelige loyalitet, var underretningerne en falliterklæring. Underretningerne (min eneste livline fra systemets side) var den mest fesne redningsbåd, jeg nogensinde havde sat mig i. Luften sivede endda ud, mens jeg sad i den og råbte "Mayday" på møderne. Men jeg kunne være sikker på, at jeg sank hver eneste gang.

Min mor læste underretningerne højt for mig derhjemme, da hun jo blot kunne søge aktindsigt, så snart jeg havde lavet dem. Uanset hvor meget loyalitet jeg måtte give afkald på, og hvor direkte jeg end måtte være overfor min sagsbehandler, blev der ikke sat mange skibe i søen. Og det store hul af forræderi indeni mig, og den fiasko jeg var, fordi jeg ikke kunne hjælpe hverken min mor, mine fire søskende eller mig selv, blev kun større, for hver gang jeg lavede underretninger.

Det her var sidste udkald.

Mandag d. 14.04.03:

"Så skriver jeg igen. Men det er længe siden, jeg sidst har gjort det. Jeg har også haft en masse at skrive om, men har glemt det. Det, jeg vil skrive nu, handler om mor (...) Hun skælder mig hele tiden ud. Og kun mig. Ikke de andre (...) Når nogen er fulde, kan de være sjove, skøre, dumme, ondskabsfulde eller søde"

- 11 år

Jeg har vendt og drejet mange flasker. Hjemvendt fra skole hoppede jeg op på køkkenbordet for at kunne nå det tomme rum mellem køkkenskab og loft, hvor en flaskeholder var placeret. Stort set aldrig tom. Hvor meget er der tilbage. Mængden nu modsat mængden sidst. *Nye mærkater jeg ikke kender. Velkendte mærkater: Baileys, Dooley's, Cuba Karamel.*

Det generede mig ikke at kontrollere det. Tværtimod gav det mig en følelse af, at jeg kunne få mulighed for at forudsige, hvordan en helt almindelig hverdag ville udfolde sig. Det var en af de måder, hvorpå jeg kunne få en smule kontrol i et miljø, jeg ellers på ingen måde kunne kontrollere.

Thi kendes for ret og beslutningen om akut anbringelse på en døgninstitution var truffet. To år efter mit første skriv om alkohol i min dagbog ender mødet med en afsigelse. Endelig blev tingene sat i bevægelse. Min faste tro på, at forholdene derhjemme kunne forbedres nok til, at jeg kunne blive boende, havde tabt til erkendelsen af, at det ville blive på bekostning af mig selv. Alligevel sad de pilrådne moralske håndjern stadig på mig, og min følelse af kontrol havde aldrig været mindre. Jeg vidste ikke, hvor længe jeg skulle være væk, hvordan stedet, jeg skulle til, så ud, eller hvad der i det hele taget skulle blive af mig.

Jeg var ret sikker på, at den *akut-taske*, jeg var blevet bedt om at pakke til mit ophold, indeholdt de vigtigste ting. I den slidte Haglöfs-rygsæk lå mine trofaste Harry Potter-bøger, mine skolesager og min dagbog samt en lille smule tøj – men jeg manglede undertøj, som døgninstitutionen måtte hjælpe mig med at købe.

På institutionen måtte vi ikke have mobiltelefoner med kamera. Ingen formålsløs udgang de første 14 dage, men skolegang var selvfølgelig undtaget. Jeg skulle være på mit værelse kl. 21:00, hvor min telefon skulle afleveres til personalet natten over. Nattevagten låste hver nat min dør op for at tjekke, om jeg lå i min seng. Alle døre var låste, så vi skulle spørge om adgang for at få udleveret bind, shampoo eller tandpasta. Min tildelte kontaktperson var den, jeg primært skulle henvende mig til og ikke den voksen på stedet, som jeg følte mig tryggest ved.

Bygningen, der nu skulle være 'hjem,' var næsten helt ny, og den enorme grunds grønne græsplæne gik helt ned til søen. Det var en ordentlig kasse: Aflang med højt til loftet, store glasvinduer og første parkets udsigt. Jeg blev mødt af automatiske skydedøre af glas, som var jeg netop trådt ind i et shoppingcenter. Ding-dong, kunder i butikken.

Jeg følte mig lillebitte kontra det ufatteligt høje loft, hvor de øverste vinduer sad så højt, at de ikke kunne nås uden en stige. Alt var blændende hvidt, og rummet var aflangt, hvilket gav en følelse af, at jeg kun kunne se til højre eller til venstre. Begge veje var én og samme vej: En smal, lang, hvid gang med lige så hvide døre på begge sider. Klinisk og føltes ikke hjemligt, men jeg følte en vis autoritet fra stedet. Måske var der styr på tingene her.

Min søster og jeg fik tildelt værelser på pigegangen. Dog lå de i hver sin ende. Værelserne havde fine nye møbler og TV med indbygget DVD-afspiller, som hang på væggen. Jeg havde aldrig boet så flot før. Tænk, hvis jeg boede her med hele min familie.

Der blev skrevet i handleplanen, at formålet

Søndag d. 23.04.06:

*"Jeg aner ikke hvad fanden jeg skal gøre!!? (...)
Er så ulykkelig! Det skulle bare ud. Indeni græder
jeg hver dag jeg vågner."*

- 14 år

med anbringelsen blandt andet var at skabe *stabilitet, ro, struktur og tryghed*. Lækre buz-zord med bekvemt socialfaglig klang, som tigger af i alle de rigtige bokse. Men mængden af kaos på det her sted var enorm, og vi fandt hurtigt ud af, at det kunne være af afgørende betydning at stå fast to-og-to i en hverdag, hvor ikke to dage var ens. Der boede i forvejen seks unge på døgninstitutionen: Fire drenge og to piger. Min søster og jeg var de nyeste dyr i Zoo, og ved introduktionen af de andre mærkedes det tydeligt, at der herskede et hierarki. Jeg lagde i første omgang en strategi om at gå stille med dørene. Jeg var nødt til at aflæse, hvem der var placeret højest i hierarkiet både blandt de unge, men også personalet.

Der gik ikke lang tid, før jeg lærte at tilpasse mig miljøet på stedet. Med fremragende verbale og sociale kundskaber, der ikke var mig og min søster alderssvarende, fik vi hurtigt vendt bøtten og placeret os selv højest. Følelsen af at være parat til modangreb og bevæbnet med voksenlignende argumenter – snarere end "fuck dig"-retorikken, som de andre unge brugte i flæng – forplantede sig latent i os og gjorde os uovervindelige, uanset om det var over for personalet eller de unge. Vi vandt hver gang. Jeg fandt ud af, at min frihed blev større, hvis jeg gjorde, som der blev forventet af mig fra personalets side af. Jeg fik lidt længere snor ved at opføre mig ordentligt, passe min skolegang

og ikke skabe uro. En velkendt strategi jeg også havde brugt, da jeg boede hjemme. Og den virkede. På den måde undgik jeg også udøvede magtanvendelser, som dem jeg så blive udøvet på de andre unge. Unge slæbt under bruseren for at "blive kølet ned" eller slæbt i et hårdt greb tilbage på sit værelse.

Det var en svær balancegang at skulle jonglere mellem at være pligtopfyldende og medgørlig samtidig med at kunne trumfe i konflikter. Ikke altid kom mine tilpasnings-evner mig til gode. På husmøder kunne der opstå episoder, hvor jeg følte mig magtesløs, hvis personalet bagatelliserede os, vores problematikker, eller hvordan vi havde det. Her kunne jeg finde på at gribe papir og pen for at skrive referat for os unge. Jeg ville tale vores sag og indirekte vise de voksne, at man ikke *fucked* med os. Jeg havde brug for at vise dem, at alt, hvad *de* sagde, kunne blive brugt imod *dem*. At jeg kunne tage dem på ordet, idet *jeg* havde nedskrevet *deres* udsagn, som var det en kontrakt. Vi var børn og ikke bare et arbejde.

Jeg følte det utroligt skamfuldt at bo på døgninstitution. Fra at kunne gå under radaren som værende forholdsvis normal da jeg boede hjemme, boede jeg nu med en målgruppe, som ofte blev set på som udskud og ballademagere. Et parallel jeg ikke havde lyst til skulle drages med mig. Særligt var der en episode på institutionen, hvor jeg følte mig kriminaliseret. Politiet kom forbi for at give et moralsk minikursus om hæleri. Jeg følte, at der blev talt til mig, som om jeg uden tvivl ville købe det første og bedste stykke designermøbel af en anden hætteklædt ung og anbragt skurk. Jeg manglede bare et mugs-hot og fingeraftryk. Tremmerne sad jeg jo

allerede bag. Til gengæld blev vi forkælet med is, mens vi sad skoleret rundt om bordet, hvor politiet prædikede for os. Jeg tør ikke engang gå over for rødt. Jeg følte mig dømt på forhånd.

Søndag d. 31.07.05:

"Vrede! Vrede, vrede, vrede, vrede. Jeg føler vrede lige for tiden! Det er en lang periode jeg har gjort det nu. Vrede over livet, over fejl, over mennesker, over mig selv (...) Min vrede skyldes sorg, svigt (fra andre), hjælpeløshed (overfor mig selv), skyldfølelser (overfor mig selv), svaghed (min egen), mangel på sympati fra døgninstitutionen. Hader det sted! Tomme løfter (fra andre), forvirring (min egen)."

- 14 år

Jeg følte mig tit omringet af unge, som så ud til at have det væsentligt dårligere end jeg. Om ikke andet var det tydeligere at se. Medicin, der ikke blev givet i rette tid, så psykotiske sætninger som: *"Flyvende ko! Flyvende ko!"* fløj ud af det blå, hvilket fik os til at smågrine, samtidig med at vi udvekslede bekymrende blikke. Møbler, som blev smadret, rindende vand fra badeværelserne til at skabe oversvømmelse og trusler med smørknive mod personalet var næsten at foretrække, frem for de åbne sår flere af de unge bar rundt på, som vidnede om den eneste måde, hvorpå de kunne fortælle, hvordan de virkelig havde det. Jeg var tydeligvis ikke den eneste herinde, som ikke følte sig hørt.

"Du er den mest normale, vi har hernede, Sophie." Egentlig burde jeg være glad for, at hun sagde det til mig en dag, mens vi sad inde på mit værelse. Den voksen på institutionen, som jeg havde den tætteste tilknytning til. Desværre betød det at være "den

mest normale” også, at jeg derfor tit blev efterladt midt i en samtale, fordi der skulle slukkes ildebrande.

Men jeg havde også brug for en voksen, og igen følte jeg mig nedprioriteret. Fuldstændig som derhjemme, da jeg var den sidste kadet på bastionen, der høfligt ventede på et signal med besked om, at hjælpen udefra var på vej. Jeg følte mig konstant *on hold*, mens voksne mennesker løb forvirrede rundt omkring mig i et forsøgt på at finde ud af, hvad der skulle ske med mig. I stedet for at rende rundt omkring mig, havde jeg brug for, at nogen stod stille sammen med mig. Bare for en stund og bare som det eneste faste holdepunkt i en hverdag, hvor næsten intet indebar *struktur, ro, stabilitet eller tryk-*hed. Det var som om, at ingen rigtigt var helt sikre på noget. Var der overhovedet en plan?

Selvom vi aldrig var i tvivl om, hvornår vi bare var et arbejde, havde jeg absolut ingen interesse i at stryge det mærkat fast på mig. Bevidstheden om blot at være et job, var den værste følelse i verden. Den sure pligt. Brødet på bordet. Den, som den uendelige stime af vikarer, kun tænker på, eksisterer, når skydedørene siger ding-dong. Derfor var det vigtigt for mig, at jeg også var det gode job. Det lette job. Det job, som man gerne ville møde ind til. Det job, som man måske endda ønskede at tage med sig hjem. I modsætning til nogle af de andre unge smadrede min søster og jeg ikke tingene på institutionen. Vi truede ikke de andre - hverken unge eller voksne. Og vi råbte ikke skældsord i tide og utide. Derimod skrev min søster og jeg sange om personalet. Sarkastiske vers med en munter klang. Tilpas nok på grænsen til, at

vi ikke gjorde noget forkert, selvom alt var galt. I kontrast til de andre unge affyrede vi ikke aktivt skud, men vi viftede ivrigt med pistolen. Vi så det som en modmagt til deres magtmisbrug, de så det som ren provokation. Det, vi gjorde bedst, var, at kunne mønstre en overbevisende ro i stemmen, når vi italesatte deres ulovlige magtanvendelser.

Søndag d. 19.11.06:

“(...) At se alle andre med en de elsker. Alle andre end mig selv. Eller også dør jeg i morgen. Sådan har jeg det også. Elendigt. Jeg har lyst til at stikke af. Bare være en anden eller ingen. Eller en bedre og smukkere pige (...) Jeg er både rasende, forvirret og ked af det. Aner ikke hvad jeg skal gøre.”

- 15 år

Jeg blev bevidst om, at der er ting, man husker og ting, man aldrig glemmer. Som da en af drengene en dag kom gående ned ad gangen med så dybe sår på begge arme, at gulvet blev farvet rødt af dryppende blod. Han havde vredet en coladåse op, og hans S.O.S rislede ned ad de dinglede, blødende arme. Jeg hjalp med at tørre op. 14 dage, som var det antal dage, vi fik at vide, vi skulle være anbragt her, blev hurtigt til flere dage. Jeg var der i fem måneder. Fem måneder er mange dage.

Det er aldrig rart at være det anbragte barn. Særligt ikke på en privatskole. Så selvom anbringelsen i første omgang var frivillig, var ordene: ”Jeg er blevet anbragt,” ikke en sætning, der frivilligt kom over mine læber i skolegården. For trods omstændighederne i både mit gamle og nye hjem, peakede jeg på alle parametre i 7. klasse, hvor

jeg stortrivedes. Udover min familie, min dagbog og Harry Potter, var mine klassekammerater og min skole det vigtigste i mit liv. Jeg fik god feedback på mine afleveringer og vandt endda bogpræmien det år. Bogpræmien blev overrakt til en elev, der havde gjort sig fortjent til en særlig anerkendelse. En anerkendelse, der udelukkende handlede om mine præstationer, socialt og fagligt. Jeg brugte oftest frikvartererne på at snakke om kærlighed og horoskoper i Vi Unge med mine venner. Her var jeg i mit rette element.

Jeg kunne altid lave et stærkt comeback i skolen; det kunne jeg ikke derhjemme, hvor jeg ofte følte mig magtesløs.

Så længe, jeg kunne gå til og fra min skole, var det næsten underordnet, hvor jeg boede. Men også kun næsten. Så når mine venner spurgte mig efter skole, hvorfor jeg nu var begyndt at gå til højre ad Jernbanegade i stedet for til venstre, blev forklaringerne mange. Jeg har aldrig været god til at lyve, men skjule var jeg god til. Skjule er ikke det samme som at lyve. Derfor gik jeg mange omveje, før jeg drejede om.

Jeg kunne få mig selv til at passe ind i rækkerne med humoristiske indfald, som fik klassen til at klukke, frikvarterer fyldt med stærke venskaber og stort set altid en hånd i vejret. Her var noget, som jeg var god til; her var det ikke vigtigt, hvad jeg kom fra.

Mens jeg boede på institutionen, troppede jeg med jævne mellemrum troligt – som altid – op i Familieafdelingen, hvor jeg skulle mødes med min sagsbehandler. Jeg gik alene, for jeg havde aldrig fået at vide, at jeg kunne tage nogen med. Hun var en høj, midaldrende kvinde med et nedladende blik - dog altid med et stramt udtryk i ansigtet.

Et ansigt omsluttet af mellemlangt, kommunefarvet hår. Socialrådgiver, men forhenværende militærkvinde. Som i et spil Stratego var hun min højest rangerende brik på brættet, når det gjaldt beslutninger, som skulle tages vedrørende mit liv. Og jeg var villig til at strække mig længere end langt for at samarbejde. Jeg havde blot én betingelse. Et eneste punkt, hvor jeg ville nedlægge veto. Hvor det var allervigtigst, at jeg følte mig lyttet til, forstået og imødekommet. Jeg var villig til anbringelse, så længe jeg kunne beholde min skole.

Dagen kom, hvor jeg for alvor sank. Jeg havde det, som om forvaltningen traf beslutninger om mit liv ud fra det grundlag, at jeg sagtens kunne undvære lidt mere luft under vand. Jeg var jo ikke kvalt. Endnu. Da min Stratego-brik fortæller mig, at jeg ikke kan blive boende i byen og dermed ikke blive i min klasse, var min umiddelbare reaktion chok. Jeg tror endda, at jeg griner kort. Hvordan kan hun være kommet frem til det? Jeg brød hulkende sammen. *"Du får mig aldrig væk herfra!"* er alt, jeg kunne sige. Hun virkede overrasket over min reaktion. Men jeg ved ikke, hvordan det kunne komme bag på hende, for hun var jo både min advokat, dommer og bøddel. Jeg gik tilbage til institutionen alene, grædende og med mindet om hendes ord, der altid vil give mig følelsen af at have tabt totalt:

"Hvis du ikke flytter, Sophie, er du familiens klovn."

Jeg gik aldrig alene til et møde hos hende igen.

Onsdag d. 30.11.05:

"Nu vil jeg fortælle lidt om, hvad der er sket indenfor de seneste 4 måneder. Jeg er flyttet! Langt væk fra alt og alle og helt alene! Jeg bor på et opholdssted. Jeg vil slet ikke bo her, og jeg har det tit dårligt her."

- 14 år

På den store grund med den grønne græsplæne kunne jeg kigge på den glimtende sø i timevis.

Kunne jeg blot pakke mig selv ned i en kasse.

Jeg ville kigge på den så længe som overhovedet muligt. Hammeren var faldet endnu engang, men det var ikke til et møde, jeg havde ringet ind og bedt om. Det var ikke et udfald, jeg havde givet mit samtykke til. Men jeg havde ikke noget valg. Jeg kunne ikke gøre andet end at flytte.

Smide sten i kassen og tape den til.

Jeg var stadig ør i hovedet af at have grædt hårdt og længe og ventede på, at nogen råbte "*Surprise!*" med beskeden om, at det hele var én stor joke. Den eneste joke her var mig.

Smid den i søen.

Skrivemakker: Louise Bindseil

*Som 3-årig blev jeg anbragt hos min plejefamilie.
Min plejemor og plejefar tog mig til sig, som var jeg
deres egen og i dag er de min mor og far. Den 15/05-
2021 mistede jeg desværre min far.*

Kære far

Jeg har valgt at dedikere min historie til dig, min far, Leif. Selvom du ikke kommer til at læse den, så skal du vide, at du har betydet alt for mig, og uden dig og mor ville jeg aldrig være kommet så langt, som jeg er. Jeg er ked af, at du ikke er der til at følge mig hele vejen til målet, men at du har valgt at åbne dit hjerte og være den far for mig, som jeg aldrig fik, vil jeg altid være dig evig taknemmelig for. Du har været den bedste far, jeg nogensinde kunne drømme om.

Din Simone

Kan jeg smide masken nu?

Simone Emmelie Lund Rasmussen

”Ring, ring, ring” Jeg farer sammen og rækker straks min arm ud til siden. ”ring, ring, ring” Mine fingre føler sig frem. Lettelsen går igennem mig, da de endelig støder på telefonens kolde skærm. Alarmen slukkes for en stund. Jeg lægger mig tilbage. Lukker øjnene. Her i morgenstundens spæde mørke findes kun mine egne tanker. Mine egne følelser. Mig. Jeg slår øjnene op igen og svinger fødderne ud over sengekanten. På vej hen til mit skab får jeg øjenkontakt med mit spejlbillede og stopper op. Jeg ser på mig selv. Blikket i mine øjne er tomt, imens jeg dækker mig selv til i en maske af sminke, sætter håret op i en høj hestehale og skyder brystet frem. Jeg lukker øjnene og forestiller mig den dag, der venter mig forude.

Jeg forlader min hoveddør og sætter mig ind i skolebussen, der tager mig derhen, hvor jeg er anderledes. Det er svært at se ud ad den støvede rude. Jeg tørrer hurtigt og forsigtigt den tåre bort, der har sat sig i min øjenkrog i frygt for, at nogen skulle have set den.

Skolen toner sig frem i horisonten foran mig, mens bussen kommer nærmere. Jeg stiger ud af bussen og går op imod den røde murstensbygning. Jeg står stille og betragter den. Jeg overvejer, om jeg kan nå at vende om. Men jeg står tryllebundet og stirrer på glasdøren. Jeg står endnu en dag ansigt til ansigt med den dør, som min lærer lukkede. Dengang hun knuste mine drømme om fremtiden. Dengang hun fortalte mig, at jeg nok bare skulle være glad og stolt, hvis jeg gennemførte 9. klasse. At jeg nok ikke skulle sætte mine forventninger til fremtiden for højt. Det er jo blot en glasdør, som fysisk skiller mig fra den klasse, jeg går i. Men alle de døre, der gentagne gange er blevet smækket i hovedet på mig, ser jeg nu for mit indre blik. De har efterladt mig i en slags labyrint af lukkede døre. En labyrint jeg selv må finde rundt i, frem til en åben dør, som vil vise mig vejen frem og ud. Den uforståenhed jeg følte dengang. Som jeg stadig føler. For hvorfor skulle jeg ikke kunne komme længere end 9. klasse? Hvorfor skulle jeg ikke kunne nå lige så langt som mine klassekammera-

ter? Jeg kaster tankerne fra mig, trækker vejret dybt, og åbner glas døren.

Svigtet og vred

Som 3-årig blev jeg sammen med mine søstre fjernet fra min mor. Hun havde et enormt alkoholmisbrug, der gjorde, at hun ikke var i stand til at tage sig af os. Hos min far var der ikke meget hjælp at hente; han var selv glad for at ty til flaskerne, og så døde han i en drukneulykke, kort inden jeg fyldte tre år. Vi røg derfor akut på børnehjem, hvor vi boede i fire år, inden vi blev anbragt i vores plejefamilie.

Idet jeg træder ind ad døren, hører jeg en, der råber: "Mor." På vej hen til mit klasselokale passerer jeg en mor, som er ved at hjælpe sin søn af med overtøjet. Jeg bliver ramt af en underlig følelse. Knuden i min mave vokser. Tårerne presser sig på. Jeg siger ordet mor højt inde i mig selv. Det ord føles fremmed, når jeg tænker på hende. Hun er ikke længere min mor. Jeg ser min lærer ud af øjenkrogen, da jeg går ind i klassen, og sætter mig på min plads. Hun begynder at snakke om et eller andet, men jeg hører ikke, hvad hun siger. Det eneste, jeg hører, er flasker, der klirrer mod hinanden, og jeg mærker den stærke lugt af spiritus og tobak. Det føles næsten som at være tilbage. Det giver mig kvalme.

Jeg overvældes af en vrede over, at min mor svigtede mig, at hun valgte værtshus og alkohol frem for mig, at hun efterlod mig ved gamle mænd, at hun ikke hentede mig fra børnehaven, at jeg endnu engang stod tilbage. Jeg vågner fra mine tanker, da jeg mærker mine fingre bore sig længere ned i det bord, jeg sidder ved. Jeg ser hurtigt

rundt for at se, om nogen har lagt mærke til min vrede. Jeg får øjenkontakt med min veninde, der sidder længere nede i lokalet. Jeg smiler sukkersødt til hende; et smil, der hurtigt bliver gengældt.

Vi er heldigvis veninder. Det er ikke altid, at jeg er så heldig. Der var for eksempel dengang i 3. klasse. Jeg havde mødt en potentiel veninde dagen inden, det troede jeg i hvert fald. Den efterfølgende dag spørger jeg hende, om vi skal lege. Her bliver jeg mødt med:

"Jeg må ikke lege med dig. Fordi min mor siger, at du er sådan en, man skal holde sig fra."

Sat i bås

Mit blik fanges af viserne på klassens vægur. Tik tak, tik tak. Klokken er 11:10. Ud fra sekundviseren kan jeg se, at den snart slår 11:11. Fem, fire, tre, to, en ... Visernes evindelige tidsrejse minder mig om dengang, min skulder gik af led. Eller rettere første gang den gjorde. Og anden gang... Et enkelt slag i en dum leg skulle der til, bare fordi klokken slog 11:11. Dette resulterede i, at min plejemor og jeg endte i et konsultationsrum sammen med en høj, tynd kirurg med tilhørende tyndt hår. Dette skulle vise sig at være et skæbnesvangert møde. Jeg trådte ind ad porten til ortopædkirurgisk ambulatorium på hospitalet som mig selv - som Simone med en dårlig skulder. Med lugtene af gummi, sprit og syge mennesker i mine næsebor fik jeg ellers at vide: "*Sæt selv din skulder på plads.*" Det tog dog 24 timer, før min skulder kom på plads. Dette alene efter min plejemor og en sygeplejerske med tvang fik en læge til det.

At stå foran et menneske, der på forhånd havde sat en label på min pande, hvor der stod "opmærksomhedssøgende anbragt teenagepige med ondt i sjælen, som rev sin egen skulder af led med vilje." At få fortalt, at der ikke var noget galt med min skulder, men at der var noget galt med MIG. At det var klart, at man med min fortid, havde det svært. Jeg trådte ud brændemærket og sat i bås som plejebarn. Og nu psykisk syg.

Det satte dybe spor og blodige ar i min psyke, og jeg udviklede såkaldte funktionelle lidelser. På baggrund af denne stigmatisering og min dårlige samvittighed herom begyndte troen på, at det var mig, der var forkert, at brede sig. Derfra mærkede jeg for alvor frygten for at være mig – nok mest af alt at vise andre, hvem jeg er. Jeg fik en følelse, som jeg aldrig før havde mærket. En følelse af at blive spist op indefra af en parasit, der overtager hver eneste celle i min krop. Følelsen af angst.

På grund af de funktionelle lidelser og min angst begyndte jeg at få anfald, hvor jeg besvimede og lå og rystede. Min lidelse gjorde også, at jeg vågnede op en dag og var kortvarigt blind på mit højre øje. Kort sagt endte jeg med at bryde sammen.

Den oplevelse, som jeg havde på hospitalet, gjorde mig angst, og jeg følte mig for første gang sådan rigtig anderledes. Jeg fik for alvor angst for ikke at passe ind. Angst for ikke at være god nok. At jeg nu ikke længe kunne de samme ting som mine venner, gjorde det ikke bedre. Jeg var ikke i stand til at være væk fra mine plejeforældre i længere tid, fordi jeg frygtede at besvime.

"Ik' fald om, ik' fald om." Jeg kan mærke svimmelheden, og det sortner for mine øjne. Jeg holder hårdt fast om den dørkarm, jeg læner mig opad. Mit hoved dunker, og jeg ryster over hele kroppen, så det er svært at stå oprejst. "Ik' fald om."

Jeg blev ked af det, hver gang det skete, fordi jeg ikke længere kun var den anbragte, nu var jeg også hende den syge. Mine venner blev også bange for at være alene med mig, fordi de frygtede, at jeg ville besvime. Så jeg endte med mest at være for mig selv eller sammen med min familie, som altid stod klar og var der for mig når og efter, at det skete. Mine bedste veninder inviterede mig ikke længere til deres arrangementer. Jeg blev så ked af det, at det triggede min hjerne, og jeg besvimede foran dem. Det gjorde bestemt ikke min situation bedre. Jeg var blevet ensom.

En ny start?

"Hej mit navn er Simone; jeg bor hos min mor og far. Jeg drikker ikke alkohol, fordi jeg går meget op i kost og træning."

Jeg startede på efterskole i 10. klasse og var fast besluttet på, at jeg var Simone, og ingen skulle vide, at jeg var anbragt, eller min mor havde et misbrug. Ingen måtte vide, hvad der gemte sig bag min maske.

En løgn, der blev større og svære at forsvare; en løgn, der stille og roligt krakelerede.

"Hvorfor hedder du Lorentsen, når din mor hedder Rasmussen?"

“Øh, fordi jeg fik navnet fra, da min mor var ung.”

“Hvorfor kalder du aldrig dine forældre for mor og far?”

“Fordi det gør vi bare ikke hjemme hos os.”

Jo mere de spurgte og undrede sig, jo mere blev jeg nødt til at tænke på min fortid, og jo hårdere blev det at gå på efterskole. Men jeg var så bange for at miste dem, hvis de kendte den rigtige historie.

“Jeg føler, at du har været falsk og holdt os for nar.”

Så det endte med, at jeg mistede mine venner alligevel, fordi masken og facaden fyldte for meget.

Reddet på målstregen

Jeg står tilbage ved den røde murstensbygning foran det gule busstopskilt. Jeg venter, venter på den grønne skolebus, som skal bringe mig hjem. Men hjem til hvad? Endnu en socialrådgiver, der venter på mig, så jeg igen skal flytte? Jeg magter det ikke. Det at skulle agere hoppebold igen. Frem og tilbage mellem ølflasker, cigaretrøg, bodegaer på række, en gammel mands lejlighed og en døgninstitution, der dyrkede det usunde forhold, jeg havde til min mor, hvor hun stadig prioriterede alkoholen over at møde op til vores samvær, for så at lande midt i et hjem. Et hjem. Et rigtigt hjem, som tager sig af mig. Som lader mig være det barn, jeg har brug for at være. Som giver mig pladsen til at være mig. Jeg vil for alt i verden ikke være en hoppebold.

“Jeg klarede den!” Jeg klarede endnu en dag, og jeg bor stadig hjemme. Jeg træder ind ad min plejefamilies hoveddør og ånder lettet op. Jeg omfavner min plejemor. Det gør jeg hver dag, fordi hun minder mig om de gode ting, jeg har i mit liv, og om den kamp, vi sammen kæmper hver dag. Hvis ikke min mor, som jeg kalder min plejemor nu, er der til at gribe mig, når jeg har haft en dårlig dag eller er blevet ked af det, så ved jeg ikke, hvor jeg ville være i dag.

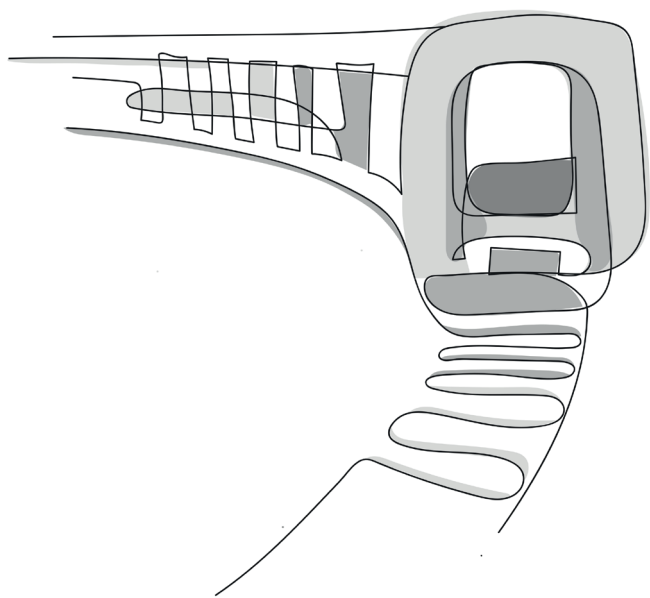
Jeg har siddet rigtig mange gange ulykkelig og frustreret og snakket med min mor om, hvad der var svært. Det kaldes kognitive samtaler. De har hjulpet mig til at arbejde med mig selv og komme op af det sorte hul, jeg nemt kommer ned i. Der hvor jeg gemmer mig og mine følelser væk på mit eget værelse, fordi det er nemmere ikke at snakke om det. Der har det hjulpet at kunne snakke om, hvorfor jeg ikke føler mig god nok; at jeg er bange for at miste min familie; at kommunen ville tage mig væk.

Jeg blev beriget med den dejligste familie, der ikke udviste andet end kærlighed og omsorg. De mennesker, som tog mig ind som deres egen. De mennesker jeg i dag kalder mor og far. De mennesker, som gav mig deres efternavn og gør, at jeg nu stolt kalder mig en Lund Rasmussen. Deres kærlighed og anerkendelse har givet mig troen på mig selv, og modet til at åbne op og være ærlig omkring mit liv og min fortid. Måske vigtigst af alt at turde gå efter mine drømme og have overskuddet til at hjælpe andre børn og unge, der er i samme situation som mig. De har reddet mig og gør, at jeg hver dag er tættere på at kunne kalde mig en mønsterbryder. Det er de mennesker og den udvikling, der bety-

der noget for mig. Jeg er evig taknemlig for, at min familie (specielt min mor og far) har været der for mig – også når det blev svært, og de ikke gav op, når jeg selv gjorde.

Jeg skubber døren op til mit værelse. Jeg ser mig selv i spejlet. Mine øjne er ikke længere tomme. Jeg mærker gnisten. Blinker og smiler til mig selv, “du sgu egentlig go’ nok, Simone, anbragt eller ej.” Jeg træder et skridt tilbage og ser mit liv udefra. Står kort og betragter masken. Så lukker jeg mine øjne og trækker vejret dybt, løsner håret fra elastikken og skyder brystet frem. Jeg åbner mine øjne. Nu ser jeg Simone. Jeg håber, at jeg en dag kan blive helt fri for masken. At jeg en dag kan møde verden, som den jeg er. Som Simone. Jeg er nået langt i min kamp om at lægge masken fra mig, og jeg håber, at jeg snart ser dens eksistens smuldre ud mellem mine fingre for altid.

Skrivemakker: Pernille Selch

Hjem

Elisabeth Eyde

Skovklosteret, Næstved

Jeg knappede den lyseblå skjorte med gøyeskjoldet for sidste gang. Iførte mig min lange, hvide nederdel og så frem til, at min hat blev udskiftet med en studenterhue. Min Half Windsor slipseknude havde aldrig været mere elegant, men jeg havde også brugt fire år på at binde den til perfektion.

Min seng på sovesalen var sjustet den dag. Mit hummer var langt fra pakket. Det stod uberørt hen, mens jeg trak op i klæderne, så det hvide stof ikke blev snavset af brostenene. Hen over Grønne Plads med bøgeskoven og åen for foden af plænen, forbi træerne "de syv søstre" og op i den prominente spisesal.

Kostskolen var mit hjem, og den husede et utal af børn og unge som også lod dagligdagen gå sin gang blandt de gamle bygninger. Fælles for mange var dog, at de kom fra velhavende familier, fra slotte og herregårde landet over. Med familievåbenskjold og Bentley'er. Sådan var jeg ikke, tværtimod.

Da jeg blev født, boede mine forældre

på Christiania. Der blev de gift og boede en årrække, indtil hashen blev udskiftet med hårdere stoffer. Kort efter min fødsel forvandlede mine forældre os til en nomadefamilie. Vi boede mange steder på få år, men vi endte i Dianalund.

Da jeg var to år, blev jeg tvangsfjernet. Min storebror og jeg blev sammen anbragt på et børnehjem i Slagelse, hvor de adskilte os. Folk kom for at se os, og så gik de igen. Sådan foregik det i et lille års tid, før jeg kom hen til min første plejefamilie.

Tivoli i baghaven, Ruds Vedby

Da jeg var helt lille, boede mine forældre i et hus med en svalegang, der samtidig fungerede som altan. Servicet i køkkenet var lavet af blå, halvgennemsigtigt plastik med en nubret overfalde. Vi spiste hjemmelavet øllebrød, som måske er den eneste ret, min mor nogensinde har lavet. Pengene var små og samværene sjældne, misbruget stort og forventningerne høje. Det var sommer, og der var netop ankommet et omrejsende ti-

voli, som havde placeret sig bag hækken til baghaven. Min far tog en boltsaks og klippede hegnet op, og ubemærket kravlede vi ind til de svimlende karruseller og de mange lys, der blinkede i alverdens farver.

Jeg fik huller i ørene den dag. Hvordan min mor betalte, erindrer jeg ikke, men jeg vidste, at hun ikke havde nogen penge. Jeg stod ved en fiskedam og fiskede efter sølvpapirskugler, da min far blev gal på en anden mand. Det hele eskalerede, og min far fik blod på trøjen, som til dels var den fremmedes og dels sit eget. Men det var sådan, han var. Jeg trak ikke en mine, men vendte stille tilbage til fiskedammen. Jeg var vant til det.

Stationspladsen 2A, Sorø

Senere flyttede mine forældre til Sorø. Vi boede i en lille lejlighed mellem togperronen og busterminalen på Sorø Station. Først i stuen og senere på første sal, som lå i forlængelse af venteområdet og en lille stationskiosk.

Jeg delte værelse med min lillesøster hos mine forældre. Vi havde en køjeseng, men vi overnattede aldrig. Nætterne blev brugt hos plejefamilien. På væggen ved den øverste del af køjesengen hang der en stor slikstut med grønne og røde striber. Jeg havde aldrig før set eller haft så stort et bolsje, så jeg sparrede på den og gav den kun et slik i ny og næ.

Badeværelsesgulvet i vores københavnernbad var beklædt med skumtal. Stuen havde gamle lædersofaer, som lugtede fælt af min fars cerutter og alkoholsjatter. Mine forældre havde ikke et rigtigt fjernsyn, men de havde et lille apparat på 10x10 centimeter, som nogle gange kunne få signal, så vi kunne se tv i sort/hvid. Hjemmet var snavset og rodet. Der var tilrøget, indelukket og

meget beskidt. Så beskidt, at man kunne mærke snavset sætte sig fast på håndfladerne, hver gang man rørte ved noget. Hvis du nogensinde har været på en af Københavns s-togsstationer, så kender du den helt nøjagtige lugt.

Min far sad ofte i den samme lænestol. Nogle gange blev jeg usikker på, om han var i live. Øjnene vendte det hvide ud af, og halvdelen af kroppen var reelt set ikke i stolen. Min mor bad os af og til om at gå ud for at lege på perronen, når hun ikke kunne overskue os. Så jeg legede ofte med de børn, som stod og ventede på regionaltoget med deres forældre. Mine forældres hund blev engang kørt ned af et gennemkørende tog; efter den episode legede jeg ikke længere på perronen.

Rastepladsen, Tystrup Sø

Hvis det stod til mine forældre, var samværet blevet skiftet ud med en permanent adresse hos dem. De havde svært ved at sige farvel og forsøgte at overtale mig til at blive. At jeg selvfølgelig ikke skulle lytte til dem, som ikke anede noget om vores familie. At jeg ikke behøvede en plejefamilie. At de som det mindste kunne agere aflastningsfamilie.

En dag tog jeg min bamse under armen og krydsede over busholdepladserne, da min mor begyndte at råbe og farede hen mod bilen: *"Hvis du tager hende, så slår jeg dig ihjel!"* skreg hun til min plejemor.

Hele turen hjem havde jeg lyst til at spænde selen op, åbne døren og gribe fat i en af lygtepælene og være midt i intet af det. Mine forældre var, hvad jeg ville have, men min plejefamilie kunne give mig det, jeg havde brug for.

Jeg måtte ikke længere have samvær hjemme hos mine forældre, så jeg lærte alle rastepladser, alle huller i vejen og lapninger fra Næstved til Sorø at kende. Alle bakker og dale, hvor Susåen krydsede gennem landskabet. Det var herude i ingenting, at samværene skulle holdes fra da af.

Kommunekontoret, Degneparken

Da jeg var fem, bildte kommunen mig ind, at mine forældre tog medicin, og det var, derfor vi ikke kunne bo hjemme hos dem. Det var også grunden til, at de ikke altid var så friske, når vi havde samvær og nok også årsagen til, at der nogle gange gik halve eller hele år mellem samværene, fordi de ikke magtede det; fordi de glemte mig. Jeg kunne se, at mine forældre ikke fik det bedre, så jeg spurgte pænt min daværende socialrådgiver, om mine forældre kunne få noget hjælp til ikke at tage medicin, for det ville nok være bedre for dem.

Igennem min barndom har jeg været til et utal af møder med socialrådgivere og sagsbehandlere på kommunekontoret. Det føltes altid som at træde ind i en lægeklinik. Der var usædvanligt stille, selvom der var masser af mennesker. Vanddispenseren lavede store bobler, hver gang nogen tog et glas vand. Det var på kommunen, at jeg lærte at drikke kaffe med sukkerknalder. Det var ikke et synderligt børnevenligt sted, og jeg brød mig ikke om at skulle tale med en fremmed dame, hver sjette måned.

Kongevejen, Jylland

Da jeg var syv, flyttede mine forældre til Jylland. De var overbeviste om, at hvis de flyt-

tede væk, så ville jeg blive hjemgivet. De flyttede ind i et underligt, rødt murstenshus, hvor hele stueetagen var lavet om til garage. Væggene i stuen var gule, og mine forældre havde sat grene op langs loftet, så deres lille silkeabe kunne løbe frit omkring.

Når jeg besøgte mine forældre i Jylland, tog jeg selv toget. Nogle gange havde jeg min lillesøster med, men det gjorde det kun vanskeligere, når jeg skulle have overblikket over, hvilken station vi var på, hvornår vi skulle af for at skifte over til det næste tog og samtidig sørge for, at vi fik alt med os og underholde hende. Rejsen derhen tog nogle gange syv timer – jeg så mine forældre i maks. fire.

Mit nye værelse var tomt. Jeg opbevarede mit legetøj i en flyttekasse, der var blevet brugt til at transportere et helt hjem over Storebælt. Jeg rodede forsigtigt rundt i kassen, da jeg stødte på en kanyle, som tilhørte mine forældre. Der var mange. Nogle var løse og brugt, andre var stadig indpakket i knitrerende plastik. Men jeg skelnede ikke mellem brugt og ubrugt, når jeg vidste, at intentionen var den samme; at injicere sig med hvad alle kaldte for ”medicin”. Jeg trak min bluse ud, så den dannede en lille fordybning, placerede mine fund og valsede hen til mine forældre. Min mor blev gal på mig. Hun sagde, at det ikke var noget, jeg skulle snage i.

Min far løb altid efter toget, når jeg skulle hjem, og fløjten havde lydt - helt indtil bene ikke længere kunne følge med, og han var efterladt for enden af perronen. For mig har togene givet liv og taget liv, skabt glæde, kaos, vrede og sorg.

Statusmøde, Rådhusvej

Jeg var lige fyldt ti, da jeg en dag i maj fik at vide, at min mor havde taget sit eget liv ved at give slip på sin hund og falde hovedkulds ud på togskinnerne.

Efter min mors død forandrede min far sig. Han havde aldrig været en særlig rar mand, men med min mors død blev vreden kun værre. Han så hende i mig, og han vidste ikke, hvordan han skulle håndtere det. Min lyst til at se min far forsvandt fuldstændig. Jeg orkede ikke længere hans vrede, hans uansvarlighed og at jeg skulle agere forælder for min egen far. Men selvom jeg var meget resolut i min beslutning, var det svært at overbevise andre om, at min beslutning om ikke at se ham mere var den rigtige.

Kommunen fortalte mig, at han var en rar mand, og at jeg ikke kunne sige fra overfor samværet. Jeg begyndte at blive væk, når jeg vidste, at han kom. Jeg lavede aftaler med venner og veninder eller opholdt mig i skoven eller på skolen for at undgå ham. Jeg blev spurgt hver måned af plejeforældre og socialrådgivere, om jeg nu ville se ham. Jeg blev ved med at sige nej.

Til et statusmøde på kommunen sagde min socialrådgiver, at jeg klarede mig så godt, at min far kunne komme og tage mig, hvis han ville. For han var jo en rar mand, og han virkede ikke så påvirket til møderne.

Sådan blev det ved i otte år.

Alléen, Næstved

Da jeg blev 14, havde jeg fået nok af skiftende plejefamilier, og jeg bad derfor om at komme på kostskole. Men det mente min socialrådgiver ikke. Jeg agiterede med, at hvis jeg ikke kom afsted, så ville jeg ikke færdig-

gøre niende klasse, få en ungdomsuddannelse eller en videregående uddannelse, som så ville resultere i, at jeg ikke ville få et job, og at hun i stedet for ville skulle udstede bistand til mig resten af mine dage.

Jeg blev optaget på kostskolen få måneder senere.

I fire år fik jeg lov til at være kostskoleelev i stedet for at være "det anbragte barn" eller "pigen med den døde mor". Jeg havde i forvejen et børnehjem og seks plejefamilier med i bagagen. Jeg har boet i 19 forskellige huse, og sammenlagt har jeg haft 21 søskende. Mange af de steder, jeg har boet, var ikke gode. Jeg har haft plejefamilier, hvor de tog så hårdt fat i mig, at jeg fik mærker. Hvor de slog mig med knive. Eller trommestikker. Hvor de ydmygede mig foran venner. Jeg har sovet på trappeopsatser, fordi plejebørnene ikke havde et værelse. Brækket mig af frygt. Jeg har sovet i en kælder med skimmelsvamp og asbest i flere år. Jeg har gået 20 kilometer på bare tæer i minusgrader, uden jakke og i hullet tøj, fordi mine tøjpenge "forsvandt", og ingen gad køre mig.

Akacielunden, Roskilde

Jeg tog direkte hen til gymnasieføljen, hvor jeg vidste, at mine veninder skulle ind til deres sidste eksamen. Jeg var der tidligt, for det var vigtigt for mig. Nok fordi de var dem, som havde indtaget den mest familiære rolle gennem de sidste fire år. Det vrimlede frem med forældre og søskende for at lykønske, giver huer på og holde picnic med champagne på de opsatte bordebænkesæt. Min plejemor kunne ikke komme, fordi hendes arbejde vurderede, at det ikke var relevant, da jeg ikke var hendes barn.

Jeg var frygtløs og frygtsom på én og samme tid. Jeg var godt klar over den aftale, jeg havde indgået med kommunen: at jeg kunne bibeholde min anbringelse til den dag, jeg blev student. Jeg var stolt over, at jeg havde gennemført gymnasiet. Ikke nok med, at jeg havde overhalet hele min biologiske familie indenom, så var jeg blevet student fra et af landets mest præstigefyldte kostskoler – og samtidig blevet hjemløs. Der var nemlig ikke blevet lagt en plan for mit efterværn, mit forhold til min plejefamilie var dårligt – og i øvrigt ophørt – og selvsagt kunne jeg ikke bo på kostskolen som dimittend. Men jeg blev et par ekstra dage for at pakke mit hummer sammen og finde ud af, hvor jeg nu skulle hen.

Min venindes mor kom forbi skolen, da hun så mig for enden af den lille gade. Hun rullede vinduet ned og råbte til mig, hvad jeg dog lavede. Jeg gik hende i møde, mens jeg forsøgte at tale udenom. Hun rynkede panden, da jeg forklarede hende, at jeg ikke længere havde et sted at bo. Hun tog mine papkasser ind i bilen og sagde: "Nu tager du med hjem."

Jeg boede hos hende i et halvt år, hvorefter jeg sammen med min veninde flyttede videre. Vi boede sammen i to år, og endelig fandt jeg **hjem**.

Kontrol... eller mangel på samme

Jeanet Schwartz

De hvide badeværelsesklinker er tilføjet med mørkerødt blod. Mit blod. Midt i blodpølen sidder jeg halvnøgen og indsmurt. Mine arme og ben er fyldt med aflange åbne sår – og det er langt fra første eller sidste gang. Fra sårene løber der åer af blod, som glider ned af min krop og danner blodsøer på gulvet, imens det blodige glasskår ligger trygt i min venstre hånd. Alt er koldt: Badeværelsesgulvet er koldt, min krop er kold, og efterhånden er det ellers varme blod også afkølet. Det gør ondt, selvfølgelig gør det ondt. Det er smerten og dens tilhørende indre ro, som jeg ihærdigt søger. Smerten giver mig tomhed; tom for tanker, tom for følelser. Det er nu rart at få en pause fra det hele, som fylder alt for meget.

Min anbringelse startede, da jeg var 13, og endte ikke, før jeg blev 18 år, og i den tid var jeg anbragt på to forskellige opholdssteder. Oprindeligt blev jeg anbragt på grund af vold i hjemmet, som kom til udtryk, når min mor og hendes daværende kæreste skændtes. I starten var min anbringelse kun en midlertidig løsning, så min mor og hendes

kæreste kunne få hjælp. Planen var, at jeg skulle hjem igen, så snart de havde fået det bedre. Men sådan gik det altså ikke, fordi jeg ikke ønskede at komme hjem, hvilket gjorde min anbringelse permanent. Min videreanbringelse var således mit eget valg, og jeg ser min anbringelse som den værste tid og samtidig én af de bedste tider i mit liv, hvilket er lidt paradoksalt.

Når kommunen svigter

Allerede inden jeg blev anbragt, var kommunen en del af mit liv. I min barndom havde min søster og jeg en støttekontaktperson fra kommunen, der besøgte os hver anden uge, som snakkede med os og tog os på småture. Vi havde også en aflastningsfamilie, som vi var hos i nogle weekender, men det fungerede ikke. Kommunen var altså godt klar over, at der var noget galt i min familie. Men den hjælp, kommunen kom med, var som brødkrummer, der skulle afspise et hungrende barn – det var langt fra nok. Jeg fandt også ud af i mit voksenliv, at min mor har brugt hele min barndom på sine græ-

dende knæ på at trygle og bede kommunen om hjælp – hjælp til hende, hjælp til mig og hjælp til min søster. Vi levede i en husstand, hvor vi hver især kæmpede med hver vores psykiske problemer, som vi havde svært ved at bearbejde, hvilket selvfølgelig påvirkede vores familiedynamik. Og det kunne min mor godt se, hvorfor hun bad om hjælp. Kommunen svigtede dermed mig og min familie længe inden, at jeg blev anbragt.

Det var først i min anbringelse, at jeg blev taget alvorligt, og kommunen fik øjnene op for, hvor dårligt jeg egentlig havde det. Først her fik jeg den hjælp, som jeg så inderligt havde brug for. Min folkeskole har endda altid vidst, at jeg mistrivedes; jeg gik tilmed til skolepsykolog, som jeg krængede mit hjerte ud til. Skolepsykologen havde også kendskab til volden i mit hjem. Men først efter en særlig voldsom episode kom der gang i de offentlige instanser, og jeg fik hjælp ved at blive midlertidigt anbragt. Men hvorfor skete der ikke noget, første gang jeg fortalte skolepsykologen om volden derhjemme? Hvorfor skred kommunen ikke tidligere ind og hjalp en kvinde og hendes to børn med at komme ud af et voldsramt hjem? Hvordan ville vores liv have set ud, hvis min familie og jeg havde fået den hjælp, som vi så desperat havde brug for? Jeg ville måske aldrig have været anbragt? De spørgsmål hjemsøger stadigvæk mig og resten af min familie. Men én ting er sikkert: De offentlige instanser, der er sat i værk for at hjælpe samfundets borgere, både voksne og børn, kan fejle. Og når de gør, så svigter de dem, som det er meningen, at de skal hjælpe.

Kampen for kontrollen

Mit første anbringelsessted var "Ahornvænget", og her var det meningen, at jeg kun skulle bo over sommerferien, altså ca. to måneder, hvorefter jeg skulle flytte hjem til min mor igen. Det vurderede kommunen var bedst for mig. I de to måneder følte jeg et frirum, som jeg ikke ville give slip på. Jeg ville bare ikke tilbage til det belastende miljø, jeg ville være fri – for tanken om at komme hjem til min mor igen føltes som enden på alt. Hver dag gik jeg og frygtede dagen, hvor min mor ville komme og hente mig. Men inden tiden rendte ud, havde jeg et møde med sagsbehandleren, hvor jeg argumenterede min sag; jeg ville ikke hjem til min mor. Kommunen gav mig yderligere to måneder og dermed en ny deadline – timeglasset blev vendt på hovedet, min anbringelse blev nulstillet. Jeg kunne leve og ånde frit lidt endnu. Men med den nye deadline kunne jeg også se frem til flere måneder fyldt med frygt for at blive sendt hjem igen og følelsen af ikke at være i kontrol over, hvor jeg boede. Et helt år gik med denne cyklus, hvor deadline blev flyttet med få måneders mellemrum; en cyklus fyldt med følelser af frihed, frygt og usikkerhed. Jeg følte, at jeg levede på lånt tid – og det var ikke mig, der havde kontrollen over hvor meget tid; det var kommunen og min sagsbehandler.

Et gennemgående tema for min tid som anbragt var kontrol - eller nærmere mangel på samme. Jeg følte, at det var alle andre end mig, der var i kontrol over mit liv: pædagogerne på opholdsstedet, kommunen og sagsbehandleren, min mor, min skole og mine skiftende psykologer. De havde alle sammen en indflydelse på forskellige områder af mit liv.

Jeg så mig selv som et kommunebarn, hvor det var pædagogerne, der overtog forældrerollen, så selvfølgelig bestemte de også alle de traditionelle "forældreting", såsom senge- og spisetider. Derudover besluttede kommunen og sagsbehandleren, hvad der var bedst for mig, hvad jeg havde behov for og dermed også, hvad vi skulle arbejde henimod. Jeg fik altid at vide, at de havde fokus på "barnets tarv", at de havde min bedste interesse i sinde. Det var rart, at de kæmpede min sag, men det føltes selvmodsigende, når de alligevel kunne tage beslutninger, som jeg ikke følte var i min interesse, som eksempelvis at arbejde henimod, at jeg skulle flytte hjem til min mor igen. Jeg blev selvfølgelig hørt i min sag, og jeg følte, at de lyttede til, hvad jeg havde at sige og tog det til efterretning. Det gav mig en følelse af kontrol. Men sandheden er, at jeg ingen kontrol havde over de beslutninger, der blev truffet. I sidste ende kunne ansatte på kommunen, som jeg aldrig havde mødt, og som aldrig havde mødt mig, men kun læst om mig i sagspapirer, tage beslutninger om mit liv hen over hovedet på mig. Derudover havde min mor også juridisk ret til at hente mig hjem til enhver tid og dermed slutte min anbringelse, hvis hun ville det, da min anbringelse var frivillig. Hvor jeg boede var således ikke i min kontrol; den beslutning lå udelukkende i andres hænder end mine egne.

Herudover var der også andre, der ville have en bid af kagen i forhold til at bestemme over mit liv, såsom skolen og psykologerne. Selvom skolen i mange år var mit frium fra de ting, der skete derhjemme, blev jeg tvunget til at dække mine selvskadear til.

Ikke for at skåne mig, men for at skåne de andre elever for synet. Selvfølgelig skulle jeg nok dække mig til, hvis jeg havde sår, men selv når jeg kun havde lyserøde ar, var det bedst, at jeg ikke viste dem frem. Jeg havde altså ikke fuld kontrol over, hvilket tøj jeg måtte have på i skolen – t-shirts, nederdele og shorts måtte blive hjemme i skabet. Og så var der psykologerne, der også havde en indflydelse, da de gav mig forskellige diagnoser, hvorved de var med til at definere, hvem jeg var og dermed kontrollerede, hvad der skulle ske fremadrettet for at hjælpe mig.

Mit liv var et spindelvæv, hvor jeg befandt mig i midten. Edderkopperne udenom mig vævede mit spind, mit liv, ind i forskellige retninger og mønstre, som de tænkte var bedst for mig.

Selvskade var én af de måder, jeg kunne genfinde en følelse af kontrol. Jeg var ikke i kontrol over, hvilke beslutninger der blev taget om mit liv, hvor jeg boede, hvad jeg måtte og ikke måtte, hvad der var galt med mig, og hvad der skulle ske med mig. Ligeledes anvendte jeg selvskade til at "bevise" over for kommunen, pædagogerne og andre offentlige instanser, at jeg faktisk havde det dårligt, og at jeg derfor var berettiget til hjælp. Der skulle altså mere end ord til. Værst af alt var selvskade en måde, hvorpå jeg kunne kontrollere, hvad jeg følte og tænkte. For selvom der var en masse udefrakommende ting, som jeg ikke havde kontrol over, så havde jeg heller ikke kontrol over mit indre følelsesliv. Jeg havde – og har stadigvæk i dag – problemer med tankemylder, og jeg havde ingen kontrol over, hvor dårligt jeg havde det; det var, som om at lige

meget hvad jeg gjorde, så var der altid en mørk regnsky over mit hoved. Men når jeg skar i mig selv, blev mit hoved tomt. Jeg følte intet, hverken glæde eller ked af det-hed, og jeg mistede evnen til at tænke. Sådan kunne jeg kontrollere, at jeg i hvert fald ikke havde det dårlig for en stund; jeg kunne styre min krop, og hvad jeg gjorde ved den. Men den kontrol mistede jeg også. Jeg blev afhængig af at selvskade, afhængig af følelsen af tomhed, så i sidste ende kunne jeg alligevel ikke styre min krop, og hvad jeg gjorde ved den.

Da jeg var 14 år, blev jeg træt af det hele. Jeg gad ikke mere, jeg ville ikke mere. Jeg kunne ikke længere overskue at være ked af det og have det så dårligt, som jeg havde det. Der var ikke mere at gøre, jeg havde gjort alt, men det var aldrig nok. Derfor prøvede jeg at begå selvmord to gange på en weekend. Det mislykkedes begge gange. Jeg havde endelig taget mig sammen til at ende det liv, som jeg så inderligt ikke ønskede at leve længere, og så fejlede jeg. Og heldigvis for det!

Mælkebøttebørn

For selvom jeg ikke har haft et nemt liv, har jeg i dag genvundet kontrollen over mit eget liv. Selvfølgelig er der ting, som jeg ikke kan kontrollere, såsom vejret, sygdom eller om mit cykelhjul er fladt - men sådan er det jo for alle. Det er ikke dér, mit fokus er. Mit fokus er på det, som jeg kan kontrollere; mig selv og hvordan jeg ser verden. Og ved at have det fokus har jeg således genvundet kontrollen over mit liv.

I mine unge teenageår beskrev jeg, at jeg ikke ville blive 18 år gammel, at jeg nok ville være død inden da. Og selv hvis jeg blev 18, tænkte jeg, at fremtiden ville være lige

så bidsk, som min fortid var. Men sådan blev det ikke! Da jeg blev 18 år, følte jeg trangen til at flyve fra reden, også selvom jeg havde fået efterværn og dermed muligheden for at blive boende på opholdsstedet. Jeg havde igennem de sidste par år fået det gradvist bedre og fik derfor lysten til at klippe snoren til kommunen - lyst til at prøve at stå egne ben uden krykker.

I mine nu 23 år har jeg brudt samtlige statistikker for anbragte unge; færdiggjort en gymnasial uddannelse med sort hue og fuldført en bachelor på universitetet med henblik på at fuldføre kandidaten. Men vigtigst af alt, så har jeg det godt. Jeg har ikke selvskadet i flere år, og jeg elsker at leve. I dag er jeg en smilende, positiv og energisk person, som er markant anderledes end den deprimerede pige med regnskyen over hovedet. Jeg er kommet længere, end hvad jeg selv og andre troede var muligt. Men selvom jeg nu ser fremad, er fortiden dog stadig en vigtig del af min historie og derfor også en vigtig del af mig, for den har jo gjort mig til, hvem jeg er i dag, som jeg er så stolt af. Mine år er fysiske levn fra min fortid, og jeg skammer mig ikke længere over dem; de er en del af mig lige så meget som min næse, mine ører og mit hår. Derfor skjuler jeg dem heller ikke længere; jeg viser dem gerne frem som bevis på, hvor jeg kommer fra, og hvor langt jeg er kommet. Jeg har kæmpet en brav kamp med mig selv, systemet, andre og især min mor for at komme hertil. Hele min anbringelse har følt som en kamp mellem mig og min mor, da hun altid har kæmpet for at få mig hjem til hende, og jeg altid har kæmpet for at forblive anbragt. Vores forhold har derfor været meget anspændt, men det

er heldigvis blevet langt bedre i dag. Jeg har dermed fundet fred med mig selv, mine ar, min fortid og min mor. Fortiden bestemmer ikke længere over mig – jeg bestemmer nu, jeg har kontrollen. Hver dag lever jeg mit liv efter mottoet: "Si vis pacem, para bellum." Oversat: "Hvis du gerne vil have fred, så forbered dig på krig." Det betyder, at du må kæmpe for at få fred med dig selv, dit sind, din fortid og andre mennesker. Kampen kan dog virke lang og uoverskuelig. Men det er det hele værd!

En pædagog beskrev mig engang som et mælkebøttebarn, men jeg tænker, at det er meget sigende for alle anbragte unge. Mælkebøtter har den fantastiske evne til at vokse op gennem alt, ja, selv gennem asfalt. Så mælkebøtter har, ligesom alle anbragte unge, evnen til at blomstre op i al sin smukhed efter at have vokset op i et barskt miljø og kæmpet sig igennem et hårdt grundlag – også selvom alle odds er imod dem.

I 2020 var over 11.000 børn og unge anbragt. Det er over 11.000 anbringelses-sager, som er vidt forskellige – forskellige kommuner, forskellige historier, forskellige ønsker, forskellige mål. Og man kan ikke skære alle 11.000 anbringelser over én kam. Så hvordan kan mediernes fremstilling af dem – og vigtigst af alt: kommunens beslutninger om dem – så gøre det? Det er derfor, at jeg ser denne bog som vigtig – sammen kan jeg og de andre forfattere fortælle hver vores unikke anbringelseshistorie, hver vores mælkebøttehistorie, og dermed sætte fokus på, hvordan ikke én anbringelseshistorie er magen til den anden. Sammen kan vi, ligesom mælkebøtter, sprede vores

frø med vinden i håb om, at de falder ned et sted og slår rod. Så giv os et pust med på vejen, og lad være med at se os som samfundets ukrudt.

Skrivemakker: Laura Kastell

Mit holdepunkt, Tina.

Tilblivelse

Line Due Brinch

Jeg var 14 år gammel, da jeg mistede mig selv. Det var den sommer, hvor jeg konstant flyttede frem og tilbage mellem min mor og far efter at have boet ni måneder hos min første plejefamilie. Igen og igen pakke jeg min taske og tog turen fra Ballerup til Middelfart, fra Middelfart til Ballerup, fra Ballerup til Middelfart. Jeg husker, at det ofte var mig, der gerne ville flytte, og de lod mig gøre, som jeg ville. Men nogle gange var det også dem, der ikke kunne magte mig. Når jeg opførte mig som en teenager, rebelsk og trodsig, og når jeg skændtes med min mor, oplevede jeg, at hun ikke altid kunne overskue mig. Når vi skændtes, følte jeg, at det hele var min skyld, og så var der ikke langt fra tanke til handling. "Det kan jeg ikke overskue. Farvel med dig, Line." Og så var jeg igen på vej mod Middelfart.

Det var sommeren 2008. Jeg husker min 14-årige krop i den gule WeSC trøje og de stramme Miss Sixty jeans. Jeg husker, hvordan jeg ikke forsøgte at lave om på mig selv. Jeg var bare mig. Men en dag på togstrækningen mellem Fyn og Sjælland mistede jeg

fodfæstet. Der var pludselig en masse andre, der fortalte mig, hvem jeg var. Jeg blev hende, der skulle på opholdssted. Jeg var i forvejen hende, der havde boet hos én plejefamilie, og nu boede ved en ny. Jeg blev hende, der ikke passede ind. Hende der, efter halvandet år på det første opholdssted, skulle flytte til et nyt. Lige pludselig var jeg så mange personer, og jeg husker en meget forvirret og fortvivlet ung pige, der ikke vidste, hvem fanden hun selv var. I dag, næsten 13 år senere, kæmper jeg stadig med at finde ud af, hvem jeg er. Hver dag arbejder jeg hen imod at være den, jeg har lyst til at være – og jeg vil være Line, ikke *"hende den anbragte"*.

Rodløshed

Egentlig tror jeg, at vi skal længere tilbage. Tilbage til da jeg var 12 år gammel. Det var første gang, jeg flyttede væk fra min mor, og jeg tror ikke engang, at det var mig selv, der pakkede min taske. Jeg havde fået lov til at være alene hjemme sammen med en veninde, mens min mor var til bryllup. Den nat blev jeg udsat for et overgreb. Vi politian-

meldte episoden, men min mor følte sig alligevel utryk ved at bo i lejligheden. Hun op-sagde derfor lejemålet, og fra den ene dag til den anden var jeg ikke længere i mine vante omgivelser. Min far havde for nyligt været i afvænnings i Middelfart og var efterfølgende flyttet dertil. Han tog hele vejen fra Fyn til Ballerup for at hente min lillesøster og jeg. Jeg følte mig revet væk. Jeg fik ikke sagt farvel til min klasse, men forsvandt nærmest i den blå luft. Var der slet ikke nogen, der tænkte på de konsekvenser, det kunne medføre senere hen, at jeg ikke fik sagt farvel til mine klassekammerater, og at jeg ikke fik afsluttet det kapitel i mit liv?

Siden dengang har jeg aldrig rigtigt følt, at jeg er faldet til et sted, eller at jeg har haft en fast base. Hverken da jeg boede hjemme, ej heller nogen af de mange steder jeg har været anbragt. Jeg har altid bare kunne flytte videre, hvis det blev hårdt. Min første anbringelse var ingen undtagelse. Jeg var næsten lige startet i 7. klasse og havde boet ved min far i cirka ét år. Vi havde mange konflikter, og jeg husker, at jeg sommetider blev bange for ham, når vi skændtes. Jeg husker, hvordan mit hjerte galoperede, og min mave snørede sig sammen, når han blev vred og stod foran mig med vildskab i øjnene og rungende stemme. Jeg var bange for, at han ville slå mig. Sådan havde jeg ikke lyst til at have det. Jeg husker ikke præcis hvordan, men en dag fik jeg fortalt min far, at jeg ikke havde lyst til at bo ved ham mere, og sammen kørte vi på kommunen, hvor jeg blev anbragt akut.

Jeg husker, at der i plejefamilien blev stillet krav til mig. Krav som internetrestriktioner og hvornår jeg måtte være sammen med venner. Krav, som jeg syntes, var dybt uri-

melige. Det var virkelig hårdt at være Line! Uden at tale med mine plejeforældre fik jeg arrangeret, at jeg skulle flytte hjem til min mor igen. Afskeden med plejefamilien, eller manglen på samme, glemmer jeg aldrig. Jeg var på vej ud ad døren, da min plejemor stoppede mig. Hun ville såmænd bare lige høre mig ad, om ikke jeg havde tænkt mig at fortælle dem, at jeg flyttede. Jeg var så flov, og jeg følte mig som et usselt menneske. I dag undrer jeg mig over, hvordan det overhovedet er muligt, at en 13-årig kan sætte sådan noget i værk. Var der ikke nogle voksne, der burde have taget ansvar? Nogle voksne, der burde have håndteret situationen anderledes og gjort noget? Noget andet end at efterleve en teenagers ønske om at komme hjem, fordi hun var utilfreds over, at der blev stillet krav til hende, vel at mærke.

Tiden, der fulgte, var et virvar af skift mellem mine forældre, endnu en plejefamilie og til sidst forskellige bosteder i Nordjylland – langt væk fra alle, jeg kendte. Kommunen mente, at det var bedst for mig, så jeg ikke kunne stikke af. Når jeg tænker tilbage, kan jeg ikke forstå, at der ikke var nogle voksne, der sørgede for, at jeg havde mere stabilitet og tryk i mit liv. Jeg var trods alt kun 13 år gammel ved min første anbringelse og 15 år gammel ved min sidste. Den rodløshed, jeg følte i de år, har fulgt mig siden, og når jeg i dag sidder her, 26 år gammel, og kigger på de 26 adresseskift, der er registreret i mit navn, så kan jeg godt forstå, at jeg er rodløs og stadig er ved at finde fodfæste igen.

Et holdepunkt

I årene med de mange anbringelser husker jeg mest at skændes med voksne, især mine forældre. Jeg var til tider et meget udadreagerende barn, og jeg blev god til at kaste med ting, også efter folk. Jeg har arvet et iltet temperament fra mine forældre. Men midt i alt det her mødte jeg Tina. Hun var min kontaktperson på Kernen, som var det første opholdssted, jeg boede på. Hun fulgte mig i knap halvandet år, hvilket var længere tid end nogen anden gjorde. Tina: En varm, rar dame midt i 40'erne. Hun var nyuddannet pædagog, og jeg var hendes første kontaktbarn. Hun blev mit stabile holdepunkt.

Tina var den første person, som jeg rigtigt knyttede mig til og følte mig tryk hos. Hun fandt ret hurtigt sine metoder til at berolige mig på, når jeg blev vred. "Skal du nusses?" spurgte hun, og så faldt jeg til ro. Jeg har ikke tal på, hvor mange gange hun har siddet i fodenden af min seng og masseret mine fødder. Hendes nærvær betød meget for mig. Jeg fik lov til at komme tæt på hende, og jeg følte, at jeg blev lukket ind i hendes liv, også uden for Kernen. Hun tog mig med hjem til sig selv, hvor vi drak te i hendes køkken, og jeg mødte også hendes børn. Jeg tror, at fordi Tina lukkede mig ind i hendes verden udenfor opholdsstedet, følte jeg mig tryk ved at lukke Tina ind i min verden. Tina formåede at tale til og med mig på et niveau, hvor jeg følte, at det var okay at være sårbar og åbne op. Jeg husker ikke, at jeg nogensinde har været decideret sur på Tina, i hvert fald ikke i lang tid. Jeg følte, at vi altid kunne snakke om tingene, og det var en rar følelse.

Et særligt vigtigt moment med Tina var en eftermiddag, hvor jeg havde råbt ad hende, og sikkert også kastet med noget, hvorefter jeg smækkede med døren ind til mit værelse. Til min store overraskelse fulgte hun efter mig, og hun var vred. Hun råbte, at hun ikke ville finde sig i det, og at jeg skulle opføre mig ordentligt. Så drejede hun om på hælen og lukkede døren efter sig. Der stod jeg tilbage ganske tavs, for måtte hun godt tale sådan til mig? Hun er jo pædagog? Jeg havde ikke troet, at en ansat kunne blive ked af de ting, jeg sagde, og jeg spekulerede over, om jeg måske betød noget for hende. Jeg følte mig i hvert fald set og hørt. Det er én af de situationer, der står mere klart for mig, når jeg tænker tilbage på dengang.

Tina har fulgt mig gennem hele livet. Ikke fordi vi har så meget kontakt i dag, men fordi hun sommetider er en stemme i mit hoved. Pludselig kan jeg høre hende: "Ah, Line. Det er måske ikke så god en idé det der." På den måde har hun været med til at forme mig; hun har skubbet mig i en positiv retning. Jeg ved ikke, hvem jeg var blevet i dag, hvis ikke jeg havde haft hende hos mig dengang. Tina troede altid på mig; hun var ikke bekymret for, hvordan det skulle gå mig. Hun var sikker på, at jeg var både stædig og stærk nok til at klare den.

Andres øjne

Det er så nemt at tro, at det hele er min egen skyld. At det var mig, der var noget galt med. Når jeg en gang imellem fortæller min historie, er det også tit dét, jeg bliver mødt med. Folk tænker sikkert, at det

var mig, der var noget galt med, siden jeg endte i en anbringelse. Det kan jeg desværre også selv komme til at tænke. Men så prøver jeg at huske mig selv på, at der findes forældre, der godt kan overskue at have børn, der råber og smækker med dørene. At der er forældre, der ikke har et alkoholmisbrug eller får en fødselsdepression. At der er forældre, der ikke skændes hele tiden og har en usund relation til hinanden, og som godt kan finde ud af at gå fra hinanden på en god måde. Jeg er ikke i tvivl om, at mine forældre har gjort deres bedste, men deres bedste var bare ikke godt nok. Derfor kan det heller ikke være min skyld, at jeg blev anbragt. Jeg var trods alt kun et barn. Det prøver jeg at sige til mig selv.

Alligevel er det svært at finde ud af, hvor meget af min fortid jeg skal dele med andre. Nogle gange kan det være så trættende at fortælle min historie. Ikke fordi jeg skammer mig, men fordi folk er uvidende. Det er pludselig ikke kun dem, der tror, at jeg er problemet, der irriterer mig. Det er også dem, der ser på mig og ser en solstrålehistorie. "Ej, hvor er det flot, at du er kommet så langt," siger de og klapper nærmest begejstret i hænderne. Men der er ingen af dem, der ved, hvad de taler om. Ingen af dem ser, at jeg "bare" er Line, for pludselig ser de mig kun som hende den anbragte.

For nogle år siden troede jeg, at jeg skulle dele min historie med alle, jeg mødte. Når jeg mødte nye mennesker, føltes det som at snyde, hvis ikke jeg fortalte om mine anbringelser. Som om jeg skulle advare dem. Den slags gør jeg ikke længere. For det meste venter jeg med at nævne det for folk, indtil jeg har dannet mig et indtryk af dem, og

indtil jeg fornemmer, at de har dannet sig et indtryk af mig. Jeg skammer mig ikke over mine anbringelser, og jeg har intet imod at snakke om det. Men det kan være et svært emne at tale om, når folk ikke kender til at leve i den verden. Mange mennesker forbinde det at være anbragt med, at man har et problem – eller er et problem. Det er uvidenhed, og det er synd, at det skal belyses på den måde, for det gør, at det er svært at tale med folk, man ikke kender, om emnet, uden at føle sig som "den anbragte". Det skal ikke forfølge mig resten af livet, at jeg har været anbragt. Jeg har været anbragt, ja. Men jeg er ikke "hende den anbragte".

Totusindeogenogtyve (2021)

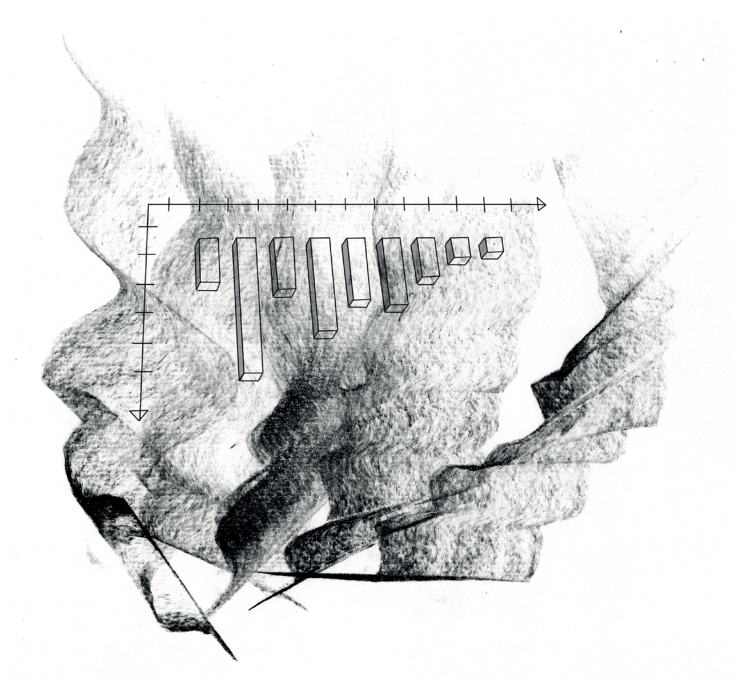
I dag forfølger det mig stadig, at jeg ikke har slået rod. Jeg ville ønske, at det var noget, jeg kunne tale med mine forældre om, men jeg føler ikke, at de forstår alvoren i den "rod-løshed", jeg har. Jeg føler, at der bliver joket med en alvorlig og trist del af mit liv. Det er derfor blevet et ømt punkt for mig, når mine forældre kommenterer på, at jeg evigt og altid flytter, for allerhelst ville jeg da ønske, at jeg havde følelsen af at høre til et sted.

Selvom jeg stadig søger efter mening, stadig prøver at bearbejde, hvordan fortiden har sat sig i mig, så er jeg blevet klogere siden dengang. I dag er jeg ved at finde ind til den, jeg gerne vil være. Det er ikke altid nemt, og det er en rejse, jeg må tage med mig selv. Jeg skal lære, at det er okay, at jeg er, som jeg er. Alligevel er jeg glad – og taknemmelig for at have haft mennesker som Tina i mit liv; mennesker, som tror på mig og vil mig det bedste. Gennem livet har jeg ofte følt, at jeg har været overladt til mig

Tilblivelse

selv, og jeg har ikke altid følt mig tryk. Men så er det dejligt at huske tilbage på dengang, hvor Tina sad på min sengekant og masserede mine fødder.

Skrivemakker: Luna Hurvig Møller

Ville du tro mig, hvis jeg sagde, at min anbringelse var god?

Mads Rundstrøm

Det er d. 28. oktober 2018, at jeg beslut-
ter mig for at tage ordet i egen hånd.
Jeg havde egentlig ikke forestillet mig, at
jeg nogensinde skulle kommentere på den
slags – og da slet ikke dele min egen historie.

Men det gør jeg. Og jeg gør det, fordi der
er brug for historier som min. Der er brug
for min positive historie om “den gode”
anbringelse. Så den dag i oktober lavede jeg
et opslag på Facebook, der startede således:

*“Nu deler jeg noget, som kun et fåtal af jer kender
til, og som jeg længe har følt for at dele.*

*Jeg har i mange år holdt det skjult. Ikke fordi jeg
skammer mig, men simpelthen fordi jeg har fryg-
tet fordommene og folks reaktioner.*

...

*... I 2004 vælger kommunen i samarbejde med
min mor at anbringe mig på et opholdssted ... De
år har uden tvivl været de bedste i min barndom,
takket være nogle af de mest kompetente menne-
sker jeg nogensinde er stødt på, også selvom vi
kunne have vores kampe – fysisk såvel som verbalt
og mentalt. I de år lærte jeg at begå mig i samfun-
det, og udviklede mig mere eller mindre til den jeg
er i dag.*

...”

Årsagen til, at jeg skrev dette opslag, var,
at jeg netop havde fundet ud af, at mit tidli-
gere opholdssted skulle lukkes. Det var før-
ste gang, at jeg talte så åbent om min anbrin-
gelse, som varede, fra jeg var otte år til jeg
fyldte 18. Og hvorfor har jeg ikke gjort det
tidligere? Det er svært at svare på. Set i retro-
spektiv tror jeg bestemt ikke, at nogen ville
tænke ondt om mig, bare fordi jeg havde var
anbragt. Men sådan har jeg ikke altid tænkt.

Da jeg var yngre, var jeg usikker på, hvor-
dan folk omkring mig ville opfatte mig, hvis
de vidste, at jeg var anbragt. Og derfor valgte
jeg at holde det hemmeligt. Det var ikke
fordi min anbringelse var dårlig, tværtimod.
Dog oplever jeg, at det ofte kun er de negati-
ve anbringelseshistorier, vi hører om i medi-
erne, og dermed er det også det syn, som
præger vores fordomme om ”de anbragte”
som samfundsgruppe.

Mit nye "hjem"

Beslutningen om, at jeg skulle anbringes, var en fælles beslutning mellem min mor og kommunen. Det skete, da jeg kun var otte år, så jeg husker ikke meget af min hverdag, før jeg flyttede på opholdssted. Jeg husker, at jeg havde glædet mig til at flytte ind, og at jeg hurtigt faldt til. For det var jo der (på opholdsstedet), at jeg havde alle mine venner. Vi boede sammen, spillede fodbold sammen, spiste og tog på udflugter sammen, så rigtig hurtigt blev mit sociale liv centreret omkring min hverdag på opholdsstedet. I starten gik jeg i skole i den anden ende af byen, men efter, at to af opholdsstederne fusionerede, og jeg blev ældre, valgte jeg at gå på den skole, som var tilknyttet opholdsstedet.

"Derhjemme" havde jeg min mor, papfar og tre mindre brødre, som jeg besøgte i ferier og weekender. Som årene gik, og jeg fortsat var anbragt, begyndte min opfattelse af hjem også at ændre sig. Når man ikke har en fast hverdag med fritidsaktiviteter, småskænderier, pligter og minder, så bliver man mere og mere distanceret fra hinanden. Det var det, der lige så stille begyndte at ske for mig. Jeg havde min egen hverdag på opholdsstedet, og min familie havde deres. Det var rart at se dem, men især mit andet opholdssted, hvor jeg boede fra jeg var 11 år, er for mig mit hjem.

"...

Heldigvis kan lukningen ikke fratage minderne og de venner for livet, det giver af at gå op og ned ad hinanden i så lang tid... Personligt har jeg stadig god kontakt til min tidligere kontaktperson, som altid har været der for mig, uanset hvor meget lokummet brændte..."

Jeg tror alle, der har været anbragt, kan nikke genkendende til, at der altid vil være nogle pædagoger, man bedre kan lide end andre. Og sådan havde jeg det også. Jeg er meget bevidst om, at jeg har været virkelig heldig med de pædagoger, jeg har været omgivet af. Der var især én af pædagogerne (min kontaktperson), som jeg havde, fra jeg blev anbragt, til jeg var 14, som virkelig har fulgt og formet mig. Han så og forstod, at jeg var en nysgerrig knægt, der konstant stillede spørgsmål til verden, politik og valgplakaterne på lygtepælene. Han forstod, at den her knægt havde krav på svar, og da han også selv var politisk aktiv, så blev det (og er det stadig den dag i dag), en ting, som vi kunne dele.

Et dobbeltliv i ungdomspolitik

Det største teenageoprør, jeg har lavet, må siges at være, da jeg meldte mig ind i et ungdomsparti. I sig selv var det ikke underligt, at jeg valgte politik, men det var nyt, at jeg valgte et liberalt ungdomsparti.

Jeg meldte mig ind i Venstre Ungdom, da jeg var 17 år. At det blev VU, var nok mere et tilfælde, for på daværende tidspunkt var der flere af de liberale partier, som tiltalte mig.

Da jeg meldte mig ind i VU, var jeg stadig anbragt, og altså kom tiden, hvor jeg valgte at holde min anbringelse hemmelig for mine partifæller. Kan man være liberal og anbragt? Og hvad ville de andre tænke? Jeg var ikke klar til at kende svarene til disse spørgsmål og begyndte derfor et dobbeltliv.

Der er nok lidt nogle udtalte "fordomme" om, hvad man forventes at stemme på, alt efter hvilken del af samfundet man tilhører. Og da jeg som sagt fik min introduktion

til politik fra mine pædagoger, som overvejende tilhørte de venstreorienterede partier, var det måske også forventet, at jeg skulle blive socialist. Men nej, til trods for min anbringelse så var jeg altså liberal.

Jeg var tre år i VU og senere også halvandet år i Liberal Alliances Ungdom. Fælles for den tid er, at jeg aldrig snakkede om min anbringelse. Hvis der var en udflugt på opholdsstedet, sagde jeg, at jeg skulle noget med min egen eller min daværende kærestes familie. Og samtidig har jeg også altid sagt, at jeg gik på privatskole, hvilket jeg egentligt også gjorde. Den var bare tilknyttet opholdsstedet.

Alt dette var noget, jeg sagde for at holde tingene adskilt. Jeg følte, at det var en nødvendighed, at jeg kom med en forklaring til mine VU- eller LAU-venner, når jeg meldte afbud til et parti-arrangement. Men hvis jeg skal være ærlig, så tror jeg aldrig, at det var nødvendigt for dem. Jeg er ikke engang sikker på, at de undrede sig, når jeg ikke var der.

Min stemme

I dag er jeg hverken medlem af VU eller LAU. I stedet meldte jeg mig i 2017 ind i Radikal Ungdom. Jeg kunne ikke længere stå inde for den politiske linje i de andre partier, men her følte jeg, at jeg har fundet min rette plads. Jeg har holdt fast i mange af mine tidligere partifæller, og ligesom resten af mine Facebook-venner fik de historien om min anbringelse i mit Facebook opslag.

Det, jeg gennem min opvækst havde frygtet mest ved at fortælle om min anbringelse, var andres fordomme om mig. Men

da jeg besluttede mig for at lave opslaget, var det vigtigt for mig at fortælle min egen historie. Jeg ville godt "bare" kunne have lavet et opslag om, at det var ærgerligt, at opholdsstedet skulle lukke. Så ville opslaget sikkert havde fået et par likes og en lille smule opmærksomhed, men ingen ville have skænket det nogen særlig tanke. "Men," tænkte jeg. "Jeg har jo en personlig historie med det her sted!" Det var derfor, at jeg valgte at fortælle, hvor ærgerligt JEG synes, det var – med udgangspunkt i MIG. Og jeg er sikker på, at det også er derfor, at jeg fik så meget respons på Facebook-opslaget. Da folk begyndte at kommentere i sporet under mit opslag, var det meget overvældende for mig - hvor mange mennesker, der gav mig deres opbakning. De var støttende og lige så uforstående som mig over, at opholdsstedet skulle lukkes, men samtidig var mange af kommentarerne jo netop også tiltænkt mig personligt. Jeg delte min ærlige historie, om at jeg har været anbragt, og dér var der ingen, som så ned på mig.

Efter mit Facebook-opslag har jeg måttet vænne mig til, at alle nu kender til mit opvækstforhold. Jeg ville ikke have kunnet gøre det tidligere. Som anbragt er du ikke "ligesom de andre", og som teenager er det det eneste, som du gerne vil være. Som jeg er blevet ældre, ser jeg, hvordan min anbringelse også kan være en styrke, og det er sådan jeg bruger den nu.

Du kan ikke læse alt i statistikkerne

Prøv at lade dine tanker vandre. Visualisér en anbringelse i dine tanker, hvordan ser det ud? Hvor gammelt er barnet? Sker det i

samarbejde med forældrene eller ej? Hvilket miljø befinder barnet sig i?

Jeg er sikker på, at mange forestiller sig den samme stereotype anbringelse, hvor barnet bliver fjernet fra et voldeligt eller alkoholfyldt hjem uden samtykke fra forældrene.

Og ja, disse anbringelser findes desværre, men sådan var min anbringelse ikke.

De historier, som får mest omtale, det er de voldsomme og skandaløse skæbner, som medierne fodrer os med – år efter år. En af årsagerne til, at jeg ikke jeg ikke fortalte, at jeg boede på et opholdssted, var, at jeg udmærket vidste, hvad folk ville begynde at tænke om mig. Og sandheden er, at ingen af de tanker var sande, men blot nogle af de mange forudindtagede opfattelser af, hvad der ligger til grund for en anbringelse.

I dag er jeg 25 år og står på den anden side af min anbringelse. Jeg bor for mig selv, jeg er under uddannelse, byråds kandidat, og så er jeg en del af flere frivillige projekter, der skal fokusere på anbragte unge og efterværn.

Især mit arbejde med efterværn er vigtig for mig nu. Det er det, fordi efterværn er en stor del af den måde, som vi ser anbragte på. På opholdsstedet prøver de at lære dig, hvordan du skal vaske tøj og klare dig selv, inden du flytter ud, men til trods for det kan det stadig være en stor hjælp for mange, at der kommer en og hjælper med at planlægge din nye hverdag.

Igen er det her et område, hvor vi primært hører de negative statistikker. Vi hører om, hvor mange der ikke får en uddannelse, og hvor mange der har svært ved at klare sig selv. Mit mål er ikke, at vi skal gemme

disse historier væk, for de findes. I stedet er mit mål, at vi bliver bedre til også at give de positive historier, som min, en plads. Når man står med en statistik, som fortæller at 37 pct. af de anbragte over 18 ikke er i gang med uddannelse eller job, så kan man jo også vælge at vende den om. Så fortæller den, at 63 pct. af de anbragte unge over 18 er i gang med enten job eller uddannelse. Tallene er ikke lige så gode som hos unge, der ikke har været anbragte uden for hjemmet, men det betyder ikke, at vi skal slå os selv oven i hovedet med dem. Mange af de unge, som tidligere har været anbragt enten på et opholdssted eller i plejefamilie, vælger ofte et erhverv, hvor de kommer til at arbejde med mennesker. Men måske er det faktisk ikke så underligt?

Hvis du hele din opvækst har været omgivet af pædagoger, så bliver du også selv "inspireret" af, hvor stor en forskel man kan gøre. Jeg har det selv sådan – også i mit politiske liv. Da jeg startede, var socialpolitik det sidste, jeg ville udtale mig om; det var for blødt, og jeg var bange for, at folk kun ville tænke, at jeg kun havde interesse i socialpolitik, fordi jeg selv har været anbragt. I stedet var mit fokus på tunge områder som: EU-, uddannelses- og forsvarspolitik. Men efter mit opslag på Facebook begyndte jeg at blive ringet op af folk, som ville høre min mening om socialpolitik. Lige så stille gik det op for mig, at jeg, når det kommer til socialområdet, havde en endnu mere berettiget stemme. På det her område lyttede de andre til mig, fordi jeg havde en etos.

Nu ringer folk kun for at snakke socialpolitik med mig. Det kan også være træls til tider, men på den anden side er det også en anerkendelse af mit arbejde. Det, at tale og

Ville du tro på mig, hvis jeg sagde min anbringelse var god?

diskutere anbringelser, vil altid være komplekst. Qua mit politiske engagement og min egen historie har jeg hørt og set anbringelseshistorier fra begge ender af spektret. Som jeg ser det, er det nødvendigt, at vi bliver bedre til at belyse begge sider ligeligt. For alle historierne findes – både de gode og de dårlige.

Skrivemakker: Matilde de Boer

Barndommen, som blev frataget

Mitra Skov Bjerregaard

Del 1

Jeg var kun fire år, da det første slangehug fra far ramte min kind. Giften spredte sig i min krop og lugten fra hans slag sved i mit hoved. Hans gift blev min gift og cirkulerede i mit blod. Men jeg ville ændre mig, før den ændrede mig. Jeg måtte udkæmpe min egen kamp. Blive, være en mønsterbryder. Det vidste jeg. Jeg vidste hele tiden, hvilken fare der var på lur. For din, altså fars, uforudsigelighed, blev starten på mit indre alarmberedskab, et alarmerende system jeg koordinerede for mit eget liv. Mor, hvor var du henne? Hvor var der en voksen henne? Jeg følte mig alene, fortvivlet, forvirret og bange. Men jeg var nødsaget til at indtage rollen som den voksne i familien. Mor var der ikke. Far var der ikke.

Men familien, "min familie". Vi fik Lillemy. Et lille liv kom til denne verden syv år efter mig. Hun blev født ind i kaos, i uforudsigelig. Jeg ønskede en anden verden for hende. For det fik hverken mor eller far til at stoppe, standse op, tænke over, hvad det var for et liv, de havde budt mig og nu også til

Lillemy. Det hele blev værre. En familie på fire splittet i atomer.

I det steg ansvaret hos mig, et voksende ansvar som storesøster, halvtidsmor, halvtidsskolepige, fuldtidsopmærksomhedsbeskyttende til Lillemy. Jeg kendte frygt, allermest. Så angst, næstmest. Jeg var sky som fuglenes øjne, for da du, far, hev mig op ad den orangeskærende væg, bad du mig om at stå på et ben, og afventende ventede jeg bare på, at du ville kaste mere salt i såret og gøre min krop til regnbuens farver. Så jeg lærte, prøvede at undvige, afværgede det hele ved at tage opvasken, de huslige pligter. Det blev ikke en pligt; det var en overlevelse for mig, et frirum i lejligheden. For jeg, altså lille mig, på 7, 8, 9, 10, 11, 12 år gemte mig, gjorde hvad der blev sagt, for ellers ville du, min far, eksplodere som torden, finde på hvad som helst, kaste med lyn ligesom dengang, hvor du foran min kusine gjorde mig fortræd, bare fordi vi ikke havde ryddet pænt op. Foran dig lå glimmerstøvlen på gulvet. Du løftede dig selv op ad sofaen, råbte og skreg af mig. Og... Så... Drøne-

de mor ind i det mørke rum som en anden heltinde. Far slog mit hoved ind i væggen. Jeg kiggede over mod mor, som kun beskyttede min kusine. Jeg følte mig flov, skammede mig over mig selv. Hvorfor ville du ikke beskytte mig? Hvorfor ikke os begge? Mor så på, mens far slukkede lyset i mig. Det hele sortnede.

13. april 2013 - jeg var 13 år.

Mor flygtede som en, der var vildt jagtet af en morder. Det var hun måske også? Ud ad døren fortsatte far efter mor ned af trapperne med kniven i hånden. Den skarpeste fra skuffen. Efter kort tid dukkede far op som et genfærd frem i skyggehjemmet. Hans pupiller sorte og store, stirrende på Lillemy og mig. Han stod med kniven i højre hånd. Har du virkelig tænkt dig? At gøre det? Vi dør. Vi dør. Jeg har ikke lyst til at dø. Jeg har lyst til at leve. Jeg, har, jeg, vil, lyst, lysten, livet, leve. Jeg vil leve. Far du må ikke. Jeg tog Lillemy i hånden. Vi varmede hinandens håndflader, som var det sidste gang, jeg skulle føle varme. Vi skal alle sammen alligevel dø. Det må på en eller anden måde være en smuk afslutning for en familie? Forlade denne verden sammen? Men hvor er mor? Skal hun ikke med os i graven?

Mor var her ikke, hun troppede først op senere sammen med to politibetjente. De stod i vores dør. Far havde lagt kniven i skuffen og var som forandret, da han stod over for magten som den pæne dreng i klassen. For de to mandlige betjente ville tage os til et bedre sted, et andet sted. Endelig kom muligheden for at blive reddet. Voksne, som handler, voksne, som hjælper. Vi kunne komme væk. Men mor, du kiggede over mod far. Du svigtede mig, os, alle. Mor,

hvordan kunne du bare lade som ingenting? Det var vores pligt at passe på far, sagde du. Som om der lå noget retfærdighed i det. Jeg mærkede det brænde indeni mig, håndfladerne var som en vandspreder. Sved haglede ned ad mig. Men det så betjentene ikke. Betjentene gik, og du, mor, lod to børn være alene med en psykopat. Men hvorfor skulle det så gå ud over mig og Lillemy? For hvad med din yngste datter. Lillemy. Hun blev udsat for meget mere.

Om natten lå jeg med hovedet nede i fodenden, for hvad nu hvis far kom ind til mig. Så ville han kun kunne stikke mig i fødderne? Jeg sov hele natten med åbne øjne. Jeg tænkte, grublede, hvordan skal jeg passe på Lillemy og på mig?

Far havde på den ene eller anden måde skåret min tunge væk. Sådan føltes det. Jeg kunne ikke tale, tale om hvad der foregik herhjemme i hjemmet. Det var forbudt. Jeg havde lavet en pagt. En pagt som indeholdt troskab mod min families virkelighed. For der var regler. Regler, som indebar, at man ikke måtte græde. Ikke ryste med nøglerne. Ikke synge, larme, le. Brød jeg disse regler, ville der ske dårlige ting for mig. Loyalitet til familien. Det var det vigtigste. Sådan lærte jeg det på den hårde måde.

Jeg samlede mod. For mens far stod med stopur og fortsatte sin undertrykkelse med halsbrændende løbature morgen og aften, udtænkte jeg en plan. Jeg løste ligninger, skrev stile og var helt min egen i skolen. Det var mit oprigtige hjem. Folkeskolen. Der kunne jeg skabe min flugt i trygge, rumlige rammer. For jeg havde ikke noget at sige i vores toværelseslejlighed. Jeg passede Lillemy, for mor var på arbejde, og far, ja, du

var væk som sædvanlig. Mor og far var ikke hjemme = mor og far uden børn. Så mens I udeblev fra familielivet, anrettede jeg mad til Lillemy, passede skolegang, udmagrede mig selv. Jeg sultede nærmest mig selv for at få opmærksomhed. Alligevel havde jeg altid et tæppe (for ikke at fryse), et æble (for at overleve) og en tandbørste (som et tegn på et hjem) i den sorte, store taske med mig i skolen, en form for overlevelsestaske, en livslinje. Jeg var beredt, forberedt på at tage væk, hvis jeg var så heldig at føle en hånd?

Jeg begyndte, at tage et stykke tøj med hver dag til min bedste veninde Linnea (tak for alt). Jeg var parat til at flygte hjemmefra, for det hele blev værre. Så for at overleve vandrede jeg ud i køkkenet, da de tre andre sov. Jeg fjernede rosinerne fra müsli posen og spiste kun dem - min eneste energikilde til, at jeg bag lukkede øjenlåg (i al hemmelighed) kunne skrive den stil, som fik os fjernet og anbragt. Først på krisecenter, sidenhen på børnehjem. Stilen, jeg skrev på baggrund af mit familieliv, blev underrettet af mine to skolelærerinder. Jeg mærkede fire hænder tage om mine to fra to ægte voksenhelte.

Del 2

Jeg traf en beslutning. For livet er hårdt, men jeg må være hårdere. Jeg ville på børnehjem. Jeg efterlod min søster hos mor - mit livs sværeste valg. Men jeg måtte tage et ansvar for mit eget liv. Marie og Pernille hjalp. De to lærerinder fandt et sted, som passede til min personlighed, så jeg kunne føle mig ung og levende. Jeg blev rørt. Følte mig hørt. Tak.

Jeg trådte ind på børnehjemmet som 14-årig. Datoen: 17. April 2014. En voksen person tog mig i hånden, og to børn fra hjemmet fulgte med. De viste mig stien med mulighederne, som gjorde livet nemmere for mig. Førte mig hen til Solliden, Børnehjemmet, som blev min redning. Jeg kunne se frem til velvære og bløde senge, og om morgen kunne jeg sove længe, inden jeg tog fat på nye dage. Jeg kunne endelig folde mig ud. Jeg følte omsorg, et håb, en kærlighed, en tro. Troen på det bedre fandt jeg i de andre børn på hjemmet, en tro på, at der fandtes noget bedre til mig, en familie? En dreng fra hjemmet fik en romkugle, delte den i to, og gav den anden halvdel til mig. Det var, som om at nogen havde trukket solen op. Jeg fandt min identitet. Her var jeg mig selv. Børn og unge tog løbehjulet til Netto, snoldede, og om aftenen var der hjemme-bio. Følte glæde. Følte et vi.

En dag lå jeg i sengen. Jeg kunne høre alle børnene liste ind på mit værelse. De overraskede mig med sang og tegninger, og jeg smilede stort. Jeg holdt min 15-års fødselsdag på børnehjemmet, og mine veninder Zara og Linnea kom forbi. Jeg fik min første gave. Et gavekort til Matas på 300 kroner. Jeg blev overvældet, rørt over, at der var nogle, der ville glæde mig. Morgenbordet var dækket med boller og flag, og jeg sad der i midten og følte mig som et kærlighedsbarn. For oven over min seng på værelset hang den røde tråd med livshilsner fra alle børnene fra hjemmet og personer, som jeg holdt af. Det gav mig mod. Jeg blev styrket af børnenes ord. Minutterne, timerne, dagene, ugerne, månederne, ja årene, fortsatte, og jeg følte mig som en del af noget, en del

af en familie på børnehjemmet. Det blev et hjem for mig, hvor jeg lærte at spise med kniv og gaffel, fik manerer, fik pligter, uden de var uønskede.

Alt imens graduerede jeg fra folkeskolen, var elev på handelsgymnasiet og kæmpede for min ret til, at far ikke længere skulle have lov til at se mig. Gry hjalp mig. En kvindelig advokat. Hun gav mig styrke, rakte hånden ud og kæmpede min sag. Hun blev et forbillede. Jeg ville være som dig. Kæmpe for børns rettigheder. For i starten var mine beviser "ikke gode nok", og myndighederne troede ikke på mig. Det kostede blod, sved og tårer, indtil magthaverne ville høre, hvad jeg sagde. Men måske en dag vil et barn ikke overleve, fordi myndighederne mener, at børn ikke fortæller sandheden. Jeg var heldig.

Med hænderne i hinandens overlevede Lillemy og jeg sammen. Jeg husker, at vi gyngede mod en himmel så blå i håb om et bedre sted og sang MGP-sangen 'drøm kan blive til virkelighed', som jeg stadig nynner den dag i dag. For dig og mig, vi to, vi overlevede sammen. Og måske. Måske en dag. Vil vi skabe vores egne familier i en virkelighed uden frygt og angst. Lillemy, du bliver mor. Jeg bliver moster. Jeg bliver mor. Du bliver moster. Vi vil skabe familier på tværs af stjerner i en verden, hvor kun kærlighed og ærlighed hører til.

Jeg påtog mig en rolle som en voksen for andre børn på børnehjemmet. Jeg mærkede en varme i nakken, et stykke tråd syet sammen i nakkefolden på alt mit tøj. Et grønt sammensyet bånd. Det gav mig en styrke og et håb, et overskud til at hjælpe andre børn med lektier og nætter med overnatninger

på mit værelse. Jeg læste godnathistorier for børnene. Blev en slags søster for børn og unge med livet foran sig, og de blev søsken-de til mig.

Dagene på børnehjemmet var lyse, men nætterne var lange og søvnløse. For jeg var angst for, om mine klassekammerater på gymnasiet ville opdage, at jeg boede på børnehjem. Under gymnasietiden søgte jeg boliger. For jeg ville miste min ret til at være på børnehjem en dag. Presset i gymnasiet blev øget, og jeg mærkede præstationskulturens alvor, at jeg næsten ikke kunne klare mere. Jeg havde ingen til at hjælpe. Jeg måtte selv skrive breve til kommunen for at finde den der bolig. Endte med en lejlighed i Nordvest. Fik efterværn. Anbringelse for unge personer over 18. Man bliver straffet af systemet, hvis man klarer sig godt. Hvorfor? Jeg klarede mig over alle forventninger. Jeg havde arbejde, uddannelse og et netværk af mennesker. På børnehjemmet fik jeg venner. Men ingen familie, som børn bør kende til. For mit budskab er, at du har et ansvar. Børn skal hjælpes. Børn skal lyttes til. Børn må ikke svigtes.

For i tusinder af purunge stemmer og øjne bor der et håb, hvorfra ord kastes ud i den grønne verden. De ord skal der reageres og handles på. Så lad os tænde et lys for børn og unge, så vi ser dem, som vandrer i skyggerne. Ser på alle børn i øjenhøjde, i øjenkontakt. For bag duften af nyslået græs er der børn, som føler så meget, som de ikke kan udtrykke. Børn, som leder efter så meget, de ikke kan finde. Børn, som taler med så mange, der ikke forstår dem. Jeg er ikke stolt af jer, mor og far. Jeg er stolt af mig selv.

Barndommen, som blev frataget

Skrivemakker: Frederik Scheuer

Opdraget eller opbevaret?

Nicole Patell

I min tid som anbragt på et botilbud tænkte jeg meget på, hvordan andre på min alder havde det med at flytte hjemmefra. Jeg tænkte på, at de sikkert glædede sig til, at deres forældre ikke længere skulle bestemme over, hvornår de skulle gøre rent, lave lektier eller gå i seng. Jeg ville også gerne stå på egne ben og bestemme selv. Mit problem var bare, og stadig er, at jeg brugte min ungdom på at sidde og stirre ind i en kold institutionsvæg, og nu som 21-årig ikke aner, hvordan jeg skal lære at leve et liv uden for systemet.

Min historie starter med et par indlæggelser for anoreksi i psykiatrien, og efter den sidste indlæggelse valgte jeg, at det var bedst for mig at tage imod et tilbud om et bosted, og den dag i dag er jeg heldigvis rask. Det ændrer dog ikke på, at jeg om få måneder skal flytte helt ud af systemet, og i øjeblikket er der ingen sovemedicin, der hjælper, når jeg søvnløs ligger og funderer over alle voksenlivets forpligtelser. Jeg har været opbevaret på det offentliges hylde for anbragte unge i årevis, og jeg aner ikke, hvordan man kommer ned fra den igen. Jeg ville ønske, at

de ansatte på tilbuddet havde været bedre til at lære mig, hvordan man finder ud af, hvad man skal uddanne sig til, hvordan man bliver ved med at tro på sig selv, selvom man må droppe ud af en uddannelse eller bare havde haft tid til at lytte til helt almindelige teenageproblemer. Der skal mere end mad og en seng at sove i, til at man som anbragt ung får en god start på voksenlivet. Faktisk skal der en del mere til.

Lyt mere til de indadvendte

På mit bosted blev dem, der råbte højest, eller som så mest lidende ud, ofte prioriteret først. Selv trives jeg bedst med vasket hår og rene matchende sokker, og derfor blev jeg opfattet som ressourcefuld. Jeg kan fortælle dig, at der bag min rolige facade var mindst lige så meget kaos og angst som hos dem med uglet hår og sorte rander under øjnene. På grund af manglende psykologhjælp havde jeg i starten af anbringelsen ofte brug for at tale med personalet, men de måtte typisk forlade mig midt i samtalen for

at tage sig af andres mere eksplosive og synlige kriser. Det var sjældent, at pædagogerne vendte tilbage til vores samtale, og jeg måtte i stedet glo ind i en væg og overveje, hvordan jeg skulle løse mine problemer selv. Alt er relativt på en institution – så selv på mine dårlige dage kunne det være svært at få hjælp, for der var tit nogen, der havde det endnu værre. Dog vil jeg mene, at man med personalets erfaring burde have gennemskuet min rolige facade. I virkeligheden kunne man på de fleste af os ikke se, at vi havde det dårligt. Jeg ville ønske, at personalet havde spurgt mere ind til os, og de ikke kun var der, når korthuset ramlede sammen.

Den dag i dag er jeg evigt taknemmelig for min egen stædighed. Det har krævet viljestyrke at håndtere en anbringelse, dødfarlig anoreksi og angst uden hjælp fra professionelle. I stedet for at hjælpe mig med at blive rask kunne pædagogerne i stedet finde på at komme med nedsættende bemærkninger om mængden af mad, jeg indtog, og hvordan jeg så ud.

En eftermiddag kom jeg for eksempel træt og småsulten hjem fra eksamenslæsning og satte mig ud i køkkenet for at drikke noget kaffe. Brød var min yndlingsmad i den periode og er det stadig, så da jeg fik øje på noget toastbrød i brødkassen, tændte jeg straks for brødristeren og smed fire skiver toast på. Jeg drak kaffe og ventede på brødristeren, da en af personalets ansigter dukkede op i døråbningen. Den ansatte sagde noget i stil med, at der skulle til at laves aftensmad, og jeg kiggede undrende på uret, som viste lidt over fire. Derefter blev jeg spurgt, om jeg ville have noget imod selskab, mens jeg drak kaffe, hvortil jeg sagde

nej. Da brødet var færdigt, åbnede jeg køleskabet for at komme smør og marmelade på. Personalet gik i gang med at tilberede maden, og jeg kunne mærke, at min mave nervøst trak sig sammen, fordi der flere gange var kommet uheldige kommentarer om, hvor meget mad jeg spiste. Jeg skævede også mod min hadeplakat i køkkenet, der gjorde en opmærksom på, at man skal spise sundt, ikke for meget sukker og ikke for meget kage.

Da jeg havde spist og sat mine ting i opvaskemaskinen, spurgte jeg, hvad der skulle være til aftensmad. Personalet svarede noget i retning af: *“Jeg regnede ikke med, at du skulle spise med, når nu du allerede har spist så meget mad.”* Jeg fik et kæmpe sug i maven og blev helt mundlam. Klokken var jo kun fire, da jeg spiste toastbrød. Da vi skulle spise aftensmad, tog jeg derfor en ordentlig portion lige foran vedkommende med den uheldige kommentar, og så satte jeg mig ind på mit værelse for at spise alene - uden fordomme og fordømmelse.

Du tænker måske, at det er for dårligt, at ansatte på et bosted, hvorpå der bor unge med diverse spiseforstyrrelser, kan finde på at sige til en tidligere anorektiker, at hun spiser for meget. Jeg er enig, men kan fortælle dig, at det langt fra er det eneste eksempel på, at personalet manglede faglig viden og forståelse for min baggrund.

En nat var der for eksempel en beboer, som kimedede løs på dørklokken til min etage. Hyletonen mindede mig om overfaldsalarmerne på psykiatrisk afdeling, og et angstanfald tog hurtigt hold i kroppen på mig. Da jeg panisk sms'ede til personalet, at de var nødt til at stoppe personen ved dørklokken,

blev jeg skældt ud for min aggressive tone og fik besked på at slappe af, og at de "ikke ville finde sig i, at blive truet på den måde." Ingen fulgte nogensinde op på hændelsen, og ingen spurgte ind til de timer, jeg havde brugt på at ligge søvnløs over minderne fra min indlæggelse.

Jeg vil også gerne fortælle om en ansat, der er et eksempel på, at man på et botilbud faktisk godt kan give den nødvendige omsorg og støtte. Senere i min anbringelse kom jeg nemlig tæt på én fra personalet, selvom vedkommende ingen erfaring havde med spiseforstyrrelser eller anoreksi.

Denne pædagog tog sig altid tid til at lytte til mig og gå ture - også i regn og blæst. Vi gik, selvom klokken var 22, og personalet havde møde. Vi kiggede på juletræer i december, og vi snakkede om de hæslige røde julehjerter som lyste Nyhavn op. Det var som om, at mange af de andre ansatte troede, at jeg var bange for at spise, og hvis de så, at jeg spiste noget usundt, antog de straks, at jeg få sekunder efter ville forsøge at kaste det op igen. De fattede ikke, at det ikke handlede om mad, men i deres øjne spiste jeg altid for meget eller for lidt - der var altid fordomme, og jeg følte nærmest, at jeg havde "anoreksi" stående i panden! Denne pædagog lyttede i stedet til min side af historien uden at antage, at gåturen var for at forbrænde kalorier. Han gav mig lov til at have udfordringer med min diagnose og samtidig være ung og almindelig og trænge til at gå en tur og snakke om hverdagsproblemer og julepynt.

Han var opmærksom på, at vi ikke alle sammen var udadreagerende og var god til at tjekke op på de af os, der ellers holdte

problemerne i vores egne hoveder. Når vedkommende havde vagt, blev jeg derfor altid spurgt, om jeg trængte til en gåtur. Det var guld værd at blive spurgt i stedet for at føle, at man skulle have rundsave på albuerne for at få lov at vende dagen med personalet! Selv når jeg på grund af min sociale angst måtte gå hjem fra HF i frokostpausen, havde det andet personale ikke engang tid til at snakke om hvorfor. Størstedelen af de andre beboere gik hverken i skole eller på arbejde, og derfor var mit hurtigt voksende fravær et mindre problem. Det var derfor utroligt fedt at møde en pædagog, der havde tid til andet end at følge os til behandling eller på jobcenter.

Unge anbragte har også brug for en struktureret hverdag

Det var ikke kun mangel på tid og pædagog-timer der gjorde, at jeg i dag føler mig mere opbevaret end opdraget. Særligt med uddannelse oplevede jeg, hvor svært det kan være som anbragt ung at tage en uddannelse på lige fod med andre. Min HF lykkedes mig kun, fordi jeg var overbevist om, at den var adgangsbilletten til at kunne få en videregående uddannelse og job. Uden den billet starter man altså bagerst i køen til voksenlivet!

HF var også en måde at skabe mening, struktur og formål i min hverdag. Man skulle derfor tro, at pædagogerne på bostedet ville have gjort mere ud af at hjælpe mig, når jeg trods angst og søvnproblemer var besluttet på at komme igennem en studentereksamen. Men det var der meget lidt af, for som

sagt kunne en snak om mit hurtigt voksende fravær eller de kommende eksamener hurtigt blive afsluttet af andre beboeres kriser. Lektiehjælp var der stort set ikke, og når der knap var tid til at følge os til behandling, var der slet ikke tid til at lytte på, hvordan det gik med skolen.

Et godt eksempel var dagen før min afgangseksamen. Jeg sad i kælderrummet på botilbuddet og gloede intetanende på en hvid tavle, hvor jeg havde skrevet en masse formler op. Jeg havde ingen idé om, hvordan jeg skulle nå at lære alle beviserne på under 24 timer. En stor del af dagen havde jeg brugt på at overveje, om jeg bare skulle udeblive fra eksamen, for jeg var sikker på, at jeg ville dumpe. Den dag printede jeg så mange siders noter ud, at jeg fik helt ondt af regnskoven over alle de træer, min eksamenspanik koldblodigt havde myrdet.

Imens printeren spyttede papir ud, viskede jeg beviserne på tavlen ud og forsøgte at skrive dem op igen uden at kigge på mine noter. Jeg gik i stå mange gange. Viskede beviserne ud igen. Forsøgte at skrive dem op igen. Gik i stå. Græd. Græd meget. Krøllede noterne sammen. Printede nogle nye. Gav op og gik en tur. Der var ikke nogen af personalets ansatte, som lod til at have hverken viden til at hjælpe mig med matematikken eller tid til at hjælpe mig med at finde lektiehjælp et andet sted.

Da jeg sent om aftenen opgivende lå og hørte sørgeligt tørvetrillermusik, googledede jeg i afmagt "gennemgang af matematikpensum," for jeg havde trods alt besluttet at møde op til eksamen dagen efter. Jeg blev ufatteligt lettet, da jeg endelig fandt DTU's YouTube-kanal og brugte næsten halvanden

time sent om natten på at se matematikvideoer. Det lykkedes at finde den forklaring, som jeg havde ledt efter hele eksamensperioden, og jeg bestod med røven i vandskorpen.

Jeg undrer mig i dag over, at kommunen og botilbuddet ikke hjalp os mere med uddannelse eller andre former for beskæftigelse. Selvfølgelig blev der udarbejdet handleplaner, men der skal mere end et papir med målsætninger på til at motivere en til at gå i skole. Jeg har selv måtte droppe ud af to videregående uddannelser, og jeg kan afsløre, at det er en forfærdelig følelse af at være utilstrækkelig og at miste årsagen til at stå op og tage tøj på om morgenen. Den følelse vejer tungere end nogen handleplan og er endnu et eksempel på, hvorfor det ikke kun er store udbrud og kriser, men også i det daglige, at man skal støtte unge anbragte som os for, at vi kan klare vores uddannelser. Måske det også havde været en hjælp, hvis man havde haft overskud til at lade os afprøve praktikforløb eller opfordret os til at prøve noget nyt, så jeg var landet på den rigtige uddannelse i første omgang. Bedst af alt havde det måske været, hvis pædagogerne havde kunnet hjælpe lidt til, når det skriftlige fravær blev for højt, eller lyttet på mig, når det sociale eller eksamenerne blev uoverskuelige at strukturere på egen hånd. Måske jeg så havde haft tiltro til, at jeg godt kunne komme igennem de hårde dage på studie og ikke var droppet ud, og måske jeg så var sluppet for den grimme følelse af at være utilstrækkelig de gange, jeg måtte opgive min uddannelsesplan.

Bambi på glat is

Når jeg nu går og overvejer, hvordan jeg skal få mig bugseret ned af systemhylden og ind i voksenlivet, tænker jeg meget på, hvordan man kunne tilbyde en anbringelse til en teenager med mine udfordringer og så overlade mig så meget til at klare mig selv. Om det er mangel på hænder, for få penge eller for dårligt uddannet personale - det ved jeg ikke. Det er nok en blanding af det hele.

Skrivemakker: Sofie Andersen

Mit botilbud påpeger selv, at de ikke er et behandlingssted - det står klart, men det kan ikke passe, at man ikke kan forvente mere end mad og en seng, når et botilbud skal erstatte den opdragelse, man ellers kommer fra. Jeg havde nok heller ikke valgt det sted, hvis jeg vidste, hvor meget fordomme om spiseforstyrrelser fyldte derinde, og hvor længe de varede ved (og egentlig stadig gør), selvom jeg den dag i dag er rask. Jeg skal nu beslutte, hvilken uddannelse jeg vil gå i gang med, og hvor jeg skal bo. Jeg ville ønske, at jeg tidligere havde fået hjælp til at dyrke faglige interesser, og de ansatte havde haft mere tid til at lytte og give mig tiltro til, at jeg godt kan lykkes med mine fremtidsdrømme. Job og uddannelse er svære og store valg for alle, men det er endnu sværere, når ens lektiehjælpere har været YouTube og Google. Livet på egne ben virker overvældende, og både min hverdag og fremtid føles som en båd, der er lige ved at tippe og synke, og alt for tit står jeg med håret i postkassen uden at vide, hvordan jeg skal håndtere dårlige dag. Man er ikke anbragt for sjov; man er anbragt, fordi bostedet typisk, på sigt, er bedre for én end de rammer, man kommer fra. Men jeg håber alligevel, at andre anbragte unge vil blive mødt af færre fordomme og mere forståelse.

Caféen

Marek Azoulay

Vi sidder på én af vores favoritcaféer på Østerbro, min søster, min mor og jeg. Byen ulmer af mennesker, som nyder den sidste aftensol. Omkring os sidder Københavns smarte unge, der snakker om kærester og den fede fest, de var til i sidste weekend. De drikker kaffe latte og diskuterer, om de hellere skulle have valgt en tude-cortado med ekstra mælk, mens de stirrer på os. Det er som om, at vi ikke passer ind, selvom vi har været her tusinde gange før. Min søster holder sin telefon op til øret. Hun prøver at få fat i far, som ikke tager telefonen. I stedet har hun modtaget en telefonbesked. Det er far, der har ringet; politiet har anholdt ham.

Jeg har ikke nemt ved at huske episoderne fra min barndom. Caféen på Østerbro står dog soleklar i min hukommelse. To dage inden var alt, som det plejede. Min mor sad i stuen og læste dagens nyheder i Politiken; min søster og jeg lå på hvert vores værelse og opførte os som typiske teenagere. Selvom der ikke var noget unormalt over dagen, så vidste jeg, at noget var galt. De sidste man-

ge måneder havde været svære for mine forældre, som havde skændtes mere end normalt. Min far kunne godt blive lidt voldsom, når han blev træt af min mors skældud. Han plejede dog at falde ned, når han satte sig for sig selv i køkkenet og hørte Eldorado. Her havde han helle. Her kunne han slippe væk fra min mors brok, ryge sine cigaretter i fred og drikke sig til ro. Han drak nok lidt for meget og lidt for tit.

Far kom hjem fra arbejde og kaldte os ind i stuen fra vores teenageværelser. Udenpå virkede han rolig, men bag facaden må der have været kaotisk. Han fortalte, at vi var blevet smidt ud af lejligheden, fordi han ikke kunne betale, hvad han skyldte i husleje. Tiden gik pludseligt meget langsomt, og stilheden tog over. Med to dages varsel skulle vi være ude af lejligheden, så fogedretten kunne inspicere den og pakke resten af vores ting. Vores familie var på et splitsekund blevet smidt på gaden.

Far sagde, at vi kun måtte pakke det vigtigste. To dage til at pakke et liv. Hvad tager

du med? Går du praktisk til værks og pakker lidt underbukser, din computer og de vigtigste skolebøger, eller går du mere følelsesmæssigt til værks og pakker dit yndlingslegetøj og din seje schweizerkniv? Jeg var 11 år gammel og havde knap nok lært at binde mine snørebånd. Nu skulle jeg pludselig vurdere, hvilke ting der var de vigtigste i mit liv. Mest af alt var jeg nok bare overrumplet af forvirring. Jeg endte med at pakke en modellflyver, noget tøj og min computer. Hvorfor lige præcis den modellflyver var så fandens vigtig, ved jeg ikke. Følelsen af at skulle vælge og vrage, og kun tage det med jeg kunne klemme ned i en alt for lille rygsæk er en af de sværeste beslutninger, jeg nogensinde har truffet.

Sådan startede et nyt kapitel i min barndom som nomade. Med min barndom i en rygsæk, min mor i hånden og min søster på slæb gik vi mod caféen på Østerbro, kun et stenkast fra den lejlighed, der nu ikke længere var vores. Jeg ved ikke, om du kan forestille dig ikke at have et sted at bo, men som et 11-årigt barn, der har brug for stabilitet og tryghed, er det forfærdeligt at forestille sig en fremtid som hjemløs. Det var mærkeligt at sidde på den café. Alle andre havde jo bare en helt almindelig dag; de smilede og var glade. Og her sadder vi så midt på Østerbro og skal finde ud af, hvor vi skal bo.

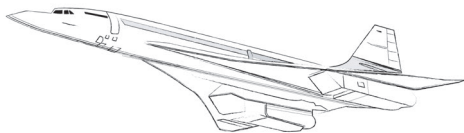
Det var her, mit billede af vores familie krakelerede. Det gik op for mig, at mine forældre ikke havde styr på noget som helst.

Min far var blevet tilbage i lejligheden. Han skulle lige ordne nogle ting, sagde han. Min mor var ikke til meget hjælp – hun var mindst ligeså overrumplet over situationen, som min søster og jeg var. Generelt havde hun ikke det store overblik, for hun lider af sklerose. Sygdommen påvirker hendes hukommelse, hendes overskud og hendes temperament. Hun havde derfor svært ved at holde sammen på sit og vores liv.

Selvom jeg var vant til, at jeg selv skulle løse mine egne problemer, havde jeg ikke forestillet mig, at det var mig, der skulle sørge for, at vi havde et sted at bo. Vi havde ikke venner eller familie, som vi kunne være hos. Min mor er fra Marokko, men er vokset op i Frankrig, og min fars familie bor på Fyn. Det bedste forslag, jeg kunne komme på, var derfor at tage på hotel. Jeg kom i tanke om et hotel i Ryesgade, som jeg var gået forbi et par gange.

Hotelværelset lugtede, og var mørkt og støvet. Den normale spænding ved hoteller var væk, for vi var ikke turister på eventyr i en ny by. Det var her vi boede nu; vi var flyttet ind i vores nye hjem. Ordet hjem var ikke længere forbundet med familiehygge og tryghed. Nu var det det blot jagten på et sted at sove. Og jeg havde svært ved rigtigt at forstå, at et hotelværelse på Ryesgade kunne være vores hjem. Mine ting var her jo ikke, og jeg havde ikke mine skolebøger med. Jeg havde kun en modellflyver, min computer og rene underbukser til et par dage.

Hotelværelset i Ryesgade står for mig

som et symbol på den dag, hvor jeg stoppede med at være barn. Selvom problemerne i virkeligheden startede lang tid før, vi blev smidt ud af lejligheden, føltes det alligevel som slutningen på vores familie, min barndom, og som starten på en ukendt og utryg fremtid, jeg havde svært ved at forholde mig til.

Min mor og far har altid skændtes meget. Det er nok ikke så unormalt, at de voksne skændes, men det virkede alligevel til, at mine forældres skænderier var lidt voldsommere end de flestes. De andre børn

i min klasse var jo også nogle gange sure eller kedede af det, fordi deres forældre skændtes. Men ingen af deres forældres skænderier sluttede med, at deres far eller mor altid gik hver til sit. Min far drak og hørte musik i køkkenet, og min mor satte sig i stuen og så TV. Nogle gange hørte min far endda så høj musik, at hele ejendommen vågnede. Engang var det så højt, at en af naboerne ringede til politiet og klagede. Da politiet bankede på og trådte ind ad døren, lå min søster og jeg tæt sammen i sengen. Vi var bange og prøvede at gemme os væk. Andre gange var skænderierne så voldsomme, at det var os, som blev nødt til at stoppe dem, inden det gik galt. Det var heldigvis kun sjældent.

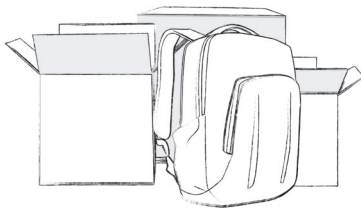
Klager til politiet, opmærksomme pædagoger og en lærer, som jeg betroede mig til, gjorde, at kommunen fik snerten af vores familieproblemer. De prøvede med familiesammenføringer, men min far dukke-

de aldrig op. De prøvede med en voksen kontaktperson, men jeg havde det stadigvæk dårligt. De prøvede mange ting, men intet hjalp. Jeg har efterfølgende fået aktindsigt i kommunens sagsdokumenter: 207 siders journal og 403 siders bilag, som side efter side beskriver min familie og mig ned i mindste detalje. Som en socialrealistisk roman skrevet i fagtermer og bureaukratiske kommunale vurderinger kan jeg nu læse om de situationer, jeg sidenhen har glemt eller fortrængt. Det er en underlig oplevelse

sådan at kunne sætte sit liv i ringbind med farvekodede faneblade.

Men det er vigtigt at forstå, at mine forældre hverken er onde eller grusomme. De kunne også være utrolig energiske, glade og sjove. De havde

bare svært ved at få det hele til at hænge sammen. I starten af måneden var vi altid på fine restauranter, hvor vi spiste lækker mad og hyggede os. Men resten af måneden levede vi af fiskepinde på frys, og der var endeløse skænderier i stuen. Nogle gange blev jeg hentet til tiden, og andre gange måtte pædagogerne ringe efter min mor, fordi hun havde glemt, hvornår fritidshjemmet lukkede. Men når hun kom, gik vi altid ned og fik is. Vi tog det sure med det søde.

Episoden på caféen blev enden på en

familie. Efter vi var blevet smidt ud, fortalte min far, at han ville skilles fra min mor. Det var bestemt ikke noget, som min mor var enig i, hvilket blot førte til endnu flere skænderier. Jeg ville så gerne løse deres problemer og få dem til at enes og stoppe med at skændes. Jeg gjorde, hvad jeg kunne, men det lykkedes ikke. Til sidst kunne de ikke holde ud at være i samme rum.

Selvom skænderierne stoppede, fordi min mor og far ikke længere boede sammen, så var det ikke en løsning, men blot starten på en masse nye problemer.

Det var som at styrte i grøften kun for at kunne kravle op af en ny. I de næste mange måneder efter café-episoden flyttede vi nærmest rundt fra dag til dag, indtil vi fandt et sommerhus godt 100 km. fra København. Her kunne vi være i nogle måneder, indtil kommunen havde fundet en lejlighed til min mor, søster og mig. Min mor havde forældremyndigheden, så vi kunne intet andet gøre end blot at vente i uro.

Hun blev tilbudt en lejlighed, som kommunen havde fundet til hende på ydre Østerbro. Den var helt ubeboelig, fordi der var opmagasineret 360 flyttekasser fra vores tidligere hjem. Hverken min søster, min mor eller jegr kunne overskue rodet. Derfor flyttede min søster og jeg ind hos min far i stedet. Men da han mistede sit job, mistede han også sin lejlighed, fordi han ikke kunne betale huslejen. Jeg flyttede derfor hjem til min mor på Østerbro igen. Min søster flyt-

tede hjem til sin kæreste, og min far flyttede hjem til sin søster på Fyn. Vores familie var nu fuldstændigt splittet.

Der gik et år i den ubeboelige lejlighed på ydre Østerbro. Dag for dag prøvede vi at gøre den mere beboelig, men det var svært med alt rodet, bjerget af flyttekasser og en syg mor. Det var her min angst og selvskade startede. En psykiater fra kommunen ville indlægge mig på børnepsykiatrisk

afdeling for at kunne vurdere, om angsten skyldtes situationen i hjemmet. Det sagde vi nej til. Men kommunen kunne ikke længere se bort fra problemerne i familien, og min selvskade som blev værre. Derfor blev jeg sendt i plejefamilie, som jeg endte med at bo hos i tre år. En plejefamilie som gav omsorg, tryghed og stabilitet; en plejefamilie, som gav mig struktur over hverdagen, som jeg aldrig havde oplevet før. En struktur, som jeg ville ønske, at jeg havde fået før. Men det var også svært at bo i plejefamilie og samtidig besøge min mor og far. Jeg følte, at jeg ikke havde et hjem, selvom jeg havde tre steder, jeg kunne overnatte.

Måske det kunne have hjulpet mig, hvis jeg fik hjælp tidligere. Måske skulle jeg have flyttet tidligere, eller måske skulle mine forældre få mere hjælp. Mine problemer får nok aldrig en løsning. Men måske det havde været bedre, hvis min mor havde fået hjælp tidligere, eller hvis min far havde stoppet med at drikke. Jeg ville bare ønske, at jeg havde haft nogle at snakke med og ikke var alene med mine bekymringer dengang.

Intet barn skal gå alene med sine bekymringer. Jeg håber for de mange børn, der har det meget værre, end jeg har det, at de kan få nogle at snakke med. Hvad sker der, hvis de ikke får hjælp i deres turbulente hjem?

Skrivemakker: Mads Malik Knudsen

Undskyld. Du må ikke være ked af
det. Undskyld jeg har skuffet dig, og
undskyld besværet. Sov godt. ♥

Et mælkebøttebarn

Sophie Jensen

Jeg ligger i den øverste køje på værelset på efterskolen. Oven på klædeskabet for enden af sengen står et smykkeskrin af brunt træ. I det har jeg over de seneste uger samlet alle de piller, jeg kunne få fat i. I dag skal de bruges.

Jeg er ikke bange. Jeg er ikke ked af det. Bare tom indeni. Jeg bebrejder ikke nogen for min situation. Nu vil jeg bare ikke mere. De tror alle sammen, at jeg er en solstrålehistorie. Det er jeg måske også.

Jeg er et mælkebøttebarn; et stykke ukrudt, man helst havde været foruden, der alligevel har formået at kæmpe sig vej op gennem den hårde asfalt for at vise sin prægtige farve til hele verden. Jeg er pragteksemparet på en vellykket anbringelse. Min socialrådgiver vil have mig til at holde foredrag og fortælle om min vej op gennem asfalten. Derfor kan jeg ikke fortælle nogen, at min indre mælkebøtte er visnet, og verden er faldet sammen ned over den.

•

For at forstå, hvordan jeg fik titlen mælkebøttebarnet, må man først forstå frøet, der blev plantet i jorden, da jeg blev født.

Jeg var altid et stykke ukrudt. Et problem-barn. Begge mine forældre havde erklæret en større kærlighed til alkohol og stoffer end til sine børn. Det var måske deres psykiske lidelser, der snakkede til deres hjerter.

Første gang, jeg oplevede at være et stykke ukrudt, var få uger efter min fødsel, hvor jeg blev efterladt i armene på min 10-årige søster, der sad grædende på badeværelset. Mor skulle bruge hele weekenden på sin kærlighed.

Dårlige jordbundsforhold og voldsomt vind og vejr havde i en alder af fire år påvirket mit nervesystem og mine rødder i en sådan grad, at jeg kastede op i tide og utide. På legepladsen i børnehaven befandt jeg mig ofte under rutsjebane-tårnet. I skjul for pædagogerne kunne jeg begrave mit opkast i sandkassen. Når jeg ikke kunne gemme mig, slugte jeg det igen.

Det var ikke hver dag, jeg fik mad, og de dage jeg gjorde, var det oftest mig selv, der stod for det. Jeg kunne lave røræg og havregryn. Når der altså var noget i køleskabet. Derfor måtte jeg ofte tigge mad hos naboerne. Da det ikke gik længere, måtte jeg stjæle pantflasker fra byens barer og diskoteker for selv at kunne købe noget at spise.

Min mor fik ofte nye kærester. De holdt aldrig længe, og det var altid mig, der fik skylden. Det var måske også 'berettiget' den ene gang, hvor jeg blev seksuelt misbrugt, og kæresten skred, fordi jeg gjorde modstand, da han forsøgte igen.

Midt om natten blev jeg hevet ud af sengen, når min mors kærester havde besluttet sig for at gå deres vej. Jeg blev tæsket og smidt på gaden. Overladt til mig selv. Jeg fandt ro for natten i cykelskure og i ulåste kælderrum.

Da jeg nåede tiårsalderen, fik jeg venner. De var godt nok noget ældre end mig. Nogle var voksne, men vi var fælles om at være ukrudt. Og vi fejrede fællesskabet ved at ryge, drikke og slå med dem, der kom i vejen for os.

Jeg var altid et problembarn, for jeg havde aldrig fået andet at vide. Først da jeg var fyldt 11, kom jeg i plejefamilie og begyndte ordentligt i skole.

Men i mine klassekammeraters og deres forældres øjne var jeg et problembarn og et stykke ukrudt, fordi jeg boede i plejefamilie.

•

Titlen som problembarn og ukrudt havde slået rødder i mit inderste. Jeg var overbevist om, at det var en nødvendighed, for uden det var jeg intet.

En dag i skolen havde vi en vikar. Jeg gjorde, som jeg plejede. Jeg fortalte vikaren, at jeg gik oppe i AKT og var der i undervisningen. AKT var en afdeling for problem-børnene, ukrudtet. Lokaler med specialpædagoger, der skulle holde øje med os. Vikaren spurgte, hvorfor jeg dog skulle derop, og ganske surt vrængede jeg tilbage, at det var fordi, jeg boede i plejefamilie. Han kiggede undrende på mig. "Og hvad så?" spurgte han. "Det er der da mange, der gør. Det gør dig ikke anderledes."

SMASK! I det øjeblik åbnede mit verdensbillede sig for mig, og jeg indså, at jeg ikke behøvede at være et problembarn, blot fordi det var det, jeg havde fået fortalt. Jeg kunne være alt andet, hvis bare jeg turde give slip på det, jeg kendte, og kaste mig ud på ukendt farvand.

•

De fleste tænker, at det da måtte være helt fantastisk at flytte i plejefamilie og væk fra alt det, jeg havde levet i. Men det var det ikke for mig. Det var helt forfærdeligt.

Overgangen fra min ustrukturerede og kaotiske hverdag hos min mor til min sikre og strukturerede hverdag hos min plejefamilie var svær. Jeg var vred og frustreret.

Det, der før var trygt og velkendt for mig, blev pludseligt revet væk under mig. Jeg skulle indfinde mig med, at alt det, jeg troede var helt normalt, slet ikke var det. Mit verdensbillede blev revet i tusinde stykker, og stumperne skulle atter sættes sammen igen.

Jeg var blevet frataget min rettighed til at sikre mig, at min mor var i live, for jeg kunne ikke længere gå ud i natten og lede efter hende, når hun var væk. Det plejede jeg at gøre. Men det var pludselig ikke et ansvar, jeg skulle stå med, mente min plejemor. Det gjorde mig bange og utryg. Dog var det vigtigt for min plejemor, at jeg kunne opretholde en tæt tilknytning til min mor og resten af min biologiske familie.

Jeg gjorde alt, jeg kunne for at være til nok besvær, så de måske ville opgive mig og sende mig hjem til min mor igen. Lige lidt hjalp det, for jeg fik aldrig den reaktion, jeg håbede på. Når jeg gav udtryk for min vrede og frustration, blev jeg mødt af ro og tålmodighed. Når jeg råbte og skreg, blev jeg mødt med fuldstændig stilhed. Ligegyldigt hvor meget jeg havde jokket i spinaten, blev jeg altid mødt med åbne arme og en snak om, hvordan jeg kunne håndtere mine følelser på en bedre måde. Jeg forstod det ikke. Og jeg blev usikker. For jeg havde aldrig set det reaktionsmønster før. Det endte med at overbevise mig om, at der også var plads til mig og alt det, jeg kom med. Det blev min redning.

Efterhånden som jeg indfandt mig med min situation og brugte utallige timer på at sætte ord på og forstå mine følelser og tanker i stabile og trygge rammer, blomstrede jeg.

"Sophies plejemor fortæller, at det går rigtig godt. Hun får meget ros i skolen og er passioneret i sin fritidssport med hestene. Da jeg møder hende, er det en helt anden Sophie end for seks måneder siden. Hun er en velformuleret og meget reflekterende pige med glød i kinderne og et glimt i øjet." (Uddrag fra statusmøde med socialrådgiver, Sophie 13 år)

Jeg havde stadig konflikter i mit liv og specielt i skolen, men jeg lærte at sige fra uden at bruge al min lungekapacitet og fysiske styrke.

Alle omkring mig var lettede. Der var ikke længere noget at bekymre sig om. Jeg var jo blomstret så fint. Jeg selv var også overbevist om, at livet kun kunne blive godt fra nu af, og jeg glædede mig til at opleve alle verdens smukke farver. Min plejemor var som den eneste tilbageholdende med at ånde lettet op. Hun vidste godt, at der gemte sig flere skygger indeni mig, end dem jeg hidtil havde bekæmpet, og at de ville komme op til overfladen før eller siden.

Jeg var blevet 15 år og skulle starte på efterskole. Det skulle blive en ny tilværelse, hvor mennesker kun skulle kende mig for mine nye forbedrede sider.

Også det kom jeg i mål med. Jeg kunne altid være sikker på at blive opsøgt af venner og bejlere, så snart undervisningen var forbi. Jeg følte mig uovervindelig og kunne ikke forholde mig til, at min plejemor ikke troede på, at alle dårlige dage var talte.

•

Jeg havde det rigtig godt, indtil jeg en dag ikke havde det så godt længere. Jeg vidste ikke hvorfor. Set i bakspejlet var det en farlig cocktail af mange ting. Jeg havde været omgivet af mennesker konstant, så jeg havde ikke taget tid til at mærke mig selv.

Mit nervesystem var i alarmberedskab, for det eneste, der kunne sikre min overlevelse, var, at jeg performede godt i alle henseender. Så jeg ikke igen blev et problembarn. Et stykke ukrudt.

Så kom klagerne. Mine tre roomies synes ikke længere, at jeg var rar at bo med. De kunne ikke sove, fordi jeg var begyndt at skrige og græde i søvne. Og værst var det for hende, der lå i køjen under mig. Hun var hver nat udsat for et jordskælv med oprindelse i mine ryster.

Med klagerne begyndte snakken. Alle vidste nu, at noget var galt. Ikke hvad, men noget. De stoppede med at opsøge mig, samtidig med jeg også selv trak mig. Jeg var så udmattet, at jeg ikke kunne rumme andre mennesker.

Jeg var jo solstrålehistorien og mælkebøttebarnet. Og netop fordi jeg var det, kunne jeg ikke skuffe nogen ved at fortælle, at jeg måske ikke helt var det alligevel.

Jeg kunne ikke håndtere at skulle igenem den samme kamp en gang til, nu hvor jeg havde smagt lykken.

•

Jeg havde fejlet. Og for det skulle jeg straffes. Jeg skilte mine skrabere ad og lod bla-

dene danne kløfter i mit kød. Her havde jeg kontrol, og jeg kunne mærke noget. Jeg troede, at det, jeg kunne mærke, var det, jeg fortjente.

I de følgende uger lagde jeg en plan. Jeg samlede alle de piller, jeg kunne få fat i. Smertestillende. Gigtmedicin. Morfinpiller. Blodtrykspiller. Piller jeg ikke anede, hvad var. Og da jeg havde nok, et helt smykkeskrin fuld, var jeg endelig klar.

•

Klokken var halv fire om eftermiddagen. Jeg havde netop slugt den sidste pille og skyllet den ned med vandet fra min drikkedunk. Jeg trak dynen over mig, og mit hoved ramte puden. Lige her i overkøjen var det sted, jeg havde søgt tilflugt de sidste mange måneder. Jeg var lettet, trak vejret roligt og lagde mig til at sove. Jeg håbede, at det skulle blive min sidste gang.

•

Jeg slog øjnene op. Der blev rusket i mig.

"Sophie! Vi skal være til morgenmad om fem minutter."

Det var min roomie, der havde vækket mig. Jeg havde sovet hele natten.

Jeg var vred, ked af det og skuffet. Hvor uduelig var jeg lige? Ikke engang det kunne jeg finde ud af at gennemføre.

Jeg var vågen. Desværre. Jeg kastede op, og toilettet antog nye silhuetter for mine øjne. Da jeg lænede mig op ad væggen for at samle mig, ramte jeg ikke væggen, men gul-

vet. Resten af dagen brugte jeg på sygeværelset. Der var stadig ikke nogen, der vidste, hvorfor jeg var syg.

De efterfølgende dage overlevede jeg på efterskolen. Da weekenden kom, tøvede jeg ikke et sekund med at tage hjem.

Jeg vidste godt, at når weekenden var slut, skulle jeg tilbage på efterskolen. Jeg var forberedt på det, men da dagen kom, og vi var kørt afsted, kunne jeg ikke længere bide smerten i mig.

Jeg mærkede en varme bruse op i min krop, samtidig med at jeg frøs så meget, at jeg rystede. Jeg hyperventilerede og prøvede i smug at tørre tårerne væk fra mine kinder. Men jeg var ikke i stand til at opretholde den facade, jeg i så lang tid havde sat op.

Da min plejemor spurgte, hvad der var galt, kunne jeg kun sige:

“Jeg vil ikke derned. Jeg vil ikke derned igen. Må jeg ikke nok komme hjem?”

De sværeste ord i mit liv vil altid være: Jeg har brug for hjælp.

Min plejemor forstod intet. Jeg havde jo givet udtryk for, at jeg var glad og velfungerende. Jeg var jo ikke længere et problem-barn.

Da jeg endelig indviede min plejemor i pille-episoden, var det mere, fordi jeg nikkede ja til hendes gætterier end, fordi jeg egentlig fortalte det. Så vendte hun bilen og kørte tilbage ad den vej, vi var kommet. Jeg kunne mærke en stor vægt frafalde mit bryst.

Den nat blev jeg indlagt på hospitalet til observation. Jeg fik taget utallige blodprøver.

Mine organer var ikke ved at stå af. Om natten skrev jeg en SMS til min plejemor.

Undskyld. Du må ikke være ked af det. Undskyld jeg har skuffet dig, og undskyld besværet. Sov godt. ❤️

Efter min indlæggelse blev jeg knyttet til psykiatrien, og med massiv støtte både derfra og hjemmefra færdiggjorde jeg mit efterskoleophold på trods af et brændende ønske om at få fred til at være derhjemme.

Jeg fik en forståelse for, at jeg gennem min opvækst har påtaget mig utallige traumer på mit nervesystem, som jeg altid må leve med. De kan ikke heles.

Jeg vil altid reagere instinktivt på uforklarlige ting. En lugt, en lyd eller en smag. Et kropssprog, en påklædning eller en bestemt situation kan igangsætte en reaktion, der minder om et alvorligt angstanfald. Jeg vil altid være sårbar over for stress, og mit bedste værktøj er at huske at tage tid til at mærke mig selv.

Selvom det var en tid, jeg ikke vil ønske for min værste fjende, er jeg taknemmelig for, at jeg på en eller anden måde var blevet forberedt af min plejemor på, at jeg ville opleve disse efterskælv. For ellers er jeg ikke sikker på, at jeg havde turdet fortælle, at jeg ikke længere var en verdensmand.

•

I dag har jeg lært at placere og håndtere mine traumer på en måde, der ikke hæmmer mig i hverdagen. Men jeg har endnu ikke formået at håndtere følelsen af at være

et problem. En byrde og til besvær. Det er som indgraveret i mit DNA, at jeg er et problem. Jeg vil altid være et stykke ukrudt.

Hvis jeg skulle give en læresætning til både plejefamilier, plejebørn, socialrådgivere og almindelige mennesker, der på en eller anden måde interagerer med små mennesker, der i en alt for tidlig alder har mærket meget ondskab, må det være, at alle må forstå, at det aldrig kan være barnets fejl, at det har brug for hjælp. At intet barn skal bære ansvaret for sine forældres fejltagelser. At intet barn igen skal kaldes problembarn.

Skrivemakker: Julie Toft-Nielsen

Et mælkebøttebarn

Voksen før tid

Efterord af Geeti Amiri, lærerstuderende, debattør & forfatter

To ord af tre bogstaver. Mor og far. Det er de første mennesker i et barns liv. Det er mor og fars hænder, et barn lærer følelsen af, før det lærer at gå sine første skridt. Mor og far er de mennesker, hvorfra et barns verden går. Men hvad sker der, når ens verden går i stykker, fordi mor og far ikke kan passe på en, som ethvert barn har krav på?

Jeg var 17 år, da jeg med to sorte sække mødte op hos min sagsbehandler. I tre år havde jeg skjult mine blå mærker, fordi jeg elskede min mor, barndommens gade og min verden på Amager. I lokalet ved siden af sad min mor og fik at vide, at jeg ville blive fjernet hjemmefra. Fordi hun ikke kunne passe på mig. Jeg følte mig som en forræder, at jeg svigtede min mor. Det tog mig mange år at tilgive mig selv, for jeg var blevet voksen før tid, så jeg troede, at jeg skulle passe på hende. I de to sorte sække havde jeg et fotografialbum med børne- og familiebilleder, som jeg klyngede mig til. Det var brudstykker af min familie, mit ophav, min fortid, men da mor fik at vide, at jeg ville blive fjernet fra hende, gik min verden i stykker.

At være et anbragt barn er smertefuldt. Barnet er ingens barn og mangler ord til at beskrive sorgen. Til trods for kompetente fagfolk og kærlige plejeforældre eksisterer der et stort afsavn til at kalde et sted for sit barndomshjem, som føles kærligt og stabilt. Fraværet af den følelse - at have et barndomshjem - sætter sine spor i en. Man betvivler ofte, hvorvidt man nogensinde kan skabe det hjem selv. Jeg tvivler stadig på det i dag, når angsten rammer mig. Når jeg læser historierne her, er det en slags trøst at indse, at jeg ikke er den eneste.

Det er de små ting, der minder en om, at man er en ø, uden familie. Det er når vennerne har mor og far til at tale om livet. Til at hjælpe dem med at samle IKEA-møblerne. Eller under højtiderne, som fejres alene. Et anbragt barn føler sig som en øde ø, men intet menneske er skabt til at være en ø. Det er derfor vigtigt, at samfundet hører anbragte børn og unges stemmer, så vi kan bryde hjemløsheden og sorgens tabu.

I Danmark tror vi på, at alle er lige. Men anbragte børn starter tilværelsen med en tungere rygsæk, som forsinker dem i alle henseender af livet, som er nødvendige for at have et godt liv. Det paradoksale er, at anbragte børn og unge skal løbe dobbelt så stærkt, selv om de starter voksenlivet mærket af utrygheden. Derfor skal vi erkende, at Danmark er et fantastisk land, men at danske børn og unge kommer i mange modeller. Anbragte børn og unge kræver et stærkere sammenhold, et robust system og en stærk folkeskole, der kan omfavne børn og unge, som ikke lærer hjemmefra, at de er kloge, sjove og fortjener alverdens glæde. Vores uddannelsessystem skal kunne rumme børn, der lærer baglæns.

Det er vigtigt, at vi hører anbragte børn og unges beretninger. De er overleverede af omsorgssvigt og systemfejl. De vidner om et samfund, der er opdelt. Det er anbragtes historier, som vil skabe et bedre Danmark. Et mere sammenhængende land.

Anbragte børn og unge er karakterstærke individer, der på trods spirer som mælkebøtter. Men vi skal blive bedre til at tage vare på systemets børn. For det hænder alt for ofte, at et barn - eller en ung - bliver anbragt uden de nødvendige forudsætninger for at kunne klare sig. De kastes ud i livet uden at kunne hverdagens bomuld.

Den politiske debat synes til tider at være farvet af mennesker med de bedste intentioner, der ikke forstår sig på den smerte, der følger af at være barn af svigtende forældre. De Anbragtes historier er en palet af nuancer, som politikere og beslutningstagere skal tage ved lære af. Et anbragt barn eller ungs

sorg må aldrig blive en andens fremtid. Men det kræver, at vores politikere vender blikket indad og erkender egne blinde vinkler. For virkeligheden er kompleks: Vi skal give plads til anbragte børn og unges vidnesbyrd, så løsningerne aldrig bliver sorte og hvide, men gråmelerede.

Vi er gode til at fordømme forældre, men når et barn eller en ung anbringes, handler det også om et system, der for længe har kigget den anden vej. Det handler også om forældre, der har haft brug for hjælp, men er blevet glemt. Når et barn eller en ung anbringes, har vi alle svigtet en udsat familie, som havde brug for samfundssind.

Jeg er taknemmelig for at få lov at være en stemme for anbragte børn og unge, men jeg er langt fra den eneste. Mit håb for fremtiden er, at vi, de anbragte, råber så stærkt i fællesskab, at intet barn eller ung i Danmark bliver overhørt, når det skrider efter hjælp.

Taksigelser

De Anbragte er blevet til med en god portion hjælpende hænder fra gode venner og solid sparring fra kloge hoveder. Bogen var ikke blevet til virkelighed uden jeres hjælp.

Den største og varmeste tak skal lyde til bogens forfattere. Det er modigt at turde dykke ned i sin historie og dele den med omverdenen. Jeres historie er afgørende for, at vi kan skabe en tryk opvækst for børn og unge i Danmark, der anbringes.

En lige så stor tak skal lyde til alle de skrivemakkere, der har været lyttende samtalepartnere, dedikerede skribenter og konstruktive redaktører igennem processen. Jeres engagerede samarbejde med bogens forfattere og konstruktive feedback til os på redaktionen har været uvurderlig i tilblivelsen af *De Anbragte* og i at sikre endnu bedre forløb for forfattere og skrivemakkere på fremtidige bøger i *De-serien*.

Tak til *De Anbragtes* Vilkår, som har været en uvurderlig samarbejdspartner i rekrutteringen af frivillige og i udbredelsen af bogen. Tak til Vibeke Borberg for at kaste dit skarpe jurablik på bogens fortællinger og til Landsforeningen mod Spiseforstyrrelser og Selvskade for jeres gode råd til redaktionen.

En særlig tak til David Adrian Pedersen og Geeti Amiri for jeres rammesættende ord. Jeres personlige erfaringer og professionelle ekspertise er afgørende for kvalificeringen af politiske aftaler og den offentlige samtale om anbringelser.

Endelig en stor tak til Lauritzen Fonden for at tro på projektet og anerkende, hvor vigtigt det er, at *alle* unge uanset baggrund kan komme til orde.

På vegne af redaktionen,

Markus Kleinbeck
Ungdomsbureauet

I *De Anbragte* fortæller 21 unge om deres anbringelse i barndommen og ungdommen. Levende og ærligt beskriver de deres opvækst, mens de reflekterer over, hvad anbringelsen betyder for deres nutid og fremtid.

Forfatterne har alle oplevet biologiske forældre, som har haft svært ved at håndtere forældreskabet. Men når du dykker ned i bogens fortællinger, vil du opleve en overflod af nuancer og perspektiver, som illustrerer, at hver forfatter gemmer på sin helt egen historie.

Forfatternes nuancerige fortællinger sætter anbringelsens dilemmaer på spidsen. De understreger, at den personlige fortælling er et nødvendigt bidrag og supplement til lovgivning, forskning og statistik på området.

***De Anbragte** er en del af De-serien, Ungdomsbureauets bogserie. Hver bog i serien tager fat i en ungdomstematik og giver ordet til underrepræsenterede og stigmatiserede unge. Formålet er at oplyse om, hvordan det er at være ung i den livssituation, som forfatterne beskriver, og skabe større repræsentation i den offentlige debat om de emner, der vedrører unge selv.*

LauritzenFonden⁺

